

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

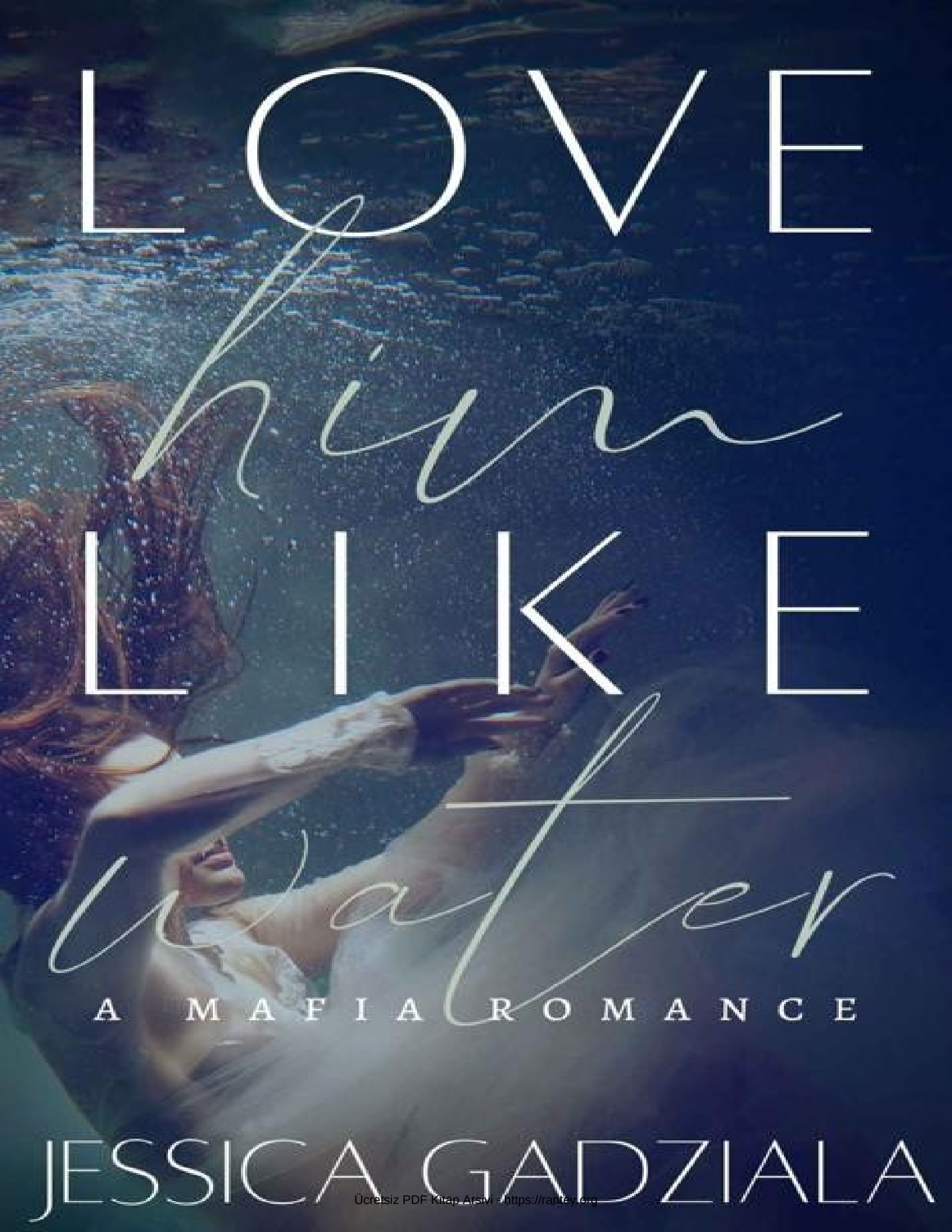
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



LOVE

him

LIKE

water

A M A F I A R O M A N C E

JESSICA GADZIALA



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



İçindekiler

[Blurb](#)

[Başlık](#)

[Haklar](#)

[1](#)

[Başlık](#)

-

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Ödördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Önbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[BölümYedinci](#)

[Sekizinci Dokuzuncu](#)

[Önuncu Önik](#)

[Önüçüncü Önbüşinci](#)

[Önaltı Önyedinci](#)

[Önsekizinci](#)

[Öndokuzuncu](#)

[Yirmibirinci](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

-

[Bölüm Yirmi Dört](#)
[Yirmi Beş Bölüm Yirmi](#)
[Altı Teşekkür Ayrıca](#)
[Jessica Gadziala Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Stalk Her](#)



Blurb

Şehrin kalbinde, gölgelerde ittifaklar kurulur ve yeminlerle mühürlenir.

Organize bir suç ailesinin acımasızlığıyla nam salmış lideri Renzo Lombardi, rakipleri Costa ailesiyle arasındaki kan davasını sona erdirmek için bir fırsat görür ve evlilik sözleşmesi şeklinde bir ateşkes talep eder.

Costa ailesinin utangaç ve tatlı prensesi Lore Costa, ailesinin isteklerine karşı gelir ve gizli aşkı Renzo ile evlenmeyi kabul edince kendini yeni bir dünyanın içinde bulur.

Lore'un hayalini kurduğu romantizmin aslında hiç de öyle olmadığını keşfetmesi uzun sürmez; çünkü Renzo, mirasının gerekliliklerine kendini kaptırmış, Lore'un hayatının gölgelerine dadanan bir hayalete dönüşmüş ve onu yalnızlık denizinde akıntıya bırakmıştır.

Renzo hatalarını fark edip ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği kadının kalbini geri kazanmaya çalıştığında, açgözlülük ve ihanet fısıltıları, değer vermeye başladıkları her şeyi parçalamakla tehdit eder, güç ve aldatmacanın hain akıntıları arasında kırılğan bağlarını test eder...

LOVE
HIM
LIKE
WATER

-

Jessica Gadziala

Telif Hakkı © 2024 Jessica Gadziala

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

"Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir."

Kapak görseli: Pexels /Nadin SH

"Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka araçları kullanılarak yazılmadı. Her bir kelime insan eliyle işlendi."

LOVE
HIM
LIKE
WATER

BİRİNCİ BÖLÜM

Lore

Akşam güneşi ufuk çizgisinin altına inip şehri kıızıl ve altın tonlarına büründürürken, gelin odasında tek başıma durmuş, süslü aynadaki yansımama bakıyor, elmas saç bandını ve duvağı siyah saçlarımın üzerine bağlarken parmaklarım titriyordu.

Gelinliğimin kumaşını düzelttim, parmaklarım gelinliğimin narin işlemelerinin üzerinde gezinirken nefesim boğazımda düğümlendi.

Geçen her anla birlikte, kararımın ağırlığı üzerime çöktü.

Be

n. Bu adamla evlenerek ailemin isteklerinden vazgeçtim.

Bunu yapmazsam kendimi terk etmiş olurum.

Aynadaki kadın, içindeki çalkantılardan hiçbirine ihanet etmiyordu. Her bir Hassas bir makyaj fırçası darbesiyle sadece sinirlerimi ve uykusuzluğumun kanıtlarını değil, aynı zamanda bu kararı vermemin yasak nedenlerini gizledim.

Hayatımı ve geleceğimi kötü şöhretli mafya babası Renzo Lombardi'ye devretmek için.

Costas ailemin düşmanıydı. Ta ki "evet" diyene kadar.

Duvardaki ahşap saate bir bakış attığımda -sarkaç, sinirlerimi daha da geren sabit bir ritimle sallanıyordu- bu sözlerin on beş dakikadan kısa bir süre içinde söyleneceğini anladım.

Orada durmuş, saatin dakikalar içinde ilerleyişini dinlerken, sarkacın bir o yana bir bu yana salınışını izlerken, kalbimin iki zıt yöne doğru çekildiğini hissederken bir tür transa girdim.

Kapının çalınması şaşırttı, nefesim kesildi ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"geldi," diye tanıdık olmayan bir ses.

Küçük bir kızken bu anı milyonlarca kez hayal etmişimdir.

Kapı açılırdı.

Ve babam orada, gözleri yaşlı bir şekilde bana elini uzatmaya, beni koridorda yürütmeye ve layık gördüğü bir adama vermeye hazır olacaktı.

Derin bir nefes alarak kapıya doğru yürüdüm, uzun elbisemin içinde garip bir şekilde kapıya uzandım ve açmak için uzandım.

Babam orada değildi.

Küçük bir parçam öyle olabileceğini, fikrini değiştireceğini, bu 'trajedide' rol oynamadığına dair söylediği şeyleri geri alacağını umdu.

Tek bulduğum soğuk gri taşlardan oluşan boş bir duvardı.

Renzo Lombardi'nin adamlarından biri de beni patronuna götürmeye hazır bir şekilde orada duruyordu.

Hiçbir şey söylemedi.

Bakışlarının, oyalanmak bir yana, üzerimde gezinmemesi bile sistemimde tanıdık bir güvensizliğin hızla yükselmesine neden oldu ve şapele yaklaşırken omurgamı dikleştirmek için zorlamak zorunda kaldım.

Son anda tereddüt ettim, bir yanım *kaçmamı* fısıldıyordu. Arkamı dönecek, kapılara yönelecek, sokaklara çıkacak ve çocukluk evime, eski hayatımın rahatlığına geri dönecektim.

"Bu sensin," dedi muhafız, kilisenin girişine doğru el sallayarak.

Başımı salladım, son anda buketimi gelin odasında bıraktığımı fark ettim.

Bu düşünüyü planlamamıştım. Çiçekleri seçmemişti. Kapıda göründüklerinde, beyaz krizantemler

Hemen hapşırmaya başladım ve alerjimi uzak tutmak için onları kapısı kapalı bir banyoya sokmak zorunda kaldım.

Bu düğünü damadım planlamıştı. O

buketi o seçmişti.

Belki de müstakbel bir koca, eşinin hangi çiçeklere alerjisi olabileceğini bilmelidir.

Ama tabii ki Renzo bilmiyordu.

Çünkü Renzo Lombardi beni hiç tanı mıyordu.

Org, *The Bridal March*'in başlangıcını çalarken, onları yakalamak için geri dönmek için artık çok geçti.

Onun yerine ellerimi birleştirdim. Ve kemerli geçide doğru bir adım attım.

Gölgelerin fısıldanan sırlar gibi dans ettiği yaldızlı katedralin loş ihtişamında, sessiz itirazlar havada ağır ağır asılı duruyor, ellerimde hafif bir titreme başlatıyor, sonra yukarı doğru çalışmaya başlıyordu.

Siyah takım elbise ve elbiselerden oluşan bir deniz, koridorun her iki yanını sarmış, düğünden çok bir cenaze törenini andırıyordu.

Kimse geline hayret etmek için ayağa kalkmadı.

Kimse gözlerini silmedi ya da bana gülümsemedi.

Titreyen bacaklarımı ileriye doğru bastırmaya, mihraba doğru ilerlemeye zorlarken kalbim, kutsal koridorlarda yankılanan orgdan daha yüksek sesle atıyordu.

Damadımın beni beklediği yere.

Koridorun benim tarafımdaki, takım elbiselerini ikinci bir deri gibi giyen erkeklerin aksine, Renzo Lombardi sert ve rahatsız görünüyordu.

Yine de bir rüya gibi görünüyordu ve bir parçam, sonunda bana bakmak için döndüğünde, hatasını göreceğinden, düğünü iptal edeceğinden ve çarpıcı yakışıklılığıyla eşleşen birini bulacağından emindi.

Renzo uzun boylu ve fitti, koyu renk saçları ve neredeyse siyah denecek kadar derin gözleri vardı, kalın kirpiklerle çerçevelenmiş, keskin, klasik yakışıklı açılarla dolu bir yüzü vardı.

Dudağını ve kaşını kesen, ona korkutucu ve tehlikeli bir görünüm veren şiddetli yara izleri olmasa, fazla mükemmel görünebilecek bir yüzü vardı.

Buna ihtiyacı olduğundan değil.

Göz korkutucu ve tehlikeli bir adamdı. Ve

işte buradaydım, ona ait olmak üzereydim.

Sıra sıra dizilmiş, yüzleri asık, duruşları gergin ailemin geçerken bana hiç dönüp bakmayacağını düşündüm.

Ama sonra aniden odağı değişti. Ve karanlık bakışları üzerimde toplandı.

Karnım dönerken adımım sendeledi ve odağı bende kaldığı için bir sonraki adımımı, ardından diğerini ileri atmaya zorlamak zorunda kaldım.

Keşke onu okuyabilseydim, sonunda gözlerini gelinine diktiğinde ne düşündüğünü bilebilseydim. Sesine aşına olmadığı, kişiliği hakkında hiçbir şey bilmediği bir kadın.

Beni yeterli mi buldu yoksa eksik mi?

Sunağa giden iki basamağı çıkarken yüz hatları boş, iç düşünceleri anlaşılmazdı.

Ellerimde başlayan titreme tüm vücuduma yayıldı ve evliliğin kutsallığı hakkında konuşmaya başladığında ikimiz de içgüdüsel olarak rahiple yüzleşmek için döndüğümüzde beni titremeye bıraktı.

Aşk ve neşe hakkında şiirsel sözler söylemedi.

Belki de bunun bir ruh evliliği olmadığını biliyordu.

Ama ailelerin birleşmesi.

Evlilik sözleşmesi şeklinde bir ateşkes.

Yüzüklerin kutsaması için rahibe verilmesini izledim, sonra bana doğru dönen Renzo'ya başıyla işaret etti.

Ona elimi uzattığımı hatırlamıyor gibiydim, o da aşağıya doğru uzandı ve elimi diğer elimden çekip almak zorunda kaldı, dokunuşu koluma kadar hissettiğim bir elektrik akımıydı, ama o bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Ben, Renzo Christopher Lombardi, seni, Lore Ann Costa'yı, yasal eşim olarak kabul ediyorum," dedi ve katedraldeki sessizlik, cemaatin bu sözler üzerine kalbimin çılgınca çarpışını duyup duymadığını merak etmeme neden oldu. "Bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sahip olmak ve tutmak için."

Renzo'yla evlenmeyi kabul ettiğim haberinin yayılmasının ertesi günü babamın kapısında beliren nişan yüzüğünü kafese koyan alyans parmağıma kayarken aniden soğuk bir şok hissettim.

Rahip boğazını temizleyince irkildim ve diğer yüzüğü rahipten almam gerektiğini fark ettim.

Rahip konuşmam gereken yeminleri söylemeye başladığında titreyen elimi kaldırdım ve titrememle birlikte düşmesinden endişe ettim.

Üçümüzden başka kimsenin beni duyabildiğinden bile emin değildim, sesim o kadar küçük ve tizdi ki onları tekrarlarken.

"Ben, Lore Ann Costa, sen Renzo Christopher Lombardi'yi yasal olarak kocam olarak kabul ."

Sıralarda ailem rahatsız bir şekilde kıpırdandı, çeneleri gerildi ve rahibin törenin itirazı olanlarla ilgili kısmını atladığını fark ettim. Sanki törene katılanların yarısının ayağa kalkıp endişelerini dile getirme ihtiyacı hisseceğini biliyormuş gibi.

"Bugünden itibaren iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sahip olmak ve elimizde tutmak için."

Son saniyede, yüzüğü Renzo'nun büyük parmağına geçirmeyi hatırladım, rahibe neredeyse hiç dikkat etmedim bile, görevime o kadar odaklanmıştım ki.

"Kilise önünde rızanızı beyan ettiniz. Rab iyiliğiyle rızanızı güçlendirsun ve her ikinizi de bereketiyle doldursun. Tanrı'nın birleştirdiğini insanlar bölmemelidir. Amin."

Damadın gelini öpmesini talep etmedi.

Ve itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar uzun süredir ve düşündüğüm bir an hiç yaşanmadı.

Renzo'nun eli sadece benimkini tuttu, neredeyse gücüyle eziyordu ve beni birkaç dakika önce yürüdüğüm koridora, katedrale ve korkutucu ahşap kapılara doğru geri çekti, sonra da keskin sonbahar havasına çıktı.

Hiçbir şey söylemedi.

Beni taş basamaklardan aşağı çekip açık kapının yanında bir adamın durduğu siyah bir cipe doğru götürürken ben de boğazımda kalbimle boğulmakla meşguldüm.

Başka ne seçeneğim olduğundan emin olamadan, garip bir şekilde içeri tırmandım, trenimi tam zamanında topladım, kapı çarptı, beni içeri kapattı ve damadım şoförle birlikte öne tırmanırken beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Koltuklar arasında bir bölme yoktu ama adamlar sanki dünyalar kadar uzaktaydı, karanlık pencereden ailemin kiliseden çıkışını izlerken varlığımı hiç fark etmemiş gibi görünüyorlardı, kafaları bir o yana bir bu yana dönüyor, beni bulmaya çalışıyorlardı.

Ama biz çoktan kaldırımdan uzaklaşmıştık.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve araba trafiğe girerken yanaklarımdan aşağı dökülmelerini önlemek için sıkmaktan başka çarem yoktu,

sinirlerimin daha da dağılmasına neden oldu.

Ne bekliyordum ki?

Beni orada gelinliğimle görüp aniden bana aşık olabilir mi?

Bu Renzo için bir iş anlaşmasıydı. Başka bir

şey değil.

Daha azı değil.

Bilmiyordu.

Yapamazdı, diye kendime hatırlattım, bu düşünceleri kestim, sadece gözyaşlarımın akışını durdurma çabalarımı başarısızlığa uğratacaklarını biliyordum.

Renzo Lombardi'nin bir eşten ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama düğün gününde arka koltukta ağlamak muhtemelen bu değildi.

Burnumu çok fazla çekmemeye çalışarak nefesimi içime çektim, arabadaki neredeyse acı veren sessizliğin farkındaydım, sadece dışarıdaki boğuk şehir gürültüsü biz bir yere doğru giderken bozuluyordu...

Kocam hakkında bilmediğim pek çok şey listesine, sahip olduğu evin yeri veya türü de ekleniyordu.

Babam ve bunu Renzo'yla evlenmemem için birçok nedenden biri olarak kullanmışlardı.

Renzo'nun bölgesi Brooklyn olduğu için, ailemin bölgesi Manhattan'dan uzakta olduğu için ve bölgesini demir yumrukla koruduğu için, hiçbirimiz Renzo'nun evinin nerede olduğunu, neye benzediğini, hayatımın geri kalanını nerede geçireceğimi bilmiyorduk.

Araba öyle bir dönüş yaptı ki, karnım vurdu, gözlerimi açtım ve beni tehdit eden gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kapattığımdan beri ne kadar hızlandığımızı fark ettim.

İki elim de dışarı çıktı, biri yanımdaki deri koltuğa bastırıyor, diğeri de araba dar bir sokağa doğru bir viraj daha alırken kapının kolunu tutuyordu.

Sonra hızlı bir dönüş daha.

Kocama doğru baktım ama vücudunda hiçbir gerginlik fark etmedim. Sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi.

Ben de kendimi rahatlamaya zorlamaya çalıştım ama bütün gün kendimi sakinleştiremeyecek kadar sinir bozucuydu.

Ta ki, uzun bir süre sonra, cip köşedeki kırmızı tuğlalı bir apartmanın hemen önündeki şüpheli boş park yerine girene kadar. Altı katlı bir yapıydı.

Şehirdeki genel daire büyüklükleri hakkında bildiklerime göre, yaklaşık on altı ila on sekiz daire barındırabilir.

Lombardi suç ailesi hakkında anladığım kadarıyla, en az ailem kadar varlıklılardı. Renzo'nun bir gökdelende çatı katı yerine normal bir daire kiralaması ya da kendine ait bir kahverengi taş a sahip olması garip görünüyordu. Birkaç blok yukarıda gördüklerim gibi.

Yine de motor durdu ve sürücü ile Renzo dışarı çıktılar, kapılar çarparak beni sarstı.

İki adam kaldırımda durup bir süre konuştuktan sonra şoför başını caddeden aşağı doğru yürümeye başlayınca, takip etmem söylenmediği için olduğum yerde kaldım.

Renzo uzun bir süre arabaya baktı. Onu yakından izliyordum, derin bir nefes alıp verdiğini, sonra da kapıma doğru ilerleyip kola uzandığını ve kapıyı açtığını gördüm.

"fare," dedi ve talimatlarını yerine getirmemi bekledi.

Öyle yaptım, kalbim evcil hayvan ismiyle küçük bir takla attı.

Eteklerim temizlenir temizlenmez kapı arkamdan çarptı ve Renzo binaya doğru yürümeye başladı, beni arkamda bıraktı.

Başka seçeneğim yoktu, yaptım, uzun zamandır hayalini kurduğum şeyin bu olmayacağını fark ettiğimde kalbimde küçük bir çatlak oluştu.

Bir mafya sözleşmesine sarılmış bir peri masalı.

Asansöre binerken Renzo bana bir şey söylemedi, sonra ben sayarken katları tırmandı.

En tepeye kadar.

Kapılar kayarak açıldı, beklediğim uzun apartman koridoru değil, iki sandalye ve masanın bulunduğu küçük bir kapalı alan ortaya çıktı, her ikisi de Renzo'nun adamları tarafından büyük, metal bir kapıyı çevreliyordu.

Renzo ikisine de başıyla selam verdi, sonra tuş takımını kullanarak kapının kilidini açtı ve artık evimiz olan yere bensiz girdi.

Beni eşikten geçireceğini hayal etmemiştim elbette. Ama belki benim için kapıyı açar diye düşünmüştüm.

"Bayan Lombardi," dedi gardiyanlardan biri, yeni ismimi duyunca nabzım hızlandı, kendisi de kapıya uzandı ve kapıyı benim için açtı. "Evinize hoş geldiniz."

Derin bir nefes alarak kapıya doğru ilerledim.

Çünkü umduğum gibi olsun ya da olmasın, burası artık benim evimdi.
Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kocayla.

İKİNCİ BÖLÜM

Renzo

Kilisedeki gerilimi lanet bir bıçakla kesebilirsin.

Koridorun her iki tarafı da bu düzenlemeden memnun değildi.

Costalar kendilerini bir şeye zorlanmış, kızlarından birini kurbanlık koyun gibi sunmak zorunda kalmış gibi hissediyorlardı.

Ailem de aramızda bir Costa olmasından pek hoşnut değildi. Yıllardır örgütümüzün düşmanıydılar ve kimse onlardan birinin yakın çevrede olmasına güvenmiyordu.

Ama sonuçta patron bendim. Bu benim kararımdı.

Ve sıraya girmek zorunda kaldılar.

Mürettebatımın sadece yarısı oturuyordu ve henüz bebek beziyken takım elbiselerine bağlanan Costas'ın aksine takım elbiselerinin içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlardı.

Adamlarımın geri kalanı kanatlarda duruyor, katedralin etrafına dağılmış, silahlanmış ve işler ters giderse harekete geçmeye hazır bekliyorlardı.

Gelin Marşı'nın sesleri kilisenin yüksek tavanlarına kadar yükselirken bakışlarım binanın yan tarafındaki adamlarımdan birindeydi ve kalabalığın içinde beni tedirgin eden bir şeyi izliyordu.

Kimse ayağa kalkmadı.

Sanki hepimiz ani bir hareketin kaosa neden olabileceğini biliyormuşuz gibi, herkes bu toplantı konusunda ne kadar gergindi.

Kanatlardaki adamım rahatladığında koridora doğru döndüm ve sonunda bana doğru yürüyen gelinime bakabildim.

Costa'daki tüm kadınlar muhteşemdi, bu yüzden hangisiyle evlenmeme karar verdiklerini araştırma zahmetine bile girmemiştim.

Ve o da öyleydi.

Muhteşem.

Kısa boylu ve zayıftı, o kadar ufak tefekti ki ailenin bu ittifakın ağırlığını onun minyon omuzlarına yüklemesi çılgınca görünüyordu, uzun, siyah saçları ve koyu mavi gözlerin hakim olduğu tatlı, yuvarlak bir yüzü vardı.

Güzel olmasını umuyordum. Ve aldım.

Yine de beklemediğim şey, onun ne kadar *genç* . Yirmi, yirmi bir yaşından büyük olamazdı. Ailesinin Adam'dan tanımadığı bir adama teslim edilecek lanet olası bir bebektir.

Ne düşünüyorlardı ki?

Döndüğümde seksen yaşında bir dulun bana doğru yürüdüğünü görmeyi bekliyordum. Ve teknik olarak, bunu yapmak için anlaşmamızın şartları dahilinde olacaktı.

Ama hayır.

İşte benim gelinim.

Gerçekten de bir çocuk, basamakları tırmanıp yanımda durdu ve benim onun üzerinde ne kadar yükseldiğimi görünce onun ne kadar küçük olduğunu daha iyi fark etmemi sağladı.

Ailesine göre, avını yutmak üzere olan bir yırtıcı hayvan gibi görünmeliydim.

Rahibin evliliğin kutsallığıyla ilgili anlatıp durduğu hiçbir şeyi duymadım. Bu birliktelikte kutsal olan hiçbir şey yoktu.

Yine de kendimi doğru zamanda Lore'a doğru dönerken buldum, aşağı baktım ve ilk kez ellerinin bir buket çiçeğe sarılı olmadığını, birbirine sıkıca kenetlenmiş olduğunu fark ettim.

Bir tane sipariş etmiştim, emindim. Çözmem gereken çok fazla ayrıntı yoktu, bu yüzden ne yaptığımı biliyordum.

Nişan yüzüğünü, elbise alması için gereken parayla birlikte evine gönderdi.

Kiliseyi ayırdık.

Gelin odasında ihtiyacı olabilecek her şeyin bulunduğundan emin oldum.

Alyansları aldım.
Ve yerel bir çiçekçiden bir buket sipariş etti.
Ama işte buradaydı, onsuz.
Yine de en iyisi buydu, çünkü yeminimi etmek için eline uzanmak zorunda kaldığımda uzatacak kimsesi yoktu.
Sadece onu lanet bir yaprak gibi titrerken bulmak için.
Costas.
Lanet olası hayvanlar bu çocuğu bilinmeyen bir kadere maruz bırakıyor. Ama işte buradaydık.
Artık geri dönmek için çok geçti.
Ben yeminimi ederken yüzüğü onun küçük parmağına geçirdim, sonra o yeminini ederken soğuk parmaklarını elimde hissettim, sesi titriyordu, ancak benim ve rahibin duyabileceği kadar yüksekti, sonra yüzüğü parmağıma geçirdim.
İtirazlara yer vermemek, yeminlerimizde 'aşk' gibi kelimelere yer vermemek ve gelini öpme zamanının geldiğini ilan etmemek konusunda rahiple önceden konuştuğumdan emin oldum.
Lore'un babası ve kardeşlerinin "*İttifakın canı cehenneme*" diyeceklerinden emindim,
mihraba doğru hücum ederler ve eğer buna katlanmak zorunda kalırlarsa derimi canlı canlı yüzerler.
İş biter bitmez, gitme vakti gelmişti.
Costalar bu ittifakı istemediklerine karar vermeden önce. İşler sarpa sarmadan önce buradan gitmeliydik.
Arabada, cenazeler dışında takım elbise giymeye alışık olmadığım için kravatımı çekiştirdim ve birkaç düğmemi açtım.
Elbette, bugünlerde mafya fikri tasarımcı takımları, ipek kravatlar ve on bin dolarlık saatlerden ibaretti.
Ama benim organizasyonum her zaman biraz daha pürüzlü olmuştu.
Bizler Manhattan'daki rahat apartmanlarda büyümedik. Çoğumuz Brooklyn'in en tehlikeli mahallesinin çatlaklarından sürünerek çıktık.
Kiliseden apartmana doğru giderken arka koltuk sessizdi ve ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.
"Yani karınla konuşmayacak mısınız?" Şoförüm ve en eski arkadaşlarımdan biri olan Rico, binanın kaldırırına adım attığımızda sordu.
"Ne demem gerekiyor?" Başımı sallayarak sordum. "Kazara çok yüksek sesle konuşursam düşüp ölecekmiş gibi görünüyor."

Rico, "Bunu elli kere biliyorum," dedi. "Ama bu gerçekten çok kötü bir fikirdi."

"Evet, evet, evet. Seni son elli kez duydum. Costalar'la savaş mı istiyorsun?" diye sordum. "Onlarla savaşmanın Morelliler, D'Onofriolar ve hatta lanet olası Espositolarla savaşmak anlamına geldiğini hatırlatmama gerek var mı?"

New York'ta beş suç ailesi vardı.

Artık hepsinin evlilik temelli ittifakları vardı. Bize karşı.

Onlara karşı eşitlik sağlamanın tek yolu bu evlilikti. Herhangi birimiz bunu kabul etmek istese de istemese de.

"Evet, evet, ," dedi başını sallayarak. "Gidip yiyecek bir şeyler almamı ister misin? Uzun bir gün oldu."

"Evet," dedim, başımı salladım ve Lore'un henüz arabadan inmediğini fark etmek için SUV'a önce onun gidişini izledim.

İç çekerek arabaya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

"fare," dedim, onu binaya götürmeden önce dışarı çıkmasını bekledim.

Yukarı çıkarkenki sessizlik acı vericiydi.

Artık sürekli evimde olacak olan bu kadına ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kadınlar benim için iki kategoriye ayrılırdı.

Becermek istediklerim, bu yüzden onları etkiledim.

Ve birlikte çalıştığım kişiler -ki Amerika Birleşik Devletleri'nde kadın komiserlere izin verdiğini bildiğim tek suç ailesiydiler- bu durumda onlarla iş hakkında konuşurdum.

Lore, nasıl yol alacağımı bilmediğim bir arada kalmışlığın içine düştü.

Hayatımın samimi bir parçası olacak ama flört etmeme gerek olmayan bir kadın. Biz zaten evliydik.

Ve kesinlikle benim organizasyonumdaki kadın kaptanlara hiç benzemiyordu. Damarlarında buz, dudaklarında zehir olan kadınlar. Lore'la onlarla konuştuğum gibi konuşamayacağıma eminim.

Daireye girdiğimizde hiçbir şey söylemedim, umutsuzca bir içkiye ihtiyaç duyarak bara doğru ilerledim. Ya da on.

Çok stresli bir gündü.

Lore'un topuklarının sessiz tıkırtısını duydum, kapıdan sadece birkaç adım durdu. Muhtemelen ne yapacağım, nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sudan çıkmış balık.

Yine de arkasından açılan kapıyla kurtuldum, Elian her zamanki sert sesiyle "Buradayım patron" diye seslenmeden önce nefes nefese kaldı. Bardağımı kaldırırken başımı salladım ve sıvı ateşi geri attım. Doldurdum. Ve onu da geri fırlattı. Üçüncü bardağı doldurduğumda Elian'ın Lore'la konuştuğunu duyabiliyordum. Her zaman sağ kolum olmuştur. Bu işi halledeceğini biliyordum. Daireye doğru yürüdüm ve kendimi ofisime kapattım, düşüncelerimi toparlamak için bir anlık huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı. Dışarı çıktığımda Lore gitmişti. Ve daire adamlarımla, yemekle, içkiyle ve müzikle doluydu. Bir düğün partisi gibi görünüyordu. Eksi gelin. Bir daha ortaya çıkmayan. Kendime bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söylemeye çalıştım. Ama parti devam ettikçe ve herkes sarhoş oldukça sesler yükseldikçe onu düşünmeden edemiyordum. Koridordan inerken o kocaman mavi gözleri üzerimdeydi. Narin eli benim elimde. Yüzüğüm parmağında. Ve bununla birlikte gelen tüm çıkarımlar. Gün sonunda beni ele geçirip fark edilmeden sıvışmamı ve üst kattaki yatak odama yönelmemi , parti hiçbir şekilde sona erme belirtisi göstermiyordu. İçeri girdim, kapıyı kapattım ve aşağıdaki sesleri bastırdım. Her nasılsa, kadınla evlenmeme, onu evime taşımama rağmen, onu odamda görmeyi beklemiyordum. Ama işte oradaydı. Gelinliği değiştirdim. Tereyağlı pembe ipek bir bornozun içinde yatağın kenarında otururken, omzu aşağı kayarak bir deri parçasını ve başka bir ipek pembe giysi gibi görünen şeyin askısını ortaya çıkardı. İç çamaşırı mı? Bunu beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, evliliğimi tamamlamayı hiç beklemiyordum, çünkü yarı yarıya seksen yaşında birini bekliyordum.

Ama bilmiyorum, belki bu konuda fikrim değişebilir...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lore

Renzo Lombardi'nin evinden ne beklediğimi bilmiyordum. Sanırım çok soğuk ve modern bir şey hayal etmiştim. Keskin hatlar, koyu renkler, bolca krom ve cam.

Dairesinin aslında ne kadar sıcak olduğuna hazırlıklı değildim.

İçeri girdiğimde Renzo'nun binanın en üst katının tamamını kendine ayırdığını ve geniş, açık bir alan yarattığını fark ettim.

Binanın dışındaki kırmızı tuğla, içeride baskın bir özellikti ve geniş alana rahat bir hava veriyordu.

Neredeyse yerden tavana kadar uzanan pencerelerin üst kısımları siyah muhafazalarla kavislendirilmişti ve mekânın bir duvarının tamamını kaplıyordu.

Konsept açıktı, bu nedenle mutfak daha fazla açık tuğla, siyah dolap, büyük boy bir ada, kasap blok tezgahı ve çimento zemin ile kapıya en yakındı.

Daire buradan uzun bir masanın bulunduğu bir yemek alanına ve ardından birkaç oturma alanının yer aldığı oturma odası alanına akıyordu. Birinde küçük bir loveseat ve birbirine bakan üç siyah deri sandalyeyle sohbet havasında, samimi bir ortam vardı.

Bunun yanında, duvarda büyük çerçeveli bir televizyona bakan kirli beyaz püsküllü kanepelerin bulunduğu daha geniş bir oturma alanı vardı.

En sonda ise siyah keçeli şık bir ahşap bilardo masasının hakim olduğu bir oyun alanı vardı. Bilardo masasının bir tarafı yüksek masa ve sandalyelerle kaplıydı. Diğer tarafta ise büyük, tamamen dolu bir bar ve bir stereo sistemi vardı.

O alanın dışında odalar vardı.

Ancak, tüm daireyi çevreleyen çatı katına çıkan büyük bir merdiven sayesinde görüş alanı biraz kesilmişti.

Evin her iki ucunda, aralarında alt kata bakan uzun bir koridor bulunan yatak odaları varmış gibi görünüyordu.

"Bayan Lombardi," dedi yeni tanıdık bir ses bana ve dönüp katedraldeki gelin odasına gelen ve beni koridora doğru yönlendiren adamı görmemi sağladı.

Daha önce ona fazla dikkat edemeyecek kadar dalgındım. Ama o anda düşünmek istediğim başka bir şey olmadığından, bir anlığına onu içime çektim.

Renzo gibi o da uzun boylu ve takım elbisesinin içinde fitti, kare bir çenesi ve altın sarısı gözlerinin üzerinde düşünceli bir kaşı vardı.

"Evet mi?" Hâlâ kulağa nasıl geldiğini anlamaya çalışarak sordum. Lore Lombardi.

Sanırım kulağa hoş geliyordu.

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu, Renzo'nun ikinci içkisini yudumladığı bara doğru el sallayarak.

Benim yüzümden içiyor diye endişelenmemeye çalıştım. Çünkü bu anlaşmada, bir eş olarak bende hayal kırıklığına uğramıştı.

Hayatımda gerçekten sadece bir yudum şarap içmiştim. Beş erkek kardeşli bir ailenin tek kızı ve dul bir baba olarak hayatım boyunca inanılmaz derecede korunaklı söylenebilir.

Birileri her zaman bana göz kulak oluyor, başımın belaya girmediğinden, hiçbir şey yapmadığımdan emin oluyordu.

Bu yüzden sinirlerimi yatıştırmak için veya uzun, zor bir günün ardından bir içki içmek benim için hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı.

Bu gecenin bunu denemek için uygun bir gece olduğunu düşünmüyordum. "Ben iyiyim," dedim başımı sallayarak.

"Ben Elian," diye kendini tanıttı. "İhtiyacın olan ya da istediğin şeyi bana sorabilirsin. Ben her zaman buralardayım."

"Teşekkürler," dedim, sesim küçük bir sestti. "Bu arada bana Lore diyebilirsin," dedim.

"Hayır, yapamam," dedi başını sallayarak. "Siz Bayan Lombardi'siniz."

"Oh," dedim, Renzo'ya yakın görünen birinin bu kadar bu tür formaliteleri sürdürmeye zorlanmamalıyız. "Tamam."

"Size odanızı göstermemi ister misiniz?" diye sordu. "Bavullarınız daha erken geldi," diye ekledi.

Doğru

.

Evet.

Bunu tamamen unutmuştum.

Yüzüğüm ve elbisemin parasıyla birlikte mesaj atabileceğim bir numara ve eşyalarımı almaya gelecek bir adam da vardı.

Dün de bunu yapmıştı, önceki gece bütün gece ayaktaydım ve eski hayatımdan ne kadarını yeni hayatıma taşıyabileceğim konusunda endişeliydim.

Renzo'nun daireyi adımladığını, sonra da oyun odasının diğer tarafındaki odalardan birine kapandığını görmek için baktım.

Peki o zaman.

"Bu harika olur, teşekkürler," dedim, önümde ilerleyip beni apartmandan geçirip merdivenlere doğru götürürken başını salladı, eteklerimi toplarken beni bekledi, sonra topuklu ayakkabılarımla her birini yapmakta zorlandığım basamakları ikişer çıktı.

Sık sık giyinen bir kadın değildim. Ya da hiç, gerçekten. Ve asla topuklu ayakkabı giymeşdim.

Ama bir kız düğün günü için fedakârlık yapmalıydı, değil mi? Gerçi bu gerçek bir düğün günü gibi hissettirmiyordu.

Mihrapta öpücük

yok. Resepsiyon yok.

Kocamdan bir bakış bile gelmedi.

Kapının dışında, bavullarım düzgün bir şekilde duvara dizilmişti ve Elian beni içeri almak için yatak odasının kapısını iter itmez, her birini tutup kapının içine taşımaya başladı.

"Başka bir şey var mı, Bayan Lombardi?" diye sordu.

"Ben... hayır. Teşekkür ederim Elian," dedim, başını sallayıp dışarı çıkarken ve kapıyı kapatırken ona küçük, zoraki bir gülümseme verdim.

Evet.

Burası Renzo Lombardi'nin yatak odasıydı.

Onun gibi kokuyordu, ilk düşüncem buydu.

Tonka fasulyesi kokulu dumanlı deri kokusu.
Sunakta bu kadar yakından hoştu.
Ama bu boşluk neredeyse baş döndürücüydü.
Siyah muhafazalı ve açık tuğlalı bir pencere duvarı daha vardı. Ancak orijinal tuğladan bir süre sonra inşa edilmiş olması gerektiğini düşündüğüm diğer duvarlar düz çimentoydu.
Zemin zengin bir parkeydi ve yatağın altında sıkıntılı gri bir halı vardı, bu yüzden sabah ilk iş sıcak bir şeye adım attınız.
Yatağın kendisi devasaydı. Şimdiye kadar gördüğüm kral boy yataklardan daha büyük emindim. Bundan daha büyük tipler var mıydı? Olmalıydı. Çünkü Renzo'da bir tane vardı.
Koyu gri deri bir yatak başlığı ve bir sürü yemyeşil gri yatak takımıyla yere biraz daha alçak bir şekilde yerleştirilmişti.
Evdeki yatak odamdan çok farklıydı. Küçüklüğümde beri sahip olduğum dört direkli beyaz yatak ve her yerde bej ve pembe tonları vardı.
Amaç da zaten, değil mi? Yeni bir hayat.
Yeni şeyler.
Eninde sonunda değişikliklere alışacaktım.
Başka ne yapacağımı bilemediğimden, büyük gömme dolabı buldum ve önümüzdeki birkaç gün içinde yavaş yavaş boşaltacağımı düşünerek tüm eşyalarımı bir duvara sıkıştırdım.
Gelinliğimin içinde rahat , hazırladığım özel çantaya uzandım. İçinde, hala kağıt mendile nazikçe sarılmış, yeni bornozum ve tasarımcı butiğin 'babydoll' olarak adlandırdığı eşleşen gecelik vardı.
O paketi ve küçük bir tuvalet çantasını yanıma alarak ana süitten geçip banyonun açık kapısına doğru ilerledim.
Eve döndüğümde, kendi banyom vardı. Bir lüks olduğu kesin. Ama babam biz büyürken, erkeklerle dolu bir evdeki tek kız olarak kendi banyo alanımı hak ettiğim konusunda ısrar etmişti.
Ama ayakkabı kutusu gibi küçük bir odaydı, eşyalarımı koyabileceğim bir saklama yeri olmayan ayaklı bir makyaj masası ve içinde ancak dönebileceğim kadar büyük bir duş yeri vardı.
Küvet yok.
Ve kaç kez kendime ait derin bir küvetim olmasını hayal ettiğimi söyleyemem.

Görünüşe göre, Renzo'nun en-suite banyosuyla hayallerim gerçek oldu. Dürüst olmak gerekirse, evdeki *yatak odam* kadar büyük olabilirdi.

Daha fazla çıplak tuğla duvarlar ve ahşap karo zeminler, çift lavabolu bir makyaj masası ve on kişinin rahatça ayakta durabileceği kadar büyük bir cam duşakabin vardı.

Ve renkli camların hemen yanında, işte .

Hayallerimdeki küvet.

Hatta daha iyi.

Çünkü daha önce bu büyüklükte bir tane gördüğümde emin değildim.

Banyo yapmayı ve son birkaç ayın stresini üzerimden düşündüm.

Yine de zamanım olup olmadığını

bilmiyordum. Bu benim düğün

gecemdi.

Aktiviteler olacaktı.

Ve Renzo'nun ne zaman yatağa geleceğini

bilmiyordum. Onu bekletmek istemedim.

Banyo kapısını kapatarak, beri kafatasıma saplanan saç bandını çıkardım, sonra elbisemin fermuarını açmak için uzanırken onu ve duvağını bir kenara bıraktım.

Altımda straplez bir sütyen vardı ve hemen çıkarmak için uzandım, satış görevlisinin bana bunun cildimde nasıl kırışıklıklar bırakacağını hatırlattığını hatırladım ve en iyi 'sunumu' oluşturmak için düzleşmesi için zaman vermek istedim.

Bir an krem rengi pembe külotumun içinde öylece durdum ve kendimi benimki kadar hata bulmayan gözlerle görmeye çalıştım.

Gözlerimi kaçırıp cildimin her santimine losyon sürmeye başladıktan sonra nihayet külotumla aynı renkteki babydoll'umu açtım ve yumuşak, serin ipek kumaşı başımın üzerinden kaydırdım.

Önden skandal bir şekilde düşük kesiyordu ve ince kumaş, Renzo'nun dairesindeki serin hava sayesinde göğüslerimin tepelerini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Etek ucu külotumu ancak birkaç santim geçiyordu ve bana biraz daha alçakgönüllülük sunmak için eşleşen bornoza uzandığım için mutluydum.

Alçakgönüllülük, diye kendi kendime alay ettim.

İlk kez bir erkeğin önünde soyunmak üzereydim. Ve kalçalarımın biraz fazla görünmesinden endişeleniyordum.

Bu düşünce karnımda garip bir yalpalama , beklenti ve sinir karışımı bir şeydi.

Çünkü bunu kimseye de, uzun zamandır bu gecenin hayalini . Renzo'nun üzerimdeki kıyafetleri çıkaracağı, parmaklarını tenimde gezdireceği, beni öpeceği, kızdıracağı ve kendine ait kılacağı zamanı.

Bununla birlikte, ilk seferin endişesini üzerimden atamıyordum, bu yüzden aklımı başka şeylerde tutmaya çalıştım. Yaptığım pisliği temizlemek gibi. Saçlarımı ve dişlerimi fırçalamak gibi. Yatağı, içine girmemi kolaylaştıracak şekilde dikkatlice düzeltmek gibi.

Tam bu görevi bitirmek üzereydim ki, aniden aşağıdan gelen sesler kapının altından içeri süzölmeye başladı.

Seslerin, kahkahaların ve *müzik* gibi görünen şeylerin kakofonisiyle kafam karışmış bir halde kapıya doğru ilerledim, kapıyı araladım ve aşağıya baktım.

Daireyi insanlarla dolu bulmak. İçiyorlar, yiyorlar, gülüyorlar, bilardo oynuyorlar.

Yanlış mı anladım?

olmadığım bir resepsiyon mu planlanmıştı? Ama... hayır.

Çünkü tek bir yüz bile tanıımıyordum. Elian ve önceki şoför .

Ve tabii ki, bir eli kehribar rengi sıvı dolu bir bardağa sarılmış ve birinin söylediği bir şeye gülerken başını geriye atmış olan Renzo.

Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

İçimde tanıdık ve artık yasak olmayan bir çekim vardı, yakışıklı ama çoğu zaman fazla sert yüzünde bir gülümseme yaratan kişi olmayı dilememe neden oluyordu.

Diğer herkes rahat giyinmiş gibi görünse de o üstünü değiştirmemişti.

Pek resepsiyon sayılmaz o zaman.

Ve orada durup toplantılarını izlerken davet edilmediğim hissinden kurtulamadım.

Odaya geri döndüm, sinirlerim artık dışlanmanın verdiği hastalıklı ve bir hisle karışıyordu.

Gözyaşlarım tekrar tehdit etmeye başladı ve göz makyajımı aptalca ama görünüşe göre saçma bir şekilde lekelemeden önce silmek için kendimi banyoya attım.

kontrol edilemeyen duygular.

Aşırı yorgundum. Aşırı
yorgundum. Kendimi
toparlamam gerekiyordu.

Neyse ki parti durmaksızın devam ediyordu, kimse yokluğumla ilgilenmiyordu, en azından kocam. Yani kendimi toparlamak için bolca vaktim vardı.

Yatağa girdim.

Sonra da çıktım.

Odayı arşınladım.

Köşeye itilmiş sandalyeye oturdum, ne yapacağımı bilemiyordum.

Sonunda kendimi yatağın kenarına bıraktım. Ve bekledim.

Ve bekledim.

Partinin gürültüsü devam ederken umudumu tamamen yitirmiştim. Ta ki aniden kapı açılana kadar.

Ve işte oradaydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Renzo

Rico, herkes daireye doluşmaya başlamadan bir iki dakika önce ilk tur yemeği getirmiş, önce bara, sonra da yemeğe yönelmişti. Bu sırayla.

Partiler buralarda düzenli olarak yapılan bir şeydi.

Ekibimi yakın tutmayı severdim.

Sürekli bir şeyleri tartışmak için resmi toplantılar düzenleyerek güç gösterisi yapmaktan hoşlanan bir patron değildim.

Bunu birkaç içki, biraz pizza ve diğer hikayelerin arasına serpiştirilmiş sıradan bir sohbet sırasında dinlemeyi tercih ederim.

Mekânın gecenin belli bir saatinden sonra oldukça açık bir kapı politikası vardı ve herkes dairemde birinin olduğunu öğrenir öğrenmez akın etti.

Yemek için, içki için, arkadaşlık için ve biraz da iş için.

Birinin müzik setinin başına geçip müzik açması ve bilardo toplarının birbirine çarpma sesinin havayı doldurarak sohbet ve kahkaha seslerine karışması hiç zaman almadı.

Kilisedeki havasız toplantılar gibi değil.

Herkes kapıdan içeri girmeden önce resmi kıyafetleriyle birlikte asık suratlarını da atmıştı.

Rico bana yeni bir bardak viski uzatarak, "Sana bir tane daha getirdim," dedi.

Herkes önce içtiğim birkaç kadehin etkisini şimdiden hissediyordum. Omuzlarımda bir rahatlık ve zihnimde haftalardır hissetmediğim bir sessizlik vardı. Hatta aylardır.

"Costas'iz yok mu?" Binanın önüne doğru başımı sallayarak .

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Adamlarımızın söyleyebildiği kadarıyla... herkes evine gitmiş."

"Güzel," dedim, içkimi yudumlarken, birisinin anlaşılmadan cayacağına dair süregelen endişeleri kovacağını umuyordum.

"Yine de onun kardeşlerini saymazdım," dedi.

"Hangileri onun?" diye sordum. Costalar tavşan gibi ürüyor gibiydi, herkesin beşten fazla çocuğu vardı, bu lanet olası soy ağaçlarını yarı yarıya bile düzgün tutmayı zorlaştırıyordu.

"Kahretsin, ben bile hepsini hatırlayamıyorum. Ama içlerinden birinin Cesare olduğunu biliyorum," dedi ve bu isim diğerlerinden daha tanıdık geldi.

Çünkü o şerefsiz bir keresinde komiserlerimden birinin karısıyla yatmış, bu da adamın Cesare'ye suikast düzenlemesine izin vermeme yol açmış, Cesare de bu akıbetten kurtulmak için hemen eyalet dışına kaçmıştı.

Ailelerimiz arasındaki birçok uçurumdan biri.

"Ama endişeleneceğim kişi o değil. Ağabeyi. Nico mu? Küçük kız kardeşiyle evleneceğini duyduğunda buraya gelip hepimizi tek başına götürmeye hazır olanın o olduğunu kanallarımızdan duydum."

"O zaman peşine birini takın," dedim. "İttifaka uyacağından emin olana kadar," diye ekledim. "Pekâlâ, bu kadar yeter," dedim ve kaptanlarımdan biri olan Dav, başka bir hikâyesinin ortasındaymış gibi görünürken onu dinleyen küçük bir kalabalığa doğru ilerledim.

Ben gruba katılırken, "Ve bu herif *bana* sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor," diyordu. "Dostum, *Balık Pazarı* Bronx'ta, Brooklyn'de değil. Sonra '*Sadece biraz kuyruk istiyorum, dostum*' dedi. Ben de: 'Kuyruk mu? Ne diye kuyruk yemek istiyorsun?' dedim. Aklını kaçırdığını düşünmeye başladım. Gökyüzüne bağırان insanlardan biri. Google'ın nasıl çalıştığını anlamayan bu lanet turistlerden birine yardım etmeyi teklif ettiğim için bunu hak ediyorum.

"Her neyse, bana hırladı, sonra parmağını sokağın karşısındaki bir kadına doğru uzattı. Sonunda anladım ki o orospu çocuğu balıktan falan bahsetmiyor. Bu gece için nerede bir genelev bulabileceğini soruyor," diye sözlerini tamamlayınca etrafta toplanan adamlar gülmeye başladı. "Balık pazarı," dedi Dav başını sallayarak. "Ne tür kadınlarla sikiştiğini bilmiyorum ama bence amlar şeker gibi tatlı, değil mi Cinna?" diye sordu kadın kaptanlarımdan biri yanımdan geçerken.

Cinna dönüp Dav'ın altın çocuk yakışıklılığına baktı; uzun, siyah saçları ve bir bakışta bir erkeği yere serebilecek kara gözleriyle kendisi gibi tam bir İtalyan olamayacak kadar açık renk saçlı ve mavi gözlüydü.

"Hatırlamıyorum," dedi. "On sekiz yaşımdan beri yüzümü bir kutuya sokmadım," diye itiraf etti ve Dav elini kalbine bastırırken diğer adamlardan bazılarının kıkırdamasına neden oldu.

"Cinna, seni ," dedi, dikkatini tamamen ona çevirerek. "Bu hikâyeyle ilgili her ayrıntıyı bilmem gerektiğini hissediyorum. Örneğin, ne giyiyordun? Ya da ne *giymiyordun*?"

"Hayal kurmaya devam et Dav," dedi başını sallayarak, ama ne kadar rol yaparsa yapsın onun cazibesine tamamen bağışık değildi. "Sana şaplak bankan için malzeme vermeyeceğim. Patron," dedi bana başını sallayarak. "Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş," diye ekledi ama aslında beni tebrik etmediğini fark ettim. "Törene katılırdım ama o kadar Costa kokusu beni hasta ederdi."

"Destegini almak her zaman güzel, Cinna," dedim.

Cinna, küçükken şehir dışına taşınmış, ancak ergenlik çağında geri dönmüş bir mahalle çocuğuydu. Öfkeli ve acımasız. Koridorda arkasından yaklaşıp ona sürtünen bir adamın neredeyse taşaklarını kopardığı için okuldan atılmadan önce ancak bir hafta okula gitmişti.

O anda onun kaderinde büyük şeyler olan bir kadın olduğunu anlamıştım. Ve on dokuz yaşında New York mafya tarihinin ilk resmi kadın kaptanı olmuştu. Neredeyse on yıl sonra, hala kış tekmeliyor ve potansiyeli hakkındaki şüphelerimi doğruluyordu.

"Her zaman desteğimi aldın, Renz," dedi Cinna. "Aklını kaçırdığını düşündüğümde bile."

"İşin içinde *oyuncak* var mıydı?" Dav, Cinna'nın az önceki yorumuna hâlâ takılmış bir halde sordu.

"Kızlar sadece fallik bir şey söz konusu olduğunda boşalabildiği için mi?" Cinna kaşlarını kaldırarak sordu.

Bunun üzerine Dav'ın gözleri daha da karardı ve ona eğildi. "Cinna, bebeğim, seni boşaltmak için ağzımdan başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Hayal kurmaya devam et Dav," dedi ve bir elini göğsüne bastırarak onu bir adım geriye itti, böylece kendine bir içki almak için bara doğru yürüyebilecekti.

Dav başını sallayarak, "geliyor," dedi.

"Elbette, dostum, elbette," diye kabul ettim ve bir sonraki gruba yürürken ona başımı salladım.

Günün olayları nihayet beni yakaladığında, bacaklarımı ağırlaştırdığında ve zihnim etrafımda devam eden konuşma parçacıklarına odaklanamadığında bundan birkaç saat sonraydı.

İçkimin kalanını bitirdim, barın üzerine koydum ve apartmanın içinde ilerledim, insanların arasından zar zor geçebildim, kalabalık bazı bölgelerde çok yoğundu.

Biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Merdivenleri yarılayana kadar, lanet olası hayatımda ilk kez yalnız uyumayacağımı hatırladım.

Elian Lore'u misafir odalarından birine yerleştirmediyse tabii. Yapılacak en akıllıca şey de bu olurdu.

Her nasılsa, kapıya geldiğimde, kapının arkasında olacağımı biliyordum.

Bokunu alıp koridorda yürüyerek kendi odasına kadar sessiz ve ürkek.

Küçük, utangaç, küçülen kadınlarla ne yapacağımı bilmiyordum.

Etrafımda çok sayıda gürültücü, kendine güvenen, atılgan, talepkâr ve korkusuz kadın vardı.

Yanlış bakarsam bayılacakmış gibi görünen birine alışmak biraz zaman alacaktı.

Ama yatağın ucunda otururken, ultra kadınsı kıyafeti içinde yumuşacık ve tatlıyken, tüm bu tatlı, utangaç ve yumuşaklığa alışıp alışamayacağımı merak ettim.

"Beni mi bekliyordun, fare?" Kapıyı arkamdan kilitlediğimde ayakkabılarımı çıkararak sordum.

Odanın içinde yürüdüm, geceliğinin askısını omzuna doğru kaydırmak için önünde durdum, dokunuşta küçük bir ürperti hissettim.

Evet, sikimin sertleşmeye başladığını hissederek karar verdim. Belki de etrafta bir karımın olması hiç de umurumda olmazdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lore

Odanın içine girdiğinde sanki odadaki tüm havayı emmiş gibi hissettim.

Ya da belki de sadece nefesimi tutuyordum? Bilmiyordum.

Yaklaştığında gözlerindeki bakışla bedenim ısınırken, elini kaldırıp parmak ucuyla çıplak tenimi okşayarak kayışımı tekrar yerine yerleştirirken aklım aynı anda milyonlarca yerdeydi.

Bana bir daha dokunmadı ama dolaba doğru ilerleyişini, yarısına kadar içeri girip ışığı yakışını izlerken tenimin yandığını hissettiğime yemin edebilirim.

Sonra utanamayacak kadar kendimden geçmiş bir halde kemerine uzanışını, maharetli parmaklarıyla onu çözüşünü, sonra da içimde küçük bir ürperti yaratmaya hakkı olmayan ama yine de yaratan bir sesle onu ilmeklerinden çekip çıkarışını izledim.

Başka bakmam gerektiğini, yatmak için soyunmak gibi sıradan ve özel bir şey yaparken onu izlemenin yanlış olduğunu biliyordum.

Ama güçlü, yaralı parmakları karnında ve göğsünde yukarı doğru hareket ederken, düğmeleri deliklerden çıkarırken ve ilerledikçe bronzlaşmış etinin küçük bir parçasını ağıza çıkarırken gözümü ondan alamıyordum.

Hızlı bir hareketle gömleği çıkarıp elinde topladıktan sonra sepete doğru fırlattığında karnım sıkıştı.

Rahatsız bir şekilde yer değiştirirken nabzım hızlandı, izledikçe içimdeki arzunun ürpertisi artıyordu.

Hareketi gören ya da belki de incelememin farkında olan Renzo yüzünü tamamen bana döndü, yakışıklı yüzü okunamıyordu ama ellerini kaldırırken gözleri her zamankinden daha da koyu görünüyordu.

Gözlerim çaresizdi ama kemerine giden, sonra düğmeyi, sonra da fermuarı çözen hareketleri takip ettim.

Elleri pantolonunu bacaklarından aşağı itip onu bir anda siyah bir boxer külottan başka bir şeyle bırakmadığında göğsüm çok hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor gibiydi. Artan arzusunun kanıtını gizlemek için hiçbir şey yapmıyorlardı.

İçimi bir tedirginlik kapladı, arzuyla karışarak kafa karıştırıcı bir karışım yarattı, çünkü onun tüm uzunluğunun içime sığmaya çalıştığını hayal ettim.

Bu o andı, değil mi? Ona bir şey söylemem gereken an. Bunun yeni olduğunu, ilk seferim olduğunu?

Ama o bana doğru ilerlerken, her adımında karın kasları gerilirken kelimeler dilimin ucunda kayboldu ve ona uzanmamak, dokunmamak için elimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi fare?" diye sordu, sesi göğsümden geçip aşağılara, kalçalarımın arasında hissedebileceğim kadar aşağılara indi. "Biraz daha bakayım," dedi ve ben niyetini anlayamadan elini uzatarak bornozumun düğümünü çözdü, sonra da omuzlarımdan aşağı itti.

İçimden bir ürperti geçti ama bunun odadaki soğuktan mı yoksa karanlık bakışları gezinip beni tamamen içine alırken arzumun sıcaklığından mı kaynaklandığını söylemek imkânsızdı.

Güvensizlik ekilmeye, kök salmaya ve büyümeye başladı, ama sonra Renzo aniden hareket ediyordu, elleri uyluklarımdan her iki yanındaki yatağa dikiliyor, beni hapsediyordu.

Bakışlarımı kaldırdım, onun zaten beni izlediğini gördüm, ama onu hala okunamaz buldum.

Yer değiştirerek dizini benimkinin arasına bastırdı ve dizinin sıcaklığı soğuk tenimle buluştuğunda sinirlerimde bir beklenti heyecanı hissettim.

Vücudu ileri doğru hareket etti ve yatağa gelmeye çalıştığını hissederek kendimi geri çektim.

O da peşimden geldi, dizleri şiltenin üzerine kalktı ve ben yatak başlığına yaklaşıp kadar benimle birlikte yatakta ilerledi.

Uzanan güçlü elleri aniden beni dizlerimin etrafından kavradı, vücudumu düzleştirecek kadar sert çekti, aslında darbeyeyle yatağın üzerinde biraz zıpladı.

Sürpriz bir kıkırdama yükselmeye başladı, ancak aniden geldiğinde ses çıkarmadan önce öldü, uzun, sert vücudu benimkini yatağa bastırdı, ağırlığı beni sabitledi ve ağzı aniden kulağımın hemen altındaki hassas noktayı buldu ve gizli küçük samimiyetten bir nefes almamı sağladı.

Her santimini hissettim.

Geniş göğsü göğüslerimi eziyor, aramızda geceliğimin zar zor görünen kumaşından başka bir şey yok. Karnının uzun, sert boyu benimkinin üzerinde. Bir kolu diğer tarafıma dayanmış, ön kolu göğsümün yan tarafına sıkışmıştı. Kalçaları kalçalarımın arasında, arzusunun sert uzunluğu kendi ihtiyacıma sıkıca yapışmış, karnımı titretiyor.

Ellerimi ona sarmam gerekip emin olamadığımdan, dudakları boynumda gezinmeye devam ederken ellerimi nazikçe omuzlarına koymaya karar verdim.

Karnımın alt kısmına garip bir ağırlık yerleşirken, dokunuş tenimde küçük arzu cızırtıları yarattı ve ihtiyaç kalçalarımın arasında bir ağrıya dönüştü.

Boynumun diğer tarafına doğru ilerlerken saçları göğsümü okşadı, dokunuşu kalçalarımın bacaklarının yanlarında yukarı doğru kenetlenmesine neden oldu, kalçalarım içgüdüsel olarak ona karşı kıvrıldı, sertliği hassas yarığıma doğru sallandı.

Bu hareket Renzo'nun içinden alçak sesle kıkırdamasına neden oldu, benim içimde de yankılandı, sistemimde panik yarattı, çok yüzüstü, çok cesur olduğumdan endişelendim.

Ama sonra Renzo'nun yüzü göğüslerimin arasında gezinmeye başladı ve her türlü mantıklı düşünce aklımdan uçup gitti.

Başı kaydı ve aniden dudakları kumaşın içinden meme ucuma yaklaştı, sertçe emdi, sırtım yataktan yukarı kalkarken bu his beyaz görmeme neden oldu, hissin içine bastırdım, sessizce daha fazlası için yalvardım.

Renzo yapmaktan mutluydu, uzanarak malzemeyi yolundan çekti ve diliyle sertleşmiş meme ucumun izini sürdü.

O zamanlar barut fıçısı gibiydim, patlamayı başlatacak bir kıvılcım için yalvarıyordum.

Dili dolaştı, dudakları emdi, dişleri sıyırdı.

Sonra da bildiğim en tatlı işkenceye devam için göğsümde ilerliyordu.

Başı tekrar göğüslerimin arasına kayd, derin bir nefes aldı, beni içine çekti, sonra yüzünü geceliğimin ipeksi kumaşından aşağı kaydırıldı.

Dudakları iç uyluğuma bastırıldığında, aradaki pençeleme ihtiyacına çok yaklaştığında düşünemiyor, hareket bile edemiyordum.

Eli dışarı çıktı, külotumun parçasını yakaladı ve aşağı doğru sürükledi.

Onları ayağımdan kurtarmak için geri kaymak zorunda kaldı ve ayrılık belirsizliği tekrar içimde dalgalandırdı, beni gerginleştirdi, midemin bükülmesine ve kalp atışlarımın titremesine neden oldu.

Renzo hızlı bir hareketle yatağa uzandı, kollarını kalçalarımın doladı ve onları açık tuttu.

Ve ağzı üzerimdeydi.

Kalçalarım sarsıldı, bu his çok yabancıydı, bu yakınlık neredeyse utanç vericiydi.

Ama dili yarığımın üzerinde gezinip klitorisimin şişmiş, hassas tomurcuğunu bulup daireler çizerek çalıştığında, tüm itirazlar içimde inşa ettiği yapışkan ve tatlı zevkin içinde eriyip gitti.

Ellerim aşağıya indi, koyu renkli, ipeksi saçlarına kayd ve beni çalıştırırken onu bana doğru tuttu.

Kalçalarım huzursuzca sallandı, beni acımasızca ona doğru sürüklerken serbest bırakma heyecanı için ağrıyordu, dili asla yavaşlamadı, asla değişmedi, sarmal bir hissin daha sıkı ve daha sıkı büküldüğünü hissedene kadar tam olarak doğru kalıbı ve basıncı korudu, ta ki aniden orgazm sistemimde çılgılık atıyordu, nefesimi çalıyordu, uyluklarım titrerken, sırtım kemerli ve vücudum zevk dalgalarını örerken boğuk bir sesin benden kaçmasına neden oluyordu.

Tekrar ve tekrar.

Başımı döndürüyor.

Karıncalanma ve rüya

gibi.

Renzo aniden arkasına yaslanıp karanlık bakışlarını üzerime diktiğinde aklımda tek bir düşünce bile oluşmadı.

Parmakları kalçalarımda aşağı yukarı geziniyor, zaten zevkten sarhoş olmuş bedenimde küçük zevk cızırtıları yaratıyordu.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu ama ne nefesimi tutabiliyor ne de kalbimin hararetli atışını yavaşlatabiliyordum.

Renzo'nun vücudu yer değiştirdi ama ben onun güzel yüzünü izlemekle o kadar meşguldüm ki ne yaptığını anlamadım.

Ta ki sikiinin çıplak uzunluğunun yarığma çarparak vücudumu sarstığını hissedene kadar.

"Çok hassas," diye mırıldandı.

Öyle miydin?

Hassas mı?

Yoksa sinirden

miydi?

Beklenti mi?

Zihnim çok sisliydi, bana karşı sallanırken verdiğim tepkiyi anlayamayacak kadar yoğun ve halsizdi, onun hissi yabancı, korkutucu, *ihtiyaç duyulan* bir şeydi.

anlayamıyordum ama sızı geri gelmişti, içimdeki boşluğa dair bu tuhaf farkındalık, onun dolduğunu hissetme ihtiyacı.

Aleti daha sert bastırıyordu, kalın ucu klitorisimden aşağıya doğru kayıyor, alçalıyor, itiyordu.

Düşünceler birbirine çarparak bir korku, istek ya da belirsizlik kaosu yarattı.

Yine de hiçbir itirazım olmadı, sadece onu hissettiğimde ve beni ittiğinde hafifçe gerildim.

Sonra aniden, derin bir hamleyle içime daldı ve beni iliklerime kadar içine aldı.

Acı içimde ılgılık atarak tüm vücudumu sarstı, gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım yüksek sesle haykırdı.

Renzo'nun bir saniye önce arzuyla maskelenmiş yüzü gerildi.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken, tek odaklanabildiğim şey kalçalarımın arasındaki yakıcı acıyken, bedenim onun uzun, kalın boyuna karşı koyarken onları fırçalamayı düşünmek imkânsızdı.

Bakışları aşağıya kaymadan önce bir anlığına yüz hatlarını şaşkınlık kapladı ve vücutlarımızın birleştiği yere bakana kadar durmadı.

"*Siktir*," diye tısladı kendi kendine, vücudu dimdik olmuştu.

Yüzündeki dehşet ifadesi beni paniğe sürükledi.

Sonra karanlık bakışları benimkilere kayd, başı titriyordu.
Sesi zaten yıpranmış sinirlere sert bir sıyrık gibiydi. "Lore..."
Sertçe burnumu çektim, kendimi toparlamaya çalıştım, acıya rağmen, bir an önce bitmesini istememe rağmen bunu mahvetmemeye çalıştım.
"Neden bana söylemedin?" diye sordu, sesi kısıktı. "Siktir. *Siktir*," dedi, bu sefer daha çok kendi kendine, bakışları yine bacaklarımızın arasına gitti.
Sonra onun içimde hareket ettiğini hissettiğimde acı daha da arttı.
"Sakin ol. *Sakin ol*," dedi, sesi daha yumuşaktı, elleri kalçalarımı kavriyordu,
Sıkıştırmaya çalıştığımda kapanmalarını engelliyordu.
Daha fazla hareket, daha fazla acı vardı, ta ki aniden içimden kayarak çıkarken tüm hisler kaybolana kadar.
Yanma hissi, bir başka gözyaşı dalgasıyla savaşıırken sıkıca birbirine bastırmama neden olan çiğ bir ağrıya dönüştü.
Yatak çöktü ve yürürken Renzo'nun sırtının farkındaydım. Benden uzağa. Banyoya.
Kapı tıkırdayarak kapandı.
Ağlarken çıkan sesleri bastırmak için ellerimi yüzüme bastırdım. Bu doğru değildi.
Farklı olması gerekiyordu. Bu kadar acı verici değil.
Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum. Ve her şey yanlıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Renzo

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir, siktir,
siktir. Ne oluyor *lan*?

Sadece çok genç, çok yumuşak, çok utangaç değil, aynı zamanda masum
muydu? Ailesi ne düşünüyordu acaba?

Bu lanet olası 1700'lü yıllar değildi. Onun
bekaretinin peşinde değildim.

Neden bir şey söylemediler? O neden
söylemedi?

Biraz çekingendi, evet, ama benim dokunuşumla kıvılcımlanıp bir orman
yangınına dönüşmüştü. Bunu bilemezdim. Tatlı amının tadına bakarken
kalçaları yüzüme sürtünüyordu.

Belki daha fazla zaman geçirseydim, parmaklarımı içine soksaydım. Belki
de...

Sikeyim.

Artık "*belki*"ler ya da "*eğer*"ler yoktu.

Sikimi amına soktum, sonra da tek hamlede taşaklarını içine soktum.

Onun ığlığı, mükemmel amcığının sikimin etrafında kapanış şekliyle tüklenmiş olan kendi arzumun üzerine bir kova buzlu su olmuştu, zihnim anında temizlendi, acı içinde bükülmüş yüzünü görmek için yukarı baktım.

Ve kafa karışıklığı.

Bakışlarım uyluklarının arasından aşağıya kayarak kanı gördüğünde nabzım damarlarımda dondu. Onun üzerinde. Benim üzerimde.

Evet, amının sadece benim için yapılmış gibi hissetmesine şaşmamalı.

Daha önce hiç kimseyi içine almamıştı.

Bu berbat duruma rağmen, içimde garip bir zevk oluşmuştu. Bu duygu, bilmiyorum, sahiplenme. Sahiplenme. Sanki hiç kimsenin olmadığı bir şekilde benimmiş gibi.

Bu da neydi böyle?

Bekareti ya da vücut sayısını önemseyen bir adam değildim. Sikişmek sikişmektir. Eğlenceliydi. Karşılıklı tatmin edici. Uzun ve stresli bir günün ardından bir ya da iki saat geçirmek için iyi bir yol.

Kimsenin ilki ya da tek olmak istemedim. Ama şimdi öyleydim, değil mi?

Onun ilk.

Ve o artık benim karımdı.

Yani sadece onun.

"Tanrım," dedim, aynada kendime baktım, yüzümdeki şaşkınlığı, öfkeyi ve evet, bununla gurur duymuyordum ama arzuyu gördüm.

Ben onun ilkiydim.

Ve her şeyi berbat etmiştim.

Neler olduğunu anladığımda gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu ve her biri bana ne kadar orospu çocuğu olduğumu söylüyordu.

Onu incitmeden dikkatlice içinden çıkmaya çalışırken nasıl inlediğini ve bu histen kaçmaya çalıştığını hatırlayarak midem gerildi. Ve belli ki bunda da başarısız olmuştum.

Bütün gece tam bir felaketti. Neden ellerimi onun üzerine koymuştum?

Neden lanet olası misafir odasına gidip orada yatmamıştım ki? Keşke her şey farklı olsaydı dememin hiçbir faydası olmayacaktı,

Gerçi.

Dolaba gidip el bezi aldım, üzerimi temizledim, sonra bir tane daha ıslatmak için musluğun ısınmasını bekledim ve onu da yanıma alarak banyodan çıktım.

Lore hâlâ onu bıraktığım yerdeydi, yüzü ellerine gömülmüş, kalçaları birbirine sıkıca bastırılmıştı.

Dışarı çıktığımı duymamış gibiydi ama parmaklarım dizlerine dokunduğu anda sanki onu haşlamışım gibi sarsılarak benden uzaklaştı.

"Sakin ol," dedim, içimdeki gerilim artarken bile sesimi yumuşak tutmaya çalışarak.

Bu bokta iyi değildim.

Ben nazik bir adam değildim.

Yumuşak ve tatlı değildim.

Ama bu seferlik *denemek* zorundaydım.

Bir gün için benden yeterince sertlik görmüştü.

"Bırak da seni temizleyeyim," dedim, kendi içine kapanışını, omuzlarının kulaklarının hizasına gelişini, çenesinin göğsüne doğru kıvrılışını izleyerek.

Yüzünü göremedim.

emin değildim.

Ama tekrar dizlerine uzandığımda, onları ayırıp benim için genişçe açtığımda bana karşı koymadı. Sonra elimdeki bezi olabildiğince nazıkçe teninde gezdirdim, arzumun izlerini, onunkini ve masumiyetinin kanıtını tertemiz olana kadar sildim.

"Tamam," dedim, kalçalarını tekrar birbirine bastırarak.

Bu kez onları yan tarafına doğru bir açıyla kıvrırdı ve tüm vücudu da onu takip etti, kendi içine doğru sıkıca kıvrılarak kendini küçülttü.

Beni daha küçük hissettiriyor.

Banyoya geri döndüm, el bezini sepete attım ve kafamı toparlamaya çalışmak için bir dakika ayırdım.

Ama her düşünce çarpışan arabalarla oynuyor, birbirlerine çarpıyor ve hepsini yoldan çıkarıyordu.

Hâlâ onun kokusunu üzerimde hissedebiliyordum, ballı vanilya kokusu kadar sarhoş edici olmaya hakkı yoktu.

Ağzımda da onun tadını alabiliyordum, dilimde ve dudaklarımda arzusunun tatlı izleri, aptal sikimin yeniden sertleşmesine neden oluyordu.

"Tanrım," diye homurdandım ve tezgahı öyle sert kavradım ki, baskı altında çatlamamasına şaşırdım.

Dişlerimi fırçalamadan, dünkü pijama pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekmeden ve kendimi banyodan çıkmaya zorlamadan önce sikim tekrar sakinleşene kadar derin nefes aldım.

Bir kat aşığıdaki partinin seslerini duymaya devam ederek yatak odasının ışığını kapattım ve yatağı doğru ilerledim.

Lore yan yatmış, benden uzağı bakacak kıvrılmıştı ama vücudundaki sertlikten hâlâ uyanık olduğunu anladım.

Ben bir şey söylemedim.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Pardon?

Bu saçmalığı benden duymak isteyeceğinden emin değildim.

Ben de yatağın benim tarafıma geçtim, yorganı yatağın altından hızlı bir hareketle yukarı çektim, böylece ikimizin de üzerinden uçup gittiler.

Yastıkların üzerine çöktüm, karanlık tavana baktım, keşke kelimeleri olan, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilen bir adam olsaydım.

Ama o ben değildim.

Ben öyle bir adam değildim.

Ben de orada öylece uzanıp Lore'un yumuşak nefes alışını dinledim ve benim gibi bir orospu çocuğıyla evlenmeyi kabul ettiğı güne kaç türlü lanet ettiğini merak ettim.

Uyuduğına emindim.

Ta ki aniden sesi odadaki sessizliğı bozana kadar.

Küçük ve yumuşak, adını koyacak kadar iyi tanımadığım hassas bir duyguyla doluydu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Lanet olsun, eğer bu sözler göğsümün ortasına inen bir darbe değilse.

"Hayır, fare," dedim, sesimi her zamankinden daha yumuşak çıkarmaya çalışarak. "Hayır fare," dedim.

En azından onun için bunu yapabilirdim. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Uzun bir gün oldu. Git uyu."

Ben kimsenin şairi değildim.

Ona söyleyecek başka bir sözüm yoktu.

Bu yüzden orada uzanıp, uyuyana kadar ağlarken burnunu çekmesini dinlemek zorunda kaldım ve her ses bana kendimi dünyanın en büyük pislğı gibi hissettirdi.

Saatler sonra olması gereken bir noktada, partinin sesleri nefes alış verişlerimizden başka bir şey kalmayana kadar kesildi.

Sonunda, bayılmış olmalıyım.

Ama iç saatime göre belki de sadece iki ya da üç saat sonra uyanmışım, güneş gökyüzünde süzölmeye başlamıştı ve tüm camları yansıtıyordu.

Uyuyan Lore'u rahatsız etmemeye dikkat ederek yatakta doğrulduğumda duvarlara kör edici ışınlar vuruyordu.

Dolaba doğru ilerledim, banyoya girmeden önce karanlıkta rastgele kıyafetler seçtim, duşa girdim ve soğuk su spreyinin lanet olası sertleşmemi azaltacağını umdum.

Bunun bir tesadüf mü yoksa Lore'un kokusunun üzerime sinmiş olmasından mı kaynaklandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onu üzerimden temizlemeye çalıştım.

Boşuna.

Aşağı uzanarak sikimi yumrukladım, gözlerim kapanırken hızlı vuruşlarla çalıştırdım.

Peki göz kapaklarımın ardında nasıl bir görüntü vardı?

Lore'un vücudu benimkinin altında, bacakları etrafıma sarılmış, kalçaları için benimle buluşuyor, miyavlıyor ve , ben horozumu ona defalarca gömduğümde, amı etrafımda titreşene kadar, boşalırken beni onunla birlikte alıyordu.

Sadece hayal etmek bile beni o kadar sert boşalttı ki beyaz gördüm, duşta tek başıma bacaklarım güçsüz hissederken bir inilti .

Tanrım.

Temizlenip duştan çıkmadan önce kendimi toparlamak için derin nefesler alarak fayansa yaslanmak zorunda kaldım.

Giyindiğimde Lore'un uyanıp uyanmayacağını merak ediyordum. Yatak odasına girdiğimde, daha önce olduğu gibi hâlâ yan yatmış haldeydi, ben de yatak odasından çıkıp aşağıya indim ve kahve cezvesine doğru ilerledim.

"Etrafta dolaştığını duyduğumu sandım," dedi Rico, daireye girerken, mutfığa giderken önünden geçen birkaç bardağı toplayıp lavaboya koydu. "Dün gece erken yatmışsın."

Ona gerçeği söyleyemezdim.

Herkes aşağıda eğlenirken ben karımın bekaretini kabaca almıştım.

Ben de omuz silktim. "Uzun bir gün oldu."

"Nasıl yerleşti?" diye sordu başını balkona doğru sallayarak. "Uyuyor," dedim omuz . "Bugün benimle geliyor musun?"

Şu lanet Gray kardeşlerden biraz para koparabilir miyiz?" İkimize de birer fincan kahve doldurarak sordum.

"Bugün... buralarda takılmayacak mısınız?" diye sordu.

"Ne için?" Etrafıma bakınarak sordum. Hiç evde olmamıştım. Geceleri partiler için saklayın. Her zaman işler vardı. Kendime izin versem çoğu zaman yirmi saatlik vardiyalar yapabiliirdim.

Sabah yola çıktım ve hava kararana kadar eve dönmedim.

"Doğru," dedi Rico, yüzünde okuyamadığım bir şey vardı. Ama dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu umursamayacak kadar boktan bir ruh halindeydim. "Elian beni rahatlatmaya geliyor."

"Güzel. O buraya gelir gelmez yola çıkacağız."

Yarım saat sonra, tam olarak bunu yaptık.

Kendimi tekrar işe verdim ve Costas'larla olan ittifaka biraz fazla odaklandığım için beklediğimden daha fazla iş buldum.

Bu olası yirmi saatlik günler sonraki birkaç gün boyunca benim gerçekliğim oldu.

Eve ancak gece yarısından sonra gelebildim, Lore'u yatakta çoktan uyumuş buldum ve birkaç saatliğine yanıma tırmandım, ancak ondan önce uyanıp tekrar yola koyuldum.

Yine de hiçbir fiziksel mesafe lanet arzumu yatıştırmıyor gibiydi, her sabah ve gece sikimi kaya gibi sert buluyor, hatta aklıma Lore'un göğüsleri veya amının görüntüsü gelirse günde birkaç kez yarıya iniyordum.

Yine de ne kadar mastürbasyon yaparsa yapsın, onun içinde olmak için duyduğu acıyı dindiremiyor gibiydi.

Üçüncü gün, alırsam, ona sekse alışması için gereken zamanı verirsem, gerçekten de arzuladığım rahatlamayı elde edebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Dördüncü gece kendimi erken pes ederken buldum.

Ve nihayet gece sızmadan önce eve, karımın yanına döndüm.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lore

Bilmediğim bir odada yalnız başıma uyandım ve uyluklarımın arasında bir gece önce olanları hatırlatan hafif bir ağrı vardı.

Güneş çoktan pencerelerden içeri süzölmeye başlamıştı, küçük altın rengi güneş ışınları duvarların üzerinden geçerek şiş gözlerimle irkilmeme neden oluyordu.

Saatın kaç olduğunu, Renzo'nun nerede olduğunu merak ederek oturmak için hareket ettiğimde kalp atışlarım hızlanmaya başladı. *Şu anda benim hakkımda ne düşünüyordu.*

Bana yanlış bir şey yapmadığımı söyledi ama belli ki . Sanırım ona bekaretimden bahsetmeyerek onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştım. Çünkü belli ki bundan hoşlanmamıştı.

Bornozumun kenarlarını kapattım, bu garip denizde yüzecek sağlam bir şey bulamadan sürüklendiğimi hissettim.

Yataktan çıktım, parmak uçlarımda yatak odasını geçerek kapıdan dışarı baktım ve aşağıdaki dairede kimseyi bulamadım. Havada sadece sert kahvenin hafif kokusu vardı.

Yalnız başıma kıyafetlerimi değiştirdim ve kendimi banyoya attım, kapıyı kilitledim, banyodaki suyu olabildiğince sıcak akıttım, sonra bornozumu ve geceliğimi çıkardım.

Suyun altına kaydım, suyun sıcaklığının tenime battığını hissettim; bacaklarımda, kollarımda ve göğsümde kırmızı bir kızarıklık oluşurken bir tür rahatlama bulduğum rahatsız edici bir his. Sıcak su ciğerlerimi sıkıyor, her nefes alışımı acılı bir soluk haline getiriyordu.

Yıllardır hayalini kurduğum, kokulu sabunlarla, küçük köpüklü banyo bombalarıyla dolu, ağırları dindirmek için rahatlatıcı bir banyo değildi bu.

Bu daha çok bir tür cezaydı.

Ve su her rahatlama noktasına kadar , gidere bastım ve tekrar doldurdum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ta ki musluktan çekecek sıcak su kalmayıncaya kadar... Sonunda aceleyle vücudumu yıkayıp dışarı çıktım.

Aynadaki kadın, lekeli yanakları ve ağlamaktan şişmiş gözleriyle bana benzemiyordu. Cildi güneş yanığı gibi kızarmıştı.

Belki de farklı hissetmek doğrudu.

Nesnel olarak, bekaretin sosyal bir yapı olduğunu, kağıt farksız, dokudaki küçük bir yırtıktan ibaret olduğunu, onu kaybetmenin hiçbir anlamı olmadığını anladım.

Duygusal olarak farklı

hissediyordum. Değişmiş hissettim.

Yine de bunun iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi bir değişiklik olduğuna karar veremiyordum. Bilmek yerine merak etmeye devam etsem daha mı iyi olurdu? Ne olursa olsun, iş bitmişti.

Yeni dairemdeki yeni yatak odamda yürüdüm, saç fırçamı, diş fırçamı, kremlerimi ve şampuanımı, tüm temel ihtiyaçlarımı çıkardım, onları banyoya götürdüm, yapabildiğim kadarını boş bir çekmeceye sakladım ve geri kalanını duşa, Renzo'nun kendi eşyalarının arkasına yerleştirdim.

Onun kokusu önce onlara, sonra da onlara dokunduktan sonra bana sinmiş, sistemime açıklayamadığım bir özlem duygusu getirmişti. Göğüs kafesimin arkasında bir ağrı, sabah rutinimi yaparken, yaşadığım bu yeni hayat için aniden çok yanlış hissetkiyafetlerimi giyerken çözülmeyi reddeden karnımda bir düğümdü.

Modayla hiç ilgilenmemiştim. Eteklere, elbiselere ve vücudumu sergilemeye. Aksine, onu saklamak, dikkatleri başka yöne çekmek, herhangi bir durumda arka planda kaybolabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Çantalarım yoga pantolonları ve neredeyse dizlerime kadar inen, altından vücudumun kıvrımlarını seçmeyi imkânsız kılan büyük boy üstlerle doluydu.

Aynadan geri çekildim, İspanyol paça siyah yoga pantolonumu ve göğsünde kırmızı *New York* işlemesi olan eski, gri gömleğimi gördüm, sonsuz yıkamadan dolayı yumuşamıştı, kollarında başparmaklarımın geçmesi için küçük delikler vardı, böylece aşağı sarkıp ellerimi her zaman saklamayacaklardı.

Sabah erkenden üniversite derslerine giden bir kıza benziyordum. Bir mafya babasının karısı gibi değil.

İç çekerek, o anda yapabileceğim bir şey olmadığını bilerek banyodan çıktım, yatağı topladım ve sonunda kendimi aşağı inmeye zorladım.

Etrafta dolanıyordum, kendimi ait olduğum birinden çok unutulmuş bir misafir gibi hissediyordum.

Ana yaşam alanı puro dumanı ve içki kokuyordu ve kendimi mekanda ilerlerken bardakları toplarken buldum, davet edilmediğim, kaçırılmadığım bir partinin kanıtı kalbimde küçük bir çatlak daha başlattı.

Elimde bardaklarla mutfığa doğru üçüncü yolculuğumu yapıyordum ki kapı aniden açıldı ve beni sarsarak içeri giren adamın sertleşmesine neden olan küçük bir çığlık atmama neden oldu.

Elian.

Beni odama kadar geçiren adam.

Beni kocamdan daha çok hatırlıyor gibiydi.

Bakışları yüzümden ellerime kaydı, kaşları . "Bu sizin işiniz değil Bayan Lombardi," diyerek bana doğru ilerledi ve bardakları elimden alıp lavaboya götürdü.

"o?" Gerçekten de olsa kendi kendime sorduğumu duydum. "O da neydi?" diye sordu, dönerek.

Başımı sallayarak boğazımı temizledim. "Benim işim ne?" diye sordum. Elian bir an bana baktı, o altın rengi gözleri benim hissettiğim kadar şaşkındı.

"Senin... senin bir işin yok," diye açıkladı sonunda.

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Daha önce ne yapıyordun?"

Aile şirketlerinden birinde yarı zamanlı çalışarak kazandığım paranın neredeyse tamamını paket kahve ve kitap almak için kullanıyordum. Bu yüzden,

Bir sürü kitap. Hepsini çocukluk odamda bırakmıştım, bütün bir duvarı kaplayan gömme raf ünitelerine üçer üçer istiflenmişlerdi.

"Ben... çalıştım," dedim.

"Renzo çalışmanı istemeyecektir," dedi başını sallayarak.

"Neden istemez?"

"Çünkü patronun karısının çalışmasına gerek yok," diye bilgilendirdi beni.

Sanırım bu tüm aileler için geçerliydi. Costa'lı kadınların çoğu gençken çalışıyordu. Ama sonra evlendiler. Önce ev kadını, sonra da anne oldular.

"O halde ne yapabilirim?" Elian'la konuşmayı beklenmedik derecede kolay bulduğum için sordum. Belki de altın sarısı gözlerinde gördüğüm yumuşaklıktan kaynaklanıyordu, sanki bu yeni hayata yönsüz bir şekilde atılmışken nasıl hissettiğimi anlıyordu.

"Siz nasıl isterseniz Bayan Lombardi," dedi omuz silkerek.

"Gidebilir miyim?" diye sordum.

Bunun üzerine kaşları çatıldı.

"Burada tutsak değilsin."

Tamam.

Yine de sorulması gereken bir şeydi, değil mi?

Kuzenim Isabella'nın Esposito mafya babasıyla zorla evlendirilmeyi kabul ettiği zamanı hatırlıyorum, mafya babasının Isabella'nın bir yere gidemeyeceğine dair kuralları vardı.

Ama belki de bu daha çok işiyle ya da yaşadığı mahalleyle ilgili bir güvenlik sorunuuydu.

Evimden çok uzakta olmasına rağmen Brooklyn'e yabancı değildim. Dolaşmamam gereken ve en güvenli olan bölgeleri biliyordum.

Yani, tabii ki yaptım.

En sevdiğim kitapçıyı gizlice ziyaret etmek, Renzo Lombardi ile ilk tanışmamdı. Her ziyaretimde aptal, kız gibi kalbimi azar azar ona vermeye başladım.

Ne kadar hayal ürünü olduklarını, kendi isteklerimden nasıl bir peri masalı yarattığımı fark ederek anılardan .

Ve şimdi hiç de hayal ettiğim gibi olmayan bir gerçekliği yaşıyordum. "Programımı biriyle paylaşmam gerekiyor mu?" diye sordum.

"kadarıyla hayır," dedi Elian ama sesinde garip bir tını vardı, sanki bana doğru dürüst bir cevap verememek onu rahatsız ediyordu.

Çünkü patronu benim hakkında hiç konuşmamıştı. Benim hakkımda ne yapılacağı hakkında.

Çünkü Renzo Lombardi beni hiç düşünmedi.

Elim karnıma gitti ve bir sancı nefesimi kesmekle tehdit etti.

"İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim ve elimi bıraktım. "Sadece... açım," dedim, aklımdaki son şey yemek olmasına rağmen, neredeyse tam bir yemek yememiş olmama rağmen. Düğün günümde tek yapabildiğim midemdeki şişkinlik hissini hafifletmek için birkaç kuru kraker yemek olmuştu.

Buzdolabına doğru yöneldiğimde Elian boğazını temizledi.

"hiçbir şey yok," dedi, haklı olduğunu görmek için kapıyı açtığımda bile. Etkileyici bir çeşni koleksiyonu ve bir dizi farklı içecek dışında içeride kayda değer hiçbir şey yoktu. Elian, "Renzo eve geldiğinde sipariş verir," diye açıkladı.

"Oh," dedim başımı sallayarak. "Tamam."

"Senin için bir şey alabilir miyim?" diye sordu.

"Ben... hayır. Ben iyiyim."

"Aç olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı bana. İşi olurluna bırakmayan adamlardan biri olduğu için ona lanet olsun.

"Sanırım biraz kahve içeceğim," dedim ve cezveye doğru ilerledim, ancak buzdolabında hiç olmadığı için şurup ve hatta krema olmadan nasıl boğulacağımdan emin değildim.

Elian'ın kaşları çatıldı, çok fazla şey görebileceğinden endişe ettiğim gözleriyle beni izliyordu.

Sonuçta ben onun patronunun karısıydım. Ve sanırım bana inanmasa ya da benimle aynı fikirde olmasa bile söylediklerime saygı duymak zorunda olduğunu hissetti.

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Bir şey istediğin zaman bana sorabilirsin."

Ya da ön taraftaki muhafızlar. Buradaki tüm iyi yerleri biliyoruz."

"Teşekkür ," dedim, hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak, bunu yaparken bakışlarımı aşağıda tutmaya çalışarak, çünkü Elian çok fazla şey görüyordu. Ve bu kadar yakın ilgi gösteren bir adam yanaklarımdaki lekeleri, göz kapaklarımdaki şişlikleri kaçırmazdı.

Elian bulaşık makinesini bardaklarla doldurmaya başlarken sade kahvemi alıp yukarı çıktım, o çalışırken ortak alanda hiçbir şey yapmadan durmak garip geliyordu.

Yatak odasında, yanımda getirdiğim tek kitabı, *Kuğu Gölü'nün* romantik bir yeniden anlatımını okurken, karnımdaki açlık hissini hafifleteceğini umarak kahveyi boğmaya çalıştım.

Elian'ın gittiğini düşündüren bir sessizlik duyana kadar aşağıya inmedim. Ya da en azından aşağıya inene kadar.

Buzdolabından iki içecek aldım -bir elektrolit içeceği ve arkada bulduğum karışık bir kahve içeceği- ve kapının diğer tarafına doğru ilerledim.

Öğle yemeği istemedim.

Karnım guruldayıp tırmalarken bile akşam yemeği istemedim. O gece saat sekiz sularında bir gürültü geldi.

Kendime rağmen, Renzo'nun akşam yemeği için eve gelmesini beklerken göğsümde küçük kelekler uçuşuyordu.

Birkaç dakika içinde yine sessizlik oldu ve yatakta yaptığım yuvadan çıkıp kapıya gittim.

Dairede kimse yoktu ama aşağı indiğimde tezgahın üzerinde duran kahverengi bir çanta buldum.

İçinde folyoya sarılmış sıcak bir sandviç vardı. Akşam yemeği.

Bunu ben .

umutlu yanımda Renzo olduğuna, beni düşündüğüne ve iş arasında akşam yemeği için uğradığına inanmak istiyordu.

Yine de yeni yeni karamsarlaşan yanımda bunun muhtemelen Elian olduğunu biliyordu, yiyeceksiz bir ev için endişeleniyordu ve aslında ben de hiç istememiştim.

Bu, ağabeyim Nico'nun yapacağı türden bir şeydi. Elian'ın kız kardeşi olup olmadığını merak ettim. Acaba bu yüzden mi beni daha çok görüyor, daha iyi okuyor, varlığını bile hatırlıyor gibiydi?

Bu son düşünceyle alt dudağım titredi ve denizaltının paketini açıp yemeye başlarken gözyaşlarımı uzak tutmak için çaba sarf zorunda kaldım.

Sonrasında temizlik yaptım ve yukarı çıktım. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama kocamı bekliyordum.

Bir yanımda onun eve dönmesini, bir gece önce gördüğüm nezaketten bir parça daha göstermesini umuyordu.

Ama saatler ilerledikçe, o hiç gelmedi.

Sonunda uyuyana kadar.

Sonra yine yalnız uyandı. Yatağın onun tarafı sanki bir noktada ortaya çıkmış, biraz uyuduktan sonra tekrar çekip gitmiş gibi dağınıktı.

Ertesi gün de hemen hemen aynıydı, cezalandırıcı bir banyo ve ardından birkaç saat boyunca eşyalarımı yerleştirmekle uğraştım. Sonunda, boş komodinimi doldurmaya karar verdim, ancak kıyafetlerimi dolaptaki çantalarımnda bıraktım, Renzo'nun titizlikle temizlenmiş gardırobunun karşısında asılı duran yıpranmış, büyük boy ve buruşuk kıyafetlerim hakkında garip hissediyorum.

Şık giyinen bir adam değildi. Pantolonlarının çoğu kot ya da pantolon, gömlekleri tişört, henley ya da rahat düğmeli gömleklerdi. Her şey siyah ya da gri tonlarındaydı. Ve, elbette, süslü kıyafetler olmayabilirdi, ama etiketler hepsinin pahalı ürünler olduğunu söylüyordu.

Sahip olduğu tek takım elbise düğünümüzde giydiydi. Düğün.

Düşüncesi bile karnımı zıplattı. Evlendim.

Ben evliydim.

Yıllardır düşündüğüm ve hayalini kurduğum bir adama. Dünyada benden başka kimsenin bilmediği bir sır.

O fantezilerden ne kadar farklıydı. Ama sonuç aynıydı.

Renzo ile evliydim.

Beklediğim gibi bir sonuç değildi.

Elbette, bu daha yorgun gözlerle, ne kadar hayalperest olduğumu, Renzo'yu gerçekte olduğu gibi görmek yerine, zihnimde yarattığım adama göre yaşamasını nasıl beklediğimi görebiliyordum.

Uzun zaman önce benim ona aşık olduğum gibi onun da bana aşık olmasını istemiştim. Bana karşı yumuşak ve tatlı olmasını, yatakta beni keşfederek uzun saatler geçirmesini, bana yıllardır yuttuğum o kitaplardan bir sahne yaşatmasını istemiştim.

Sorun elbette Renzo Lombardi'nin yumuşak bir adam olmamasıydı.

Bu, ailemin yaklaşan düğününden önceki aylar, haftalar ve günler boyunca umutsuzca eve getirmeye çalıştığı bir noktaydı.

Hayatımda nadiren bir şeylere ayak diremiştim. Etrafınız bu kadar çok talepkar, zorba adamla çevriliyken

sizin için en iyisinin ne olduğunu bilerseniz, hayat daha kolay olurdu... sadece... teslim olursanız.

Renzo'nun ailemle evlilik yoluyla bir ittifak kurmak istediğini öğrendiğimden beri bu konuda ne kadar inatçı olduğuma hazırlıklı değillerdi.

Geçerli argümanları kulak ardı edilmişti. Elbisemi, Renzo'nun mihrapta beni öpeceği anı, daha sonra yatağında benimle nasıl sevişeceğini hayal etmekle meşguldüm.

Homurdanarak, şimdi çok aptalca gelen bu düşüncelerden sıyrıldım.

Kitabıma geri döndüm, onu bitirdim ve odaklanacak bir şey bulamadığım için huzursuz hissettim.

O gün, mutfakta iki yemek birden ortaya çıktı.

Ertesi gün de aynısı oldu ve bu iki öğünün Elian'ın vardiyası sırasında bitmiş olması gerektiğini düşündüm.

Yine de kocamı gören olmadı. Sadece dağınık bir yatak, nemli bir havlu ve lavaboda bir kahve fincanı.

kırıklığı, adını koyamadığım bir özlemle, beni bir an bile düşünmediği belli olan bir adama duyduğum acıyla karıştı.

Dördüncü gün, üzerimde kara bir bulut oluştu; bu bulutun ağırlığı, haşlama banyosu yapmaktan ve yatakta huzursuzca yuvarlanmaktan başka bir şey yapmamı zorlaştırıyordu.

Düğün günümde olduğu gibi, iki yöne doğru çekildiğimi hissettim. Bir eve, ailemin yanına dönmek, onlara haklı olduklarını söylemek, kendimi kızlık yatağıma geri gömmek ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak istiyordu.

Diğer, açıkça daha güçlü olan yanımda ise kalmak istiyordu, bunun işe yaramasını istiyordu.

Bu konuda hiçbir umut olmadığını gösteren tüm kanıtlara rağmen.

Hüzünlü bir uykuya dalmıştım, boğulmakla ilgili belirsiz rüyalarla boğuşuyordum, soğuk su beni çevreliyordu, çaresizce tekmeler atıp kıvranırken oksijen kabarcıkları benden kaçarken ciğerlerimde basınç oluşuyordu.

Bir solukta uyandım, yatakta fırladım, nefes nefese kaldım, elim boğazıma gitti, boğulma hissi çok güçlü, çok gerçekti, hayatımda bir gün bile yüzmemiş olmama rağmen, suyun altında sıkışıp kalmanın, hava için mücadele etmenin gerçekte bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Birden yalnız olmadığımı, banyodan sesler geldiğini fark etmem için uzun bir saniye geçmesi gerekti.

Bakışlarımı o yöne çevirdiğim anda kapı açıldı. Ve işte oradaydı.

Kalçasına tehlikeli bir şekilde asılmış bir havludan başka bir şey yoktu.

Arzunun içime çöküşüne hazırlanmanın hiçbir yolu yoktu, bağırsaklarıma inen bir yumruk kadar güçlü bir his, çalıyor, tenimi anında ısıtıyordu.

Renzo banyodan yarım adımla çıkmıştı ki, yatak başlığına yaslanmış, elim hâlâ boğazımda, utanmadan onu izlediğimi fark etti.

Başını yana eğdi, gözleri üzerimde gezindi ve bakışları fiziksel bir dokunuş, bir okşayışmış gibi derim diken diken oldu.

Birden çırlıçplak hissettim, sanki beni yatarken giydiğim uyku şortu ve geniş sweatshirt yerine çıplak görüyordu.

Bakışları beni hiç terk etmeden yatağa doğru ilerledi.

Cesaretimden dolayı oluşan utanç verici kızarıklığa rağmen, ben de gözümü ondan ayıramıyordum.

Yatağın kenarında durarak havlusunun kıvrımına uzandı ve onu gevşetti.

Elbise yere kayd ve onu tamamen çıplak bıraktı, orada utanç ya da güvensizlik belirtisi olmadan duruyordu.

Ve neden güvensiz olsun ki?

Mermerden yontulmuş olsaydım, ben de güvensiz hissetmezdim.

Renzo yatağa girerken hiçbir şey söylemedi.

Vücudunun sıcaklığı ve kokusu beni bunaltıyor, onun yakınlığından başka bir şey düşünmemi imkânsız hale .

Renzo bana doğru döndü, eli uzandı, boynuma indi, parmakları enseme masaj yaptı, saçlarımı okşadı, parmakları kafa derimde hafifçe daireler çizdi.

Dokunuşa doğru eğildim, o tatlılığın, itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır arzuladığım dokunuşun daha fazlası için can atıyordum.

"olmamalıydı," dedi, sesi yumuşak bir gürültüydü. Ne demek istediğini anlamamıştım.

Ve bir parçam bir şey söylemekten, açıklama istemekten ve parmakları kafa derimde ilerlerken, küçük arzu akımlarını kafa derimde, sonra omurgamda, çekirdeğimde ve daha aşağılarda biriktirirken bu anın büyüsunü bozmaktan korkuyordu.

"İyi olabilir," diye ekledi, parmakları enseme battı, beni daha yakına çekti, sonra başını eğdi, dudakları boynumla buluştu ve içimde küçük bir ürperti yarattı. "Bunu iyi yapacağım," diye ekledi ve bu

Parmakları kalçama battığında, dokunuşu sert ve sahiplenici olduğunda içim ürperdi.

Dudakları, gömleğimin yakası daha aşağı engelleyene kadar boynumda gezindi.

"Bunu istiyor musun, fare?" diye mırıldandı tenime karşı.

Sertçe yutkundum.

Ve başımı sallamış olabileceğimi

düşündüm. Ama emin olamadım.

Tüm sinir uçlarım aynı anda ateşleniyordu. Sağlıklı

düşünemiyordum.

"Bana söylemelisin," dedi eli eşofmanımın eteğinin altından kayarken, parmakları karnımın üzerinde geziniyordu. "Bana evet demelisin, yoksa durmak zorundayım," diye ekledi eli düzleşip yukarı doğru hareket ederken, ama göğsüme dokunamadan durdu.

"Evet," diye fısıldadım.

Son seferin canımı yakmış olması, benden memnun kalmamış olması, hayal ettiğim gibi bir şey olmaması umurumda değildi.

Tek umursadığım *daha*

fazlasıydı. Daha fazlasına

ihtiyacım vardı.

Ondan daha çok var.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, eli yukarı doğru hareket edip göğsümü avuçlarken, parmakları meme ucuma gitmeden önce elini üzerimde sıkkan bir inleme sesi çıkardı, daire çizdi, sonra başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı.

Isı sistemime doldu, beni ona doğru kıvrılmaya zorladı, bacağım bacaklarının üzerinde kayıyordu.

Renzo'nun içinden gürleyen bir ses geçti ve eli kalçama doğru kayarken elini kaybettim, sonra batmak için alçaldı, bacağım vücudunun diğer tarafındaki şilte ile buluşana kadar beni çekerek beni ona doğru hareket ettirdi.

Diğer eli de kıcıma gitti, tuttu ve beni daha sıkı bir şekilde kucağına çekti, sertliği bana baskı yapıyordu.

Kalçalarım onun kalçalarında ve kalçalarım ona karşı sallandı, içimdeki ağrı büyüdü.

"Yine sikimi alacaksın fare," diye mırıldandı, dudakları boynumun diğer tarafıyla . "Ama bu sefer hazır olana kadar değil."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi.

Önemli olan tek şey ellerinin ve dudaklarının üzerimde olması, çok yakınımnda olması ve tüm dikkatinin bende olmasıydı.

Renzo'nun elleri kıcımdan hareket etti, eşofmanımın eteklerini yakaladı ve artık yapamayana kadar santim santim yukarı doğru çekti.

"Benim için kollarını kaldır," dedi Renzo ve bir yanım ondan uzaklaşmaya itiraz etti.

Ama çıplak tenini üzerimde hissetme fikri beni geriye itti ve kollarımı onun için başımın üzerine kaldırdım.

Renzo beni kurtardı, yatağın kenarındaki yere doğru fırlattı, sonra başlığa yaslandı, ağır gözlü bakışları yüzümden aşağıya doğru hareket etti.

Bu sefer, ondan çıkan ses her şeyden çok bir hırlamaydı ve seksim buna yanıt olarak sert bir şekilde sıkıştı.

"Mükemmel amına koyayım," diye mırıldandı parmakları göğüslerimi avuçlamak için yanlarımda ilerlerken.

Övgü içimde ılık bir sıvı gibi dolaştı ve dört uzun günün zayıflatıcı güvensizliğini kovdu.

Renzo'nun elleri arkama kaydı, bana olan ihtiyacının baskısını kaybedene kadar beni yukarı çekti, başını eğmeden önce Renzo'nun dudaklarının küçük bir gülümsemeye dönüşmesini sağlayan küçük bir homurdanmayı sürükledi ve meme ucumu ağzına emdi.

Arzu içimde kabardı, sırtım , dili gezinirken ve dudakları emerken kendimi onun ağzına daha fazla bastırdım.

Tam bir an daha dayanamayacağımdan emin olduğumda, Renzo'nun başı kaydı, yumuşak, ıslak saçları aşırı ısınmış tenimde gezindi ve diğer meme ucumu ağzına aldı.

Canlı bir ihtiyaç teliydim, tenimin her santimi cızırdıyor, alev almakla, beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu.

Aradaki ağrıyı hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırmaya çalışırken yumuşak inilti benden kaçtı. Renzo'nun iki bacağı da benimkilerin arasında olduğu için bu hareketi yapmak imkansızdı.

Çaresizliğimi hissetmiş gibi görünen Renzo'nun başı kalktı ve elleri tekrar kıcıma gitti, beni kucağına çekti, sertliği ona en çok ihtiyaç duyduğum yere bastırdı.

Yüksek sesle, gırtlaktan gelen bir inilti benden kaçtı ve Renzo arkasına yaslanıp beni izlerken elleri beni kavradı ve beni tekrar ona doğru bastırdı.

Zevk arttıkça ellerim dışarı , omuzlarını kavradı, kazdı, içimden bir inilti geçti.

"Hoşuna gitti mi fare?" diye sordu, kalçalarını sallayıp bana tekrar sürtünürken sesi sertti. Ve tekrar. Ve tekrar.

Ta ki onunla birlikte sallanana kadar, ne kadar tuhaf ve yeni olursa olsun, bu zevk kendimi inkar edemeyeceğim kadar sarhoş ediciydi.

Öne doğru eğildim, yüzümü boynuna gömdüm, vücudum kalkarken kokusunu içime çektim, iniltilerim ve inlemelerim teninde boğuldu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve seksimin sertleşmesine neden oldu. Yakın.

Çok yaklaştın.

"Benim için boşalacak mısın?" diye sordu, nefesim hızlanıp sığlaştıkça karşı daha hızlı sallanıyordu, tam o kenara doğru koştum, bir an için sendeledim, sonra düştüm, nefes nefese kaldığım, vücudumun kasıldığı, çığlıklarımın odayı doldurduğu bir orgazmın içine düştüm.

"Mmm," diye inledi Renzo aşağı inmeye başladığımda, ona , vücudum titriyordu. "Seni tatmam gerek," dedi, parmakları omurgamda yukarı ve aşağı sürüklendi. "Bunu istiyor musun?"

Her şeyi istedim.

"Evet," diye fısıldadım boynuna doğru.

Sonra hareket etti, beni sırtüstü yatırdı, üzerime geldi.

Dudakları göğüslerimin arasındayken ve sonra aşağı doğru hareket ederken herhangi bir belirsizlik hissetmek için zaman yoktu.

Göbeğimin üzerinden.

Şortumun bel bandını izliyor.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, ayaklarımı çıplak kalçalarına yerleştirdi, sonra şortumun ve külotumun bel bantlarını yakalamak için uzandı, kıkımın üzerinden kaydırabilmek için yukarı bastırmamı .

Dizlerimi göğsüme doğru iterek onları aşağı çekmeye devam etti, sonra dizlerimi tutup beni yatağın üzerine yaymadan önce onları yana fırlattı.

"Benim için çok ıslak," diye mırıldandı, parmağı yarığımla alay etti, sonra klitorisimin etrafında dolaştı.

Bu küçük ve samimi dokunuş, vücudumun sarsılması ve nefesimin kesilmesiyle bir elektrik akımına dönüşmüş olabilirdi.

"Çok hassas," diye mırıldandı, kendini aşağı indirmeden önce uzun bir süre klitorisimin etrafında dolaşan parmağını izledi ve devam etti

onun yerine diliyle tatlı bir işkence yaptı.

Ellerim saçlarını kavradı, beni bir kez daha yukarı doğru çekerken onu kendime doğru tuttum.

Onun içinde eridim, hazzın içinde eridim, sonra doruğa ulaştım, kalçalarım başının iki yanında kenetlendi, sırtım kamburlaştı ve inlemelerim odayı doldurdu.

Renzo, uyluklarım nihayet onu serbest bırakana kadar bekleyerek, sonra dönüp şakacı bir şekilde uyluğumun içini ısırarak beni çalıştırdı.

"Tadın çok güzel," dedi dudakları kalçamda, karnımda, sonra göğüslerimin arasında gezinirken. "Çok tatlı," diye ekledi, dudakları aniden boynumun derisini emdi ve içimde başka bir ihtiyaç sarsıntısı .

"Durabiliriz," dedi, dudakları kulağımın kabuğunda gezinirken. "Ya da sana daha fazlasını gösterebilirim."

"Daha fazla," diye fısıldadım, bu kadar iyi hissettirecekse bana gösterebileceği her şeyi ve her şeyi istiyordum.

"Evet?" diye sordu, aniden ayağa kalktı, yatak başlığına oturmak için hareket etti, sonra bana uzandı, beni bacaklarının arasına çekti, sırtımı göğsüne yasladı, diğer eli kalçamda yukarı ve aşağı sürüklenirken kolu karnıma sabitlendi, öyle görünüyordu ki bacaklarımın onun için ayrılmasını bekliyordu.

Bunu yapar yapmaz, eli elimin arasındaydı, parmakları beni çalıştırıyor, klitorisimle alay ediyor, sonra yarığımdan aşağı kayıyordu.

"Bu acıtmayacak," diye mırıldandı parmakları vücudumun girişini okşayıp beni sertleştirirken. "Güven bana fare," diye mırıldandı, nefesi sıcak ve sesi kulağımda tatlıydı.

Nefesimi çektim, belirsizliğe ve acı dolu anılara karşı savaştım ve ona doğru gevşedim.

"İşte böyle," dedi. Parmağı yavaşça içime girdi. Söz verdiği gibi acı yoktu. Parmağı yavaşça itmeye başladığında duvarlarım parmağının etrafında sıkılaştığından sadece yeni bir zevk katmanı. "Ne kadar iyi hissettirdiğini görüyor musun?" diye sordu, sözleri kalp atışlarımın hızlanmasına ve karnımın dönmesine neden oldu. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye inledim, ağrım yeniden artıyordu, asla tatmin edilemeyecekmiş gibi hissettiren dayanılmaz bir ihtiyaçtı bu.

Renzo'nun parmağı içimden çıktı ve tekrar içeri girdiğinde başka bir parmak ona katıldı.

Gerginleşmeye başladım ama bir tür *doğruluktan* başka bir şey hissetmedim, bedenimin yalvardığı bir sürtünme.

"Neredeyse benim için hazır hissediyorsun," diye mırıldandı Renzo, ama parmaklarının içimde kıvrılma hissiyle sözlerini anlayamayacak kadar tükenmişim.

Sadece daha fazlasına
ihtiyacım vardı. Daha
hızlı.

Çünkü patlamak üzereymişim gibi hissediyordum.

"Benim için tekrar boşalacaksın," dedi. Sonra, sanki bedenim onunla aynı fikirde olmak zorundaymış gibi, orgazm çılgılık çılgılığa içimden geçerek beni parmaklarına doğru salladı ve tekrar haykırdı.

Orgazm daha zirveye ulaşmadan, Renzo içime bir parmak daha sokarken hafif bir sızı hissettim.

" olma," diye rica etti. "Dayanabilirsin," diye beni ve kendimi zorlayarak nefes verdim, ona karşı gevşedim. Ve haklı olduğunu fark ettim. Dayanabilirdim. Hafif rahatsızlık yerini o tanıdık ağrıya bıraktı.

"Tekrar denemek ister misin?" diye sordu, parmakları hâlâ ilerliyordu. "Beni burada hissetmek istiyor ?" diye sordu, biraz daha sert itti, parmağı beni ayırdı, yaydı, beni daha fazlası için hazırladı.

Yalan söylemeyeceğim, çekincelerim yoktu, tekrar acı çekmekten korkmuyordum. Ama haklı olduğunu, bu sefer farklı olabileceğini umarak başımı salladığımı hissettim.

Renzo'nun parmakları beni terk etti ve sonra kendimi tekrar onun altında yuvarlandığımı hissettim, sert uzunluğunun yarığıma doğru sallandığını hissettiğimde ağırlığı şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir baskı.

"Benimle kal," dedi, yer değiştirirken bana bakmak için yukarı doğru itti ve sikiinin başı bana doğru bastırdı. "Yavaş gideceğim," diye ekledi, bana karşı baskıyı artırarak. "Farklı olacak," diye bana güvence verdi, bastırdı, *bastırdı*.

Derin bir nefes aldım, gerilmemeye, en kötüsüne hazırlanmaya çalıştım.

Kalınlığı içime girmeye başladığında hafif bir yanma oldu. Ama geçen seferki gibi değildi, hafif bir acı, bıçak gibi değil, içime girerken, gerilirsem durdu, yeni duyuma tekrar rahatlamamı bekledi.

"Beni ne kadar iyi götürdüğünü hissediyor musun?" diye sordu, sözleri duvarlarımın onun etrafında titremesine neden oldu, o küçük guruldama sesinin içinden geçmesine neden oldu.

ona cevap olarak. "Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye inledi, sonunda derinlere yerleştğinde içimde dalgalanmayı bıraktı.

Sonra durakladı, yavaş ve derin bir nefes aldı, kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi.

"Canını acıtıyor muyum fare?" diye sordu, kalçalarım ona karşı belli belirsiz sallanırken dudaklarını çekiştiren gülümseme cevabı zaten bildiğini söylüyordu.

"Hayır," dedim, ellerim yanlarından yukarı kayıyordu. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet," dedim, kalçalarım ona karşı bir kez daha sallanıyordu.

Renzo hafifçe geri çekildi, sonra tekrar içeri kaydı, kadifemsi yumuşak bir his, çok doğru hissettiren bir dolgunluk.

Bacaklarım kalktı, ve onu teşvik etti. İlk başta çok yavaştı.

Çok naziksin.

Daha önceki sözlerinin doğruluğunu

kanıtlamak istiyordu. Bu iyi olabilir.

İyi yapabilirdi.

Kalçalarım onun hamlelerini karşılamak için kalktı, tırnaklarım derisini kazıyor, orgazm arttıkça inlemelerim de artıyordu.

"Benim için biraz daha sert yapabilir misin?" diye sordu, sesi sertti. "Evet," diye inledim, o daha sert, daha derin dalgalanırken ben de ona doğru sallandım.

"Siktir, aynen ," diye inledi. "İşte iyi bir kız," dedi, daha hızlı, daha sert sürdü, beni tam kenara gönderdi, sonra beni itti, orgazm sistemimde şiddetli bir şekilde yırtıldı, içimdeki dolgunluğuyla yoğunlaştı.

"Ah, , bebeğim," diye inledi, duvarlarım onun etrafında tekrar titreşirken. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," dedi, içinden itti, sonra aniden çekildi, zevkle küfrederken salıverilmesi uyluğumda sıcaktı.

Sonra onu izledim, bir tanrı gibi görünüyordu, topuklarının üzerinde arkasına yaslanmıştı, başı geriye atılmıştı, vücudu gergindi ve parlıyordu.

Ellerimi kendimi alamıyordum, parmaklarım kalçasında geziniyordu.

Zorlukla gözleri açıldı, ihtiyacı azaldığı için artık çok daha netti.

"Seni mahvetmişim," dedi, sonra yataktan kaydı, sıcak bir bezle geri geldi, bacaklarımın arasını sildi, sonra serbest bıraktı

sonra tekrar banyoda kayboldu.

Yalnızken, tüm o gerçekleşirken hissettiğim tek şey köklü bir sevinçti.

Renzo birkaç dakika sonra geri geldi, yatağa tırmandı ve yorganı çekti.

Bana uzanmadı ve ben de oluşmaya başlayan hayal kırıklığının

büyümesine izin çalıştım.

Bana yumuşaklık, cömertlik ve tatlı sözler göstermişti.

Sürekli daha fazlasını istemek yerine, sahip olduklarımdan heyecan

duymayı öğrenmek zorundaydım.

Bu yüzden yorganın içine sokuldum, bu sefer ona doğru döndüm ve göğsümde sıcak bir memnuniyetle kendimi uykuya bıraktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lore

Uyandığımda yine gitmişti ve ben buna odaklanmamaya çalıştım, önceki gecenin anılarını yeniden yaşamayı seçtim, onları sıcak bir battaniye gibi etrafıma sardım ve kendime her zaman istediğim şeyin bu olduğunu hatırlattım.

Sert bir adamın iyiliği ve yumuşaklığı.

Sadece benim için sakladığı bir şey.

"Gidiyor musun?" Elian, o öğleden sonra dairenin kapısından çıkarken, oturup düşüncelerimde kaybolmamaya kararlı bir şekilde, saatler geçtikçe sadece üzölmeye başlayacağımı ve Renzo'nun bana aceleyle eve gelmediğini bilerek sarsılarak sordu.

"Evet," dedim başımı sallayarak, hissettiğimden daha kendinden emin görünmeye çalışarak. "Aferin sana," dedi ve bana küçük bir gülümseme sundu.

Beni takip etmesini bekliyordum.

Ama görevine sabitlenmiş gibi görünüyordu. Ve sanırım bu mantıklıydı.

Bu ailelerin patronlarının evleri konusunda paranoyak olduklarını, yabancıların içeri girmesini asla istemediklerini biliyordum.

Erkek kardeşlerim ergenliklerinde birileriyle çıkmaya başlayıp kızları eve getirdiklerinde bile babam paranoyaklaşmıştı. Sanki hükümet genç kızları işe alıp casus olarak kullanıyormuş gibi.

Evde aileden ya da yakın arkadaşlardan olmayan temizlikçi ya da tamirci bile bulundurmazdık.

Sanırım Renzo'nun kapısının önünde bir nöbetçi bulundurmak, orada olmaması gereken birinin içeri girmediğinden emin olmanın kesin bir yoluydu.

O binadan çıkmak garip hissettirdi. Neredeyse evden ilk kez gizlice çıkan bir genç gibi.

Bu bölgeyi iyi bilmiyordum ama Renzo ile evlenmeyi kabul ettikten sonra, yeni evim hakkında cahil görünmemek için Brooklyn haritalarını incelemeye başlamıştım. Bu yüzden ara sokaklardaki tabelalara baktığımda, bir yöne doğru devam etmek için yeterince iyi yön bulduğumu hissettim.

Düğünden önce banka hesabımı boşaltmıştım ve kayıtlı olan her şey dolaptaki çantalardan birindeydi.

Renzo'nun evim dediği mahallede dolaşırken neye ihtiyacım olabileceğini bilmediğim için küçük bir deste almıştım.

Ona yakıştığını hissettim.

Costa ailesinin merkezinin etrafında yürüdüğünüz her yer iyi giyimli insanlarla doluydu. Takım elbiseli erkekler. Tasarım çantaları ve topuklu ayakkabılarıyla kadınlar.

Bu bölge çok daha sıradan bir yerdi. Sadece hayatlarına devam eden normal insanlar.

Bir zincir kahveciye girip karamelli, krem şantili ve şekerli ilk süslü kahvemi aldığımda ve orada durup yudumlarırken neredeyse tadından inlediğimde buraya bir şekilde biraz daha uyum sağladığımı hissettim.

Beni sıcak tutacak lattemle dışarı çıktım ve fantezi ve bilim kurgu alanında uzmanlaşmış küçük, bağımsız bir yer olan favori kitap dükkanına doğru yöneldim. Ancak, bu türün popülerliği göz önüne alındığında, dev bir romantik kitap seçkisi vardı.

Düğünümden önceki bir ay boyunca hayatımı toparlamak ve yeni hayatıma hazırlanmakla meşgul olduğumdan herhangi bir mağazaya uğrayamamıştım ve yeni çıkan ürünlere göz atmak için bir saat kadar zaman harcamak beni heyecanlandırdı.

Kahvemi yudumlayıp yeni çıkan kitaplar bölümünü incelerken, Renzo'yla evlenmeyi kabul ettiğim günden beri ilk kez kendimi gerçekten kendim gibi hissettiğimi fark ettim.

Aşırıya kaçarsam paramın hızla tükeneceğini biliyordum ama kafa karışıklığı, özlem ve her zaman var olan o donuk hayal kırıklığından başka bir şey içermeyen bitmek bilmeyen günleri doldurmak için etrafımdaki kitapların konforuna ihtiyacım olduğunu .

Ben de yeni bir yeniden kullanılabilir çanta aldım. Ve mağazadan çıkıp eve dönmeden önce onu kadar doldurdum.

Bunu kendime bile itiraf etmekten nefret ama Renzo'yu görmeyi umarak yürürken bakışlarım sokakları taradı.

Tıpkı Brooklyn'e ilk geldiğimde olduğu gibi, cebimde biraz bebek bakıcılığı parası vardı ve kardeşlerimin beni götüreceklerine söz verdikleri, ancak bunu yapmak için 'çok meşgul' oldukları kitapçıyı kontrol etmeye niyetliydim.

Böylece, karnımda beyzbol topu büyüklüğünde bir düğümle, her zaman, her zaman kurallara göre oynayan biri olduğum halde yasak olduğunu bildiğim bir şeyi yaptığım için kulaklarımda atan bir kalp atışıyla, metroya atladım, bilmediğim bir alanda aktarma sırasında küçük bir panik atak geçirdim ve sonra beni gideceğim yerden sadece birkaç blok ötede bırakacak olan metroya atladım.

Yıpranmış, heyecanlı ve kendimle gurur duyarak geldim.

On altı yaşında bağımsızlığın ilk tadını almıştım.

çıkarken bulutların üzerindeydim; evdeki yeniden kullanılabilir çantam, babama yalan söyleyeceğimi, onları yerel kitapçıdan aldığımı iddia edeceğimi söylediğim şekerlemelerle doluydu, oysa dünyadaki yeni favori mağazam için kitaplarımla birlikte yeni bir yeniden kullanılabilir çantam vardı.

Manhattan'a dönüş yolu uzun olduğu için yanımda bir kahve götürmeyi düşünüyordum. Ve görüş alanımdaydı, bu yüzden o yöne doğru ilerlemeye başladım.

Görünüşe göre, sadece kaldırımda takılan bir grup adamın dikkatini çekmek için

Arkamdan yaklaşıp bana seslendiklerinde, genç bedenim hakkında yorumlar yaptıklarında omurgamın sertleştiğini hissettim.

Yürümeye devam etmem gerektiğini biliyordum, az da olsa koruma sağlayacak olan kahve dükkânına girmeliydim.

Adamlar eninde sonunda gidecekti.

Sonra metroya doğru koşabilir ve eve dönebilirdim.

Planımdaki hata, adamların dağılmasını beklemek ve elimde sıcak lattemle kahveciden çıkmadan önce daha dikkatli bakmamaktı.

" orada," diye bir ses, tekrar geri dönmek için kapıdan birkaç adım uzaklaştığımda midemin sıkışmasına neden

"Bu aceleyle nereye gidiyorsun bebeğim?" diye sordu bir diğeri, nefesi kulağımda ılıktı ve boğazımda safra birikmesine neden oldu.

"ama, bizimle konuşmak istemiyor musun?" diye sordu bir diğeri ve parmaklarının saçlarımın kenarlarında gezindiğini hissettim.

İlerlemeye devam etmek için ayaklarımı zorlarken diğerlerinden biri, "Buna değmesini sağlayacağız," dedi.

Ama sonra ileride küçük bir ara sokak görünce panikledi.

Arkamda ve , bu da dönmemi imkânsız kılıyordu ama ilerlemek o sokağı daha da yakınlaştıracaktı. Ve bu adamlar beni kolayca ara sokağa itebilir ve bana ne isterlerse yapabilirlerdi.

Başka bir ses, "Bunu *yapmamıza* değecek," dedi.

"Hey!" diye aniden bir ses duyuldu ve beni takip edip bana eziyet edecek başka bir adam olmasından korkarak kaskatı kesildim. "Ne sanıyorsun sen?" diye ekledi, bakışlarımı çevirdiğimde cadde boyunca bize doğru koşan bir adam tanrısı gördüm.

Siyah tişörtü ve kot pantolonunun altında uzun boylu ve fitti, göğsünde pahalı görünen bir haç ve kolunda daha da pahalı görünen bir saat vardı.

Benimki gibi bir aileye sahip olduğum için tasarımcı erkek mücevherleri hakkında bir iki şey biliyordum.

Ama kalp atışlarımı panikle çarpmaktan ilgi dolu bir gümbürtüye dönüştüren şey onun muhteşem yüzüydü.

O keskin açılar, neredeyse siyah gözler, o bronz ten.

"Ondan uzak dur," diye seslenerek kaldırıma yaklaştı.

Adamlar sonunda geri çekildi ve bana gerçekten nefes almam için yeterli alan bıraktılar.

"Onun sadece lanet olası bir çocuk olduğunu göremiyor musunuz?" diye homurdandı ellerini kaldırarak aniden kendisinden uzaklaşan adamlara. Sayıca ondan üstün olmalarına rağmen.

"Hop ..." dedi adamlardan biri, bir adım daha geri çekilerek.

"Renzo, dostum, saygısızlık etmek istemedik," dedi bir diğeri.

Renzo.

Pek yaygın bir isim değildi. Ve burası Lombardi bölgesiydi. O olmalı.

Renzo Lombardi.

Ailemin düşmanı.

Beni koruyor.

Kim olduğumu bildiğini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Elbette, Manhattan'da bilmesi gereken herkes Costa kadınlarının ve kızlarının kim olduğunu ve onlardan uzak durması gerektiğini biliyordu.

Ama Manhattan'dan çok uzaktaydık.

Ve ben bu suç ailesi için küçük, yaşlı bir hiçtim.

Kosta prensesi olduğumdan haberi yoktu.

Sadece tacize uğrayan bir kız olduğumu

biliyordu. Ve buna bir son vermek istedi.

"Bu saçmalığa katlanacağımı mı sanıyorsun?" Renzo adamlara , aniden birkaç adam daha belirdi.

Muhafızların yaklaştığını ve harekete geçmeye hazır olduklarını gördüğümde onları tanıyacak kadar mafyayı tanıyordum.

"Benim lanet mahallemde mi?" Renzo ellerini adamlardan birinin göğsüne sordu.

İçgüdüsel olarak geri adım attım, daha dayak başlamadan bunun nereye varacağını biliyordum.

Beni taciz eden adamların Renzo ve adamları sayesinde kanlar içinde yere yığılmaları sadece birkaç dakika .

Bu muhteşem, yabancı adamın kontrolsüz, haklı vahşeti karşısında olduğum yerde donup kalmış gibiydim.

Sonra aniden döndü, o karanlık gözleri bana dikildi.

Bakışları etkiliydi.

Göğsüme inen bir yumruk beni nefessiz bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, başını yana eğerek.

"Ben... evet," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Teşekkür ederim," diye

ekledim. "Seni taciz edilmekten kurtardığın için mi, evlat? Hayır,

teşekküre gerek yok.

bunun için," dedi başını sallayarak. "Git . Artık güvende olacaksın" dedi ve adamlarından birine doğru çenesini salladı.

Bununla birlikte, döndü ve gitti.

Kalbimin bir parçasını da yanında götürdü.

Ondan sonra, Renzo'nun adamlarından birinin yol boyunca beni takip ettiğinin farkında olarak metroya geri döndüm.

Ondan sonra düzenli olarak Brooklyn'e geri döndüm. Birkaç ayda bir, kitap yığının azaldığında ve ziyaret etmek için bir 'bahanem' olduğunu hissettiğimde.

Kalbimin derinliklerinde aslında ne yaptığımı bildiğim halde.

Onu görmeyi umuyordum.

Bazen şanslıydım, onu etrafta dolaşırken, insanlarla konuşurken görüyordum. Diğer zamanlarda ise kendimi yenilmiş ve depresif hissederek, bu kadar çaresiz olduğum için kendime kızarak oradan ayrıldım.

Sonunda, on sekiz yaşında, kendimi durmaya zorlayana kadar sürdürdüğüm bir modeldi. Bu kadar muhtaç, zavallı ve ürkütücü olmayı bırakmak için.

Sonra Renzo Lombardi'ye olan kızca aşkımı geride bırakmak için elimden geleni yaptım.

Çoğunlukla başarısız olduğumu da eklemeliyim. Çünkü o karanlık gözler her zaman aklımdaydı, derin sesi çılgın günlerde yatıştırıcı bir merhemdi. Ve terli, huzursuz rüyalarımda.

Ama yirmi yaşına geldiğimde artık her zaman onu düşünmüyordum.

Ta ki bir gün aniden Lorenzo Costa'nın *-Capo dei Capi- evinde* Renzo Lombardi'nin ailemizle evlilik ittifakı yapmak istediğini duyana kadar.

Biz Costa kadınlarından birinin onunla evlenmesi gerektiğini.

Her şey bir anda geri geldi, o düşünceler, duygular, anılar. O zamanlar benimle mantık yürütmek mümkün değildi.

Çok fazla kader gibi geldi.

Bir beni kurtarmış olan adamla evlenecektim. Ve işte buradaydım.

Onunla evliyim.

Hayal ettiğim gibi bir şey değildi.

Ama yine de Elian'ın beklediği daireye geri dönerken onu düşünmekten kendimi alamadım, kahveme ve kitap çantama baktı, sonra bana kapıyı açmadan önce küçük bir gülümseme sundu.

Ondan sonra kitaplarımdan birine daldım, yatağıma sarıldım, Renzo'nun eve gelmesini, bana uzanmasını, bana ilgisinin tadına bakmasını beklemiyormuş gibi davrandım.

Bana vermeye meyilli görüldüğü tek tür.

Ama sonunda alt kattan sesler duyduğumda, gelen sadece Renzo değildi, beni görmek için eve geliyordu.

Yine o ve tüm arkadaşları , partilerinin sesleri daireyi dolduruyor, kendimi dışlanmış ve istenmeyen biri gibi hissetmeme neden oluyordu.

Bir kez daha.

Her saniyesinde kendimden nefret ettim, ama orada tam bir sessizlik içinde oturdum, Renzo'nun beni çağırma, beni aşağıya davet etme, beni insanlarıyla tanıştırma, beni neşelerine dahil etme sesini kaçırabilirim diye nefes almama bile izin vermedim.

Ama telefon hiç gelmedi.

Ve aptal gözyaşları gözlerimi yakarken, yorganı fırlattım, kendimi banyoya attım, soyundum ve duşa girdim, yanında yattığım zamanlar dışında beni hiç düşünmediği belli olan bir adama duyduğum acınası özlemi giderebilecekmişim gibi kendimi keseledim.

Ta ki aniden banyonun kapısı açılana kadar. Ve işte oradaydı.

Altımızda devam eden partinin seslerine rağmen.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Renzo

"Bu gece geliyor muyuz?" Rico, yerel işletmelerin bu ay neden ödeme yapamadığına dair bahanelerle dolu hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir günün ardından daireye doğru yürürken sordu.

Her zaman çantacı olarak çalışmadım. Bu, organizasyondaki daha alt düzeydeki adamlara bırakılmış bir işti. Ama son zamanlarda mahallede pek çok sorun yaşıyorduk ve herkes belki de insanların kapılarını karartan gölgemi görmeleri gerektiğini düşündü.

Hiçbir şey için para ödemediler.

Elbette, eski patronumun zamanında işler çok farklıydı. O zamanlar bu insanlardan hiçbir zaman gelmeyen "koruma" için inanılmaz ücretler alıyordu.

Hepsi bir gözdağı oyunuydu.

Bir şeyleri yönetme sırası bana geldiğinde farklı şeyler yapmak istedim. Bu da her dükkan sahibinin yüzünü, eşini tanıdığım anlamına geliyordu,

çocuklarını. Ve tüm adamlarımın da öyle yaptığından emin oldum. Eğer birileri onları rahatsız ediyor görünüyorsa, biz devreye girdik, bir şeyler yaptık ve bu işletmelerin parayı aldıklarından emin olduk. Ödediklerinden daha fazlasını,

Aslında, başlangıçta tek söz verdiğim şey soyulmayacaklarıydı. Ve eğer soyulurlarsa, bunu onlar için halledeceğimi söyledim.

Yani, evet, harcadığımız emeğin bize borçlu oldukları birkaç bin dolara değmediğini söylemek? Kabul edilebilir bir şey değil.

Dürüst olmak gerekirse, Rico konuşana kadar tek yapmak istediğim eve gidip Lore'un mükemmel amcığına taşaklarımı sokmaktı.

Sorun şu ki, insanlar bir araya gelmek istediğinde dairemi neredeyse hiç kapatmıyordum. Ekibimin büyük bir kısmının onaylamadığı biriyle evlendikten hemen sonra bunu yapmak, tüm organizasyonun moralini bozmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Elbette," dedim, sokağın karşısında bir adamın bir kadının üzerine dikildiği yere baktım, kadın aniden gülmek için başını geriye atana kadar izledi, sonra adamın elini tuttu ve onu içeri çekti.

Brooklyn'deki her sokak tacizi vakasını , ancak etrafımda gerçekleşebilecek bu tür olayların farkında olmaya çalıştım.

"Ne tür bir yemek istiyorsun?"

"Fark etmez," dedim omuz silkerek. sağladığımız her şeyi insanlar yiyordu.

"Karınızın isteyeceği özel bir şey var mı?" diye sordu, kelimeler bir yumruk gibi inerek beni bir saniyeliğine durdurdu.

Karım.

Olması için ne kadar mücadele etsem de bu kelimeye, bu kavrama alışamadım.

Yüzük parmağımda hâlâ tuhaf duruyordu ama artık benim bir parçam olmaya başlamıştı.

Ama yatağımdaki kızın tatlı miyavlama seslerini ve ben ona dokunurken, onunla oynarken ve onu becerirken çıkardığı yüksek sesli duymak, evet, bu bok hala çok yabancıydı.

Rico cevap beklerken kaşlarını kaldırdığında beni daha da şaşırtan şey, Lore'un ne yediği hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı.

Öyle olduğunu varsayıyorum. Yemek yiyordu. Yani, öyle ziyan falan olmuyordu. Ama ne yemekten hoşlandığını bilmiyordum. Ne içtiğini. Kahvesini nasıl içtiğini.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Her şey yolunda," diye tekrarladım, üzerimde dolaşmaya başlayan sümüksü hissi üzerimden atmaya çalışarak.

"Pekâlâ," diye kabul etti ve yemek siparişı vermek için yola koyuldu ve muhtemelen etrafı arayıp herkesin oraya gelmesini haber vermeye başladı.

Elian'la nasıl geçtiğini konuştuğumda, birkaç kişi çoktan asansöre binmiş, içmeye, yemeye ve takılmaya hazırdı.

"Ne?" diye sordum. Elian'ın yüzünde tuhaf bir ifade görerek sordum. "Hiçbir şey, patron," dedi.

Yalan söylediğini biliyordum. Ama herkesin önünde onu sorgulayamazdım.

Ben de kapıyı açtım ve herkesin içeri doluşmasına izin verdim.

Lore hiçbir yerde , ama onu dairenin ortak alanlarında hiç bulamadım. Her zaman yatağın içindeydi.

Ama evet, eve gerçekten geç geldim, sanırım bu mantıklı.

Şüphesiz, gün boyunca apartmanda dolaştı.

Onun hakkında bilmediğim bir şey daha.

Bu düşüncüyü aklıma gelir gelmez silkeledim, kök salmasını istemiyordum.

"Patron," diye seslendi Cinna, döndüğümde onu orada dikilirken buldum.

Uzun saçlarını at kuyruğu yapmış, üzerinde skinny jean, tişört ve hoş görünümlü deri bir bomber ceketten oluşan tamamen siyah bir kıyafet vardı.

"İstediğin şeyi getirdim," diyerek elini cebine attı ve bir kutuyu adanın öbür ucundan bana doğru uzattı.

Onu kaptım ve cebime soktum.

"Ne?" diye sordum. Bana baktığını hissederek sordum, bakışlarında okunamayan bir şey vardı.

Örgütümde pokerde çok kötü bir suratı olduğu için kağıt oynamak istemediğim bir kişi varsa, o da Cinna'ydı.

Sanırım erkek egemen bir alanda, de organize suçlar gibi şiddet dolu ve öngörülemez bir alanda kadınsanız, düşüncelerinizi ve duygularınızı sıkı sıkıya kilitlemeniz gerekiyordu.

"Bu hâlâ Costa nefreti saçmalığı mı?" diye sordum, bu anlatıdan çoktan sıkılmıştım.

Bitti.

Biz müttefiktik.

Bunu kabul etmek zorundaydılar.

"Hayır," dedi Cinna sonunda, kelimeyi kırparak ve sertçe. "Hayır, bu Costas'larla ilgili değil. değil," ekledi ve dönüp uzaklaşmadan önce bana anlam veremediğim sert bir bakış attı.

Bu da neydi böyle?

"Tatlı Cinna'ya ne dedin?" Dav adaya geldi ve bu sinir bozucu günün ardından çok ihtiyacım olan bir içkiyi bana uzattı.

"*Tatlı* Cinna mı?" Ona homurdanarak karşı çıktım. "Cinna'nın tatlı bir yanı yok. Bunu önerdiğin için taşaklarını koparacağından eminim."

Dav hınzır bir sırıtışla, "Cinna'nın en azından *bir* özelliğinin çok tatlı olduğuna eminim," dedi.

Cinna'yı o şekilde görmedim.

O da diğer kaptanlarım gibi bir . Cinsel bir fantezinin konusu değildi.

Yine de bunun örgütteki tüm kaptanlar ve askerler arasında hissedilen bir şey olmadığı açıktı. Dav, teklif etmesi halinde kadını yatağa atmaktan mutluluk duyacak tek kişi değildi.

Ama hiç yapmadı.

Cinna'nın kimi becerdiğini bilmiyordum ama benim adamlarımdan biri değildi. Sanırım bu mantıklı.

Her ne kadar ekibimin diğer örgütler gibi cinsiyetçi ve geri kafalı olmadığını düşünmek hoşuma gitse de, Cinna'nın onları becerirse ekipteki erkeklerin ona olan saygısını kaybedeceğini düşünmesini anlayabiliyordum.

"Bu kadın senin cazibene karşı bağışıklık kazanmış, Dav," dedim içkimi yudumlarken. "Oh, onu yıpratıyorum," dedi, rahat özgüveni bir aura gibiydi.

her zaman onun etrafındaydı.

"Elbette. Elbette öylesin," diye kabul ettim, başımı ona doğru sallayarak.

"Yemek!" Rico seslendi, kolları pizza kutularıyla doluydu ve en üstte de muhtemelen içinde yemek olan bir kutu vardı.

"Bu senin mi?" Folyoya sarılmış sıcak denizaltılardan birini en üstteki kutudan çıkarıp mikrodalga'nın üstüne yerleştirirken sordum.

Rico kâğıt tabakları karıştırırken, "Hayır," dedi. "Elian bana yetiştirdi ve patlıcan parmağı sipariş etmemi söyledi," dedi. "Karınız için," diye ekledi, Elian'ın Rico'ya ne istediğini söylemesi için sipariş verdiğimi düşündüğünü belli eder bir şekilde.

Ama yapmamıştım.

Görünüşe göre Elian karımı benden daha iyi tanıyordu.

İçimde bir şeyler fokurdadı, *kıskançlık* olduğunu anlamam uzun zaman aldı.

Bu da neydi böyle?

Elian en az onlar kadar sadıktı.

Lore'a karşı uygunsuz davranmasının imkanı yoktu. Ama yine de onun hakkında benim bilmediğim şeyler biliyordu.

Ve görünüşe göre, bundan hoşlanmamışım.

"Doğru. Evet, onu aldığın için teşekkürler," dedim, bakışlarım yatak odasının kapısına doğru kaydı, yüzünü gösterip göstermeyeceğini merak ediyordum.

Partici bir tipe benzemiyordu. Çok utangaç ve sessizdi.

Onu yabancılarla dolu bir partiye mutlu bir şekilde katılırken görmedim.

"Senin karın üzerinde cazibemi ne zaman kullanacağım?" Dav sordu.

"Asla," ve ondan bir gülümseme aldım.

"Hey, kitap okumaya mı başladın?" diye sordu adamlarımdan biri, kalın ciltli bir kitabı sallayarak.

Bir kitap.

Tanrı biliyordu ki okumaktan hoşlanmıyordum. Ama belli ki Lore hoşlanmış.

Ortak alanda ona ait bir şey görmekten duyduğum sevinç beni şaşırttı, bu onun yatak odası dışındaki varlığının bir kanıtı.

"Onun bokuna dokunma," dedim, sesim rahattı, ama kitabı bana doğru getirdi ve adaya koydu.

"Oraya dökülür," dedi omuz silkerek ve uzaklaştı.

Kitaba uzandım, sayfa kenarları bir tür kale sahnesi oluşturacak şekilde boyanmış sağlam bir kitaptı.

Kitap türleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama kapaktaki resim bana fantastik hisler verdi, mutfaktan çıkarıp kapının hemen içindeki masaya koydum.

Partiye katılırken kitabı yanında getirip getirmediğini merak ettim ama kendimi odaklanamayacak kadar dalgın buldum. Yoksa alışverişi mi çıkmıştı?

Bu düşünce garip geldi.

Sanki Lore özgürce hareket eden bir insan olarak değil de sadece yatağında varmış gibi.

Apartmanda tutsak olmasını istediğimden değil. Sanırım mahalleimde dolaşmasını hiç düşünmemiştim.

Kendimi bیلardo masasının yanındaki bar taburesine bıraktım, adamlarımdan birinin anlattığı hikâyeye dikkat kesilmiş gibi yaptım ama kendimi çok uzakta hissediyordum.

Orada otururken, müzik ile sohbet arasında bir olduğunda, onu duydum. Bu daire yenilenmişti elbette ama bina eskiydi. Tuhaflıkları vardı. Duş tesisatının su açıldığında garip, tiz, vınlayan bir ses çıkarması gibi. Bu da bir kat Lore'un duşta olduğu anlamına geliyordu. ıplaktı. Tek başına.

"Siktir ," mırıldandım kendi kendime, sikim sadece onun fikriyle kalınlaşmaya başlamıştı. İçkimi geri attım, bardağı barın üzerine koydum, sonra yukarı ıktım.

Fayans zemine vuran suyun sesini duyunca ayakkabılarımı ve oraplarımı çıkardım, sonra gmleğime uzanarak banyo kapısına gittim, düğmeyi çevirdim ve içeri girdim.

Lore bana arkasını dönmüştü, orada olduğumun farkında bile olmadan sırtının ince eğimini, kalçalarının yumuşak kıvrımını ve tatlı yuvarlak poposunu incelememe izin veriyordu.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek sesiyle birdenbire gözleri kocaman açılmış bir şekilde etrafına bakındı.

Beni gördüğünde bile kendini örtmek için acele etti, bir kolunu göğsüne doladı, gğslarını sakladı ve kalçalarını birbirine bastırdı.

Yalan söylemeyeceğim.

Vücudunu zaten ne kadar iyi tanıdığımı düşünürsek, bu çok tatlıydı.

Aşağı uzandım, düğmemi ve açtım, sonra pantolonumu bacaklarımdan aşağı ittim.

Ayaklarımdan dışarı adımıımı attığımda farkına varışını izledim, sonra boxer külotumun kemerini tuttum ve duş nişine yaklaşırken aşağı çektim.

Çok utangaç olabilirdi ama bakışlarının vücudumda gezinmesine engel olamıyordu. Gözlerinin üzerimde bıraktığı iz bile okşamak gibiydi.

Ama sonra bakışları zorlanan sikime takıldı ve derin, açgözlü bir nefes çekerken dudakları aralandı.

Açgözlü.

Sikim için.

Benim için.

Kahretsin, eğer bu iyi bir düşünce değilse.

Nişin içine doğru ilerledim, o serin fayansa yaslanıp hâlâ üzerini örterken ona yaklaştım.

"Bunu aştığımızı düşünmüyor musun, fare?" Bileğine uzanarak ve kolunu göğüslerinden aşağı çekerek sordum. "Zaten hepinizi gördüm," diye hatırlattım ona, elim kolundan yukarı, sonra göğsüne doğru kayarken, parmaklarım göğüslerinin üzerinde gezinirken içinden geçen küçük ürpertiği hissettim, tüyleri diken diken olurken meme uçları sertleşti.

Parmaklarım karnından aşağıya doğru inerken, "Zaten her santimine dokundum," diye ekledim. "Tadına bile baktım," diye hatırlattım, parmaklarım kalçalarının arasından kayarken, onu benim için çoktan sırlıklam olmuş halde buldum. "Unuttun mu?" Klitorisini buldum ve işkence etmekten başka bir şey olamayacak kadar hafif bir basınçla alay ettim.

"Hayır," diye fısıldadı bakışları benimkileri tutarken, artan arzusuyla her zamankinden daha cesur hissediyordu.

Başparmağım klitorisinde kalırken ve parmaklarım seksinde gezinirken ona "Düzgün düşünemiyordum," dedim. "Burada olduğunu bilmek... benim için tamamen ıslak," dedim parmaklarım onun mükemmel amının içinde kayarken.

Diğer elim dışarı çıktı, onun eline uzandı, öne doğru çekti ve ağrıyan sikimin etrafına sardı.

Hassas parmakları uzunluğumun etrafını sardığında ve sonra geçici olarak okşadığında, onun geçici dokunuşu taşaklarımda bir ihtiyaç sarsıntısı yarattı.

"Aynen ," diye mırıldandım, dudaklarımı boğazında sevdiği noktaya bastırmak için eğildim. "İşte böyle," diye inledim, kendine güveni arttıkça, beni daha hızlı çalıştırmaya başladı, hızı parmaklarımın onu nasıl becerdiğine uyuyordu.

Bu kadar yakinken, kalçaları avucuma doğru sallanıp daha fazlası için yalvarırken çıkardığı küçük kedi yavrusu sesleri hipnotize ediciydi.

Benim için yalvarıyor.

"Amin sikime aç, değil mi?" Bu kirli kelimeleri söylerken bakışlarını izlemek için doğruldum, yanaklarının pembeleşmesine bayıldım, ama gözleri erimişti. "Fare?" Bana cevap vermeyince .

"Evet," diye inledi parmaklarım onun içinde dönüp G noktasıyla alay ederken.

Parmaklarım onun içinden kayarken göğsümün derinliklerinden bir ses yükseldi, parmaklarımı kaldırıp ağzıma götürürken bakışlarım onunkileri tuttu ve onun tadına baktım.

"Çok tatlı," diye mırıldandım, sonra uzandım, bacağını kaldırdım ve içeri doğru hareket ederken duvara sabitledim, zonklayan sikimi amına bastırdım, inleyip kıvrana kadar klitorisine sürtünürken ıslaklığının beni kaplamasına izin verdim, elleri kollarımı tutmak için kalktı, tırnakları etime küçük hilaller kazdı.

Bakışlarımı onunkilere dikerek aşağı kaydım, sadece bir saniye durakladım ve sonra içine daldım. Onun her santimini içime alırken boğuk iniltisini taşaklarımda hissettiğime yemin edebilirim.

Durakladım, derin bir nefes aldım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Ama hiçbir şey bulamadım, geri çekildim ve tekrar derine çarptım.

Yine de Lore'da hiç çekince yoktu, ben derinlere gömülürken bile kalçaları sallanıyordu, sanki bana doyamıyormuş gibiydi.

Ki bu uygundu.

Çünkü ben de ona doyamadım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledim onu becerirken, sıkı duvarlarının beni yakın tuttuğunu ve daha fazlası için yalvardığını hissediyordum. Bakışlarım onunkileri tutuyor, güzel yüzündeki tatlı zevki görüyordum. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini başka hiç kimse bilemeyecek."

Bu sözler üzerine inlemesi kendimi tutmamı engelledi, uzanıp diğer bacağını tuttum, sonra ikisini de etrafıma sardım, duvara yasladım, sert, hızlı ve derin bir şekilde becerdim, inlemeleri banyoyu doldurdu, kulaklarımı doldurdu, bana anlamadığım ve umursamaya çok yakın olduğum bir şey yaptı.

"bu," diye inledim, duvarları acı verici bir şekilde sıkılaştı ve itmeye devam etmeyi neredeyse imkansız hale getirdi. "Sikimin etrafına gel."

Sanki bu izni bekliyormuş gibi, sert bir şekilde boşaldı, bana sarılırken, kolları ve bacakları beni sararken, yüzü boynuma gömülürken, serbest bırakıldığını tekrar tekrar haykırırken tüm vücudu yoğunluğuyla spazm geçirdi.

Ve lanet olsun, eğer bu hayatım duyduğum en iyi şey değilse.

"Siktir," inledim, ayakları onu desteklemek için düşene kadar tutuşuna karşı çektim, tam zamanında çekmeme izin verdim, güzel gözleri beni izlerken karnına sert ve sıcak bir şekilde geldim, dudakları ayrıldı.

Kendi bacaklarına beni tutmaları olarak güvenmediğimde kolum duvara çarptı, sanki bir anlığına tüm gücümü almıştı.

Ben orada dururken su vücudumdan aşağı akıyordu.

Alt kattan gelen kahkaha sesleri büyüü bozar gibi oldu ve geri çekilip Lore'un duvara yaslanmış, suyun ulaşamayacağı bir yerde durduğunu, sıcak spermelerimin onun mükemmel vücuduna damladığını gördüm.

Benimkini.

Ona bakarken aklımdan geçen düşünce buydu.

Ve aynı düşünceyle dönüp duştan çıktım, havlumu aldım ve etrafıma sardım, çıkarken banyoya su damlattım, yol boyunca kıyafetlerime takıldım.

Benimkini mi?

Ne oluyor lan?

Sahiplenici bir adam değildim.

Hiçbir zaman bir başkası üzerinde mülkiyet sahibi olmak istemedim.

Kabaca kurulandıktan sonra tekrar giysilerimin içine girdim, cebimdeki şişkinliği hissettim ve Cinna'nın daha önce bana verdiği kutuyu hatırladım.

Ayakkabılarımı giydim ve kutuyu Lore'un komodininin üzerine koymak için yatağın diğer tarafına doğru yürüdüm.

Sonunda partiye geri döndüm, kafamın içinde sürekli tekrarlamak isteyen o sesi bastırmaya çalışıyordum.

Benimkini.

ONUNCU BÖLÜM

Lore

Orada öylece durdum, sonsuza kadar duş duvarına yaslandım, spreyin altında geri adım atmadım.

Tuhaf, bilinmez, ilkel bir parçam, onun salgısının hâlâ tenimde olduğu fikrinden hastalıklı bir şekilde tahrik oluyordu.

Uzanıp parmaklarımla dokunma isteğime zorlukla koydum.

Yatak odasının kapısının çarparak kapanma sesi sonunda orgazm sersemliğinden uyanmamı sağladı ve beni tekrar terk ettiğini fark ettim.

Spreyin içine doğru bir adım , suyun onu yıkamasına izin verdim, sonra sabunla tekrar ovaladım, düşüncelerimin beni kapladığı sümüksü hissi temizlemek istedim.

Kullanılmış hissetmekle ilgili.

Bana geldiği, benimle konuştuğu, hatta bana baktığı tek zaman bana dokunmak istediği, içimde olmak istediği zamanlardı.

Ve ben, onun ilgisine, belki de kalbinin küçük bir parçasına bile muhtaç olduğum için, bunu yapmasına izin verdim.

Duştan çıkıp kurulanırken ve düşüncelerimin tekrar karanlığa gömülmesine izin vermemeye çalışırken gözlerim doldu ve onları kırıştırdım.

Aşağıda arkadaşlarıyla olduğunu bilsem bile. Benden başka herhangi *biri*.

Havluyla yatak odasına geri döndüğümde komodinin üzerinde bırakmadığım bir şeyin durduğunu gördüm. Küçük bir kutu.

Küçük bir heyecan hissettim, belki bana bir şey almıştır, dışarıdayken aklına ben gelmişimdir diye düşündüm.

Ama gidip elime aldığım da bulduğum şey bu karanlık duyguları daha da pekiştirdi.

Bana bir hediye almamıştı.

Bana bir kutu doğum kontrol hapı almıştı.

"Kahretsin," diye kendime çıkışırken yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldüğünü hissettim. Elimi uzatıp gözyaşımı silerken kutuyu da yere attım.

Onları kabul ederdim, kabul edeceğimi biliyordum. Çünkü hayal kırıklığına ve beni sadece benimle yakınlaşmak istediğinde hatırladığı her seferinde kalbimde örümcek ağı gibi küçük çatlaklar oluşmasına rağmen, ondan alabileceğim tek şey buydu.

Ve onu alacaktım.

Çünkü ona olan ihtiyaç her geçen saat daha da artıyor gibiydi.

Dolaba doğru ilerleyerek giymek için birkaç pijama buldum, sonra kendimi çantalarımın birini karıştırırken buldum, dün sabahı sessiz konuma getirdiğimden beri bakmaya zahmet etmediğim bir şey buldum ve bunu yapmamam için bana yalvaran mesaj tsunamisini görmezden geldim.

Benim telefonum.

Kendimi bu kadar kırılgan hissederken ailemin üzüntüsüyle başa çıkacak kadar güçlü olamayacağımı biliyordum. Ama beni kullanmak istemeyen, sadece beni sevmek isteyen insanlarla dolu olduğunu bildiğim için şimdi bir can simidi gibi ona uzandım.

Onu ve şarj cihazımı komodinine geri götürdüm, lanet kutuyu yırtıp açarken fişe taktım ve şarj ettim, sonra blister paketten bir hap çıkardım, dilime bastırdım ve yuttum.

Benim itirazım hapın kendisine değildi.

Evet, bir gün bebek sahibi olmak istiyordum ama kesinlikle henüz istemiyordum.

Hapı aldıktan sonra komodininin çekmecesine geri atmamın ve ertesi gece tekrar almam kadar ona bakmak istemememin nedeni sadece ona bağlı hissetmemdi.

Yatağa kıvrıldım, ışık tekrar kullanabilecek kadar şarj olduğunu gösterdiğinde telefonuma uzandım, sonra derin bir nefes aldım ve ekranı mesajlarıma kaydardım.

Teyzelerimden ve kadın kuzenlerimden göz attım, hepsi iyi olup olmadığını soruyor, benim için endişelendiklerini söylüyor, iyi muamele gördüğümünden emin olmak istiyorlardı.

Sonunda hepsine cevap vermek zorunda kaldım.

Ama dikkatimi çeken ağabeyimden gelen mesajlardı.

Bir sürü ağabeyim vardı. Ama hepimizin en büyüğü olan "en büyük" ağabeyim Nico, her zaman en ateşli koruyucum, en çok ihtiyacım olduğunda arkadaşım, taşındıktan sonra bile her hafta beni dondurma yemeye götürmek için uğrayan kişi olmuştu. Üç eyalet arasındaki keşfetmek istediğim her kitapçıya beni sürükleyen kişi.

Renzo Lombardi ile evleneceğimi söyleyerek kalbini göğsünden söküp çıkardığım kişi.

Bana sadece bir mesaj
göndermemişti. Oh, hayır.

Yirmiden fazla göndermişti.

Her birinden kalp kırıklığı, endişe ve kafa karışıklığı damlıyordu. Hatta bazıları öfkeyle.

Hayatım üzerine yemin ederim Lore, eğer seni benden uzak tutuyorsa, seni ondan kurtarmak için tüm o lanet ilçeyi yakıp yıkacağım.

O yapardı.

Tüm kardeşlerim arasında Nico'nun sevgisi en güçlü olanıydı. Bazen boğulma noktasına gelirdi. Ama güvensizliğe ve belirsizliğe bu kadar yatkın biri için sıcak ve rahatlatıcıydı. Onun sevgisi, panik ya da üzüntü anlarında beni sarıp sarmalayan bir kucaktı.

Renzo Lombardi için tek bir damla gözyaşı dökceğimi bilse bu şehre koca bir yeraltı savaşı getirirdi.

Endişelerim, kararınıza katılmasam bile sizi sevmeye devam etme yeteneğimden şüphe etmenize neden olduysa özür dilerim.

Lütfen cevap verin.

Beni dışarıda bırakma.

Sessizliğin içimi parçalıyor, Lore.

Yanıt vermek için dokunurken gözyaşlarımı tutamıyordum, parmaklarım hantaldı ve her yanıt denememde kendimi tamamen yetersiz hissediyordum.

Seni seviyorum, Nico.

Bu söyleyebileceğim en basit ama en dürüst şeydi.

Daha fazla ileri geri konuşmayla uğraşamayacak kadar hassas olduğum için telefonumu sessize aldım, sonra doğum kontrol haplarımla birlikte çekmeceye gömdüm, ışıkları kapattım, içime kıvrıldım ve bu yeni hayatıma başladığımdan beri endişe verici bir ritüel haline gelen bir şey yaptım.

Uyuyana kadar ağladım.

-

Her zamanki gibi yalnız uyandım.

Renzo için tatil günü yokmuş gibi görünüyordu.

Yine de aşağıya indiğimde, tam olarak yalnız olmadığımı fark ettim.

Elian bir gece önceki partinin dağınıklığını toplamak için çoktan çalışmaya başlamıştı.

"Sen hiç uyumaz mısın?" Pizza kutularının sonuncusunu da ona başımı sallayarak sordum.

"Günaydın, Bayan Lombardi," dedi bana hayalet gibi bir gülümsemeyle.

"Dün gece biraz uyumak için erken çıktım," dedi arkasını dönerken.

Bir saniye sonra elinde folyoya sarılı bir şeyle geri döndü. "Sorun ne?" diye sordum. İfadesinde bir tuhaflık sezerek sordum.

"Bunu istemiyor muydun?" diye sordu. "Nedir bu?"

"Akşam yemeğiniz," dedi.

"Ah," dedim, midemdeki tırmalama hissi yemek yemediğimi iyice fark etmemi sağladı. "Ben, ah, aşağı inmedim," diye itiraf ettim.

"Neden olmasın?"

"Ben... ben kendimi... davet edilmiş hissetmedim," diye itiraf ettim, bu itiraf kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu.

Ama Elian başını yana eğmiş, çatık kaşlarıyla beni izliyordu. "Burası senin evin," dedi. "Davet edilmene gerek yok."

Ne hissettiğimi söyleyemedim. Burası

benim evimmiş gibi *gelmiyordu*.

Çünkü Elian haklıydı.

Burası artık benim evimdi.

Belki de yapmam gereken şey böyle davranmaktı.

"Sence bu gece herkes tekrar gelecek mi?" diye sordum. "Bugün vermek zorunda kaldığım içki siparişine bakılırsa, evet."

başımı salladım, aklım başımdan gitmişti, kendimi ikna etmeye, hayal etmeye çalışıyordum.

Merdivenlerden inmek.

Giriş yapmak.

Aitmişim gibi davranıyordum.

Belki yeterince numara yaparsam gerçekmiş gibi hissetmeye başlayacaktım.

Kahve cezvesine doğru ilerledim, boğulmam gerekecek bir başka korkunç siyah fincan hazırladım ve dışarı çıktığımda biraz krema ve şeker almayı aklıma not ettim.

Ve dışarı çıkmak zorunda kaldım.

Çünkü bir mafya babasının karısı rolünü oynayacaksam, o role uygun görünmeliydim. Artık tayt ve geniş sweatshirtler yok. Bu partide daha olgun bir şeyler giymeliydim.

Elian'a, "Bunu benim için sipariş ettiğin için teşekkür ederim," dedim ve onun dönüşünü izledim.

"Ben olduğumu nereden anladın?" diye sordu.

"Çünkü kocamın aklına ," dedim ona dürüstçe. Bunun üzerine Elian yüzünü buruşturdu ama bana karşı çıkmadı.

"Yemek yemeyi unutmamalısın," dedi.

Bu işin istiyorsam yapmam gereken pek çok şey vardı. Ve olmak zorundaydı. Çünkü artık kaderimi değiştiremezdim.

"Evet," diye kabul ettim. "Yine de bugün bana kahvaltı ısmarlamana gerek yok.

Dışarı çıktığımda bir şeyler alırım."

Bununla birlikte, giyinirken berbat kahvemi de yanıma alıp yukarı çıktım. Apartmandan çıktığımda, iyi bir kahve ve kek alıp partiye uygun bir şeyler ararken biraz daha uzun yürüdüğümü hissediyordum.

Dışarıya göz attığımda gördüğüm kadarıyla partiler gündelikti. Etrafta toplanan kadınlar bile genellikle kot pantolon giyiyordu. Ama görünüşlerinde daha sert bir hava vardı. Dar, siyah pantolonlar, tişörtler ve deri ceketler. Her şey siyah.

Bu keskin tarza uygun ürünler varmış gibi görünen bir mağazaya ve bir çift dar siyah kot pantolon seçtim.

"Neyi yansıtmaya çalışıyorsunuz?" diye sordu satıcı kadın, pantolonu seçtikten sonra ne alacağımı şaşırırken yükselen paniğimi hissederek.

"Toparlanmış görünmek istiyorum. Ama bunu yapmaya çalışıyormuşum gibi değil," dedim. Sonra da hemen ekledim: "Ve korkmadığımı."

Eğer bunda bir tuhaflık olduğunu düşündüyse bile, bunu belli etmedi, çünkü giydiğimde göbeğimi biraz daha açıkta bırakacak, bol kesimli, sıcak tutan siyah bir kazak seçmeme yardım etti.

"Biraz ten göstermek güçlü bir harekettir," diye ısrar etti. "Tenini gösteriyormuşsun gibi görünmeden," diye ekledi ve gömleği bizimle birlikte kasaya götürdü.

Yeni kıyafetlerimi giyip eve döndüğümde Elian'ın gitmiş olduğunu gördüm. Kapıdaki nöbetçi daha önce hiç görmediğim biriydi ve kodu kapıya takmak için ayağa kalkmadan önce bana zar zor bir bakış attı.

Bu sefer dikkatimi verdim ve bunun bilmek isteyebileceğim bir şey olduğunu fark ettim.

Bekçi beni selamlamadı ve yanından geçerken yüzündeki kızgınlığı hissedebildiğime yemin edebilirim.

Yine de temiz daireye girdiğimde bunu bir kenara bıraktım. Birisi yatağı soyup yeniden yapmak için bile gelmişti.

Tüm bunların Elian'ın işi olup olmadığını merak ettim. Ya da yeni kıyafetlerimi hazırlayıp, makyaj malzemelerimi lavabo tezgahına yerleştirdikten sonra uzun bir 'her şey' duşu alarak belirsizlik ve güvensizlik duygularından arınmak isterken bir tür mafya temizlik görevlisi olup olmadığını.

Renzo'nun eve gelip başka biriyle konuştuğunu duyduğumda saçımı kurutmayı yeni bitirmiştım. Belki de o düşman muhafızla.

Gözlerimin altındaki lekeleri gizlemek için biraz kapatıcı sürdüm, biraz maskara ve hafif bir göz kalemi uyguladım ve son olarak normalde cesaret edebileceğimden daha cesur bir dudak sürdüm.

Nihayet gece için üniformamı giydiğimde altımdaki sesler daha da yükseldi.

O da buydu. Bir üniforma.

Oynadığım bir rol için.

Kendimle bağlantımı kesmek, güvensizlik duygularını kovalamama yardımcı oluyor gibiydi.

Kendime bakmak için geri adım attığımda, artık kendimi bile göremiyordum. Biraz daha yaşlı ve kendinden emin görünüyordum. Renzo'nun yanına ait biri gibi .

Ayaklarımı bir çift babetin içine soktum, birkaç derin nefes aldım, sonra yatak odasının kapısını açtım ve balkona çıktım.

Uzun bir süre kimse beni fark etmemiş gibiydi.

Ve tabii ki beni ilk yerleştiren Elian oldu, en üst kata çıktığımda bana başını sallayıp küçük bir gülümseme attı.

Yine de inmeye başladığım anda insanlar fark etmiş gibiydi.

Kafamın içindeki o küçük ses bana geri dönmemi, odamın güvenliğine geri koşmamı söylerken kafalar döndü ve adımlarımın duraksamasına neden oldu.

Ama odadaki bakışların çoğunun bana dikilmesine rağmen bacaklarımı hareket etmeye, beni merdivenlerden aşağıya indirmeye zorladım.

Sonunda, bir şeyler hisseden Renzo sonunda döndü.

Bakışları ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar etkiliydi ama çenemi hafifçe kaldırdım, sonra da alt kata doğru ilerledim.

Girişten sonra bunu pek düşünmemiştim, bu yüzden açık renk saçlı ve mavi gözlü bir adamın arkasında durduğu ve muhteşem bir kadınla konuştuğu bara doğru ilerledim.

Renzo'nun kötü şöhretli kadın komiserlerinden biriydi, onu gördüğüm anda bundan emin olmuşum. Ayakta durup sıradan bir konuşma yaparken bile yüzünden güç sızıyordu.

"İşte buradaymış!" diye karşıladı mavi gözlü adam beni, içten olduğunu hissettiren büyüleyici bir gülümsemeyle. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Lombardi. Ben Dav. Davide'nin kısaltılmışı," dedi.

"Lore," dedim.

"Kısaca?"

"Hiçbir şey. Sadece Lore."

"Evet, Just Lore, buradaki göz kamaştırıcı yaratık Cinna," dedi Dav, kadına doğru eliyle işaret ederek.

"Dav'a aldırmayın," dedi Cinna. "Kendini olduğundan çok daha çekici sanıyor."

"Ah, tatlı kız, ben de düşündüğüm kadar çekiciyim," diye karşı çıktı Dav. "Sana bir içki getireyim mi?" diye sordu, Cinna'nın, kullandığı evcil hayvan isminden dolayı çıkardığını tahmin ettiğim hırıltılı sesi duymazdan geliyordu.

Bir içki.

Hayır, içki içmezdim.

Ama, Tanrım, eğer bu ihtiyacım olduğunu hissettiğim bir durum değilse.

"Elbette," dedim. Sonra, "Şaşırt beni," diye ekledim, o ne istediğimi sormadan önce.

beni bilmediğimi itiraf etmeye zorladı. "İçki içecek kadar büyük müsün?" Cinna sordu. "Cin," diye azarladı Dav.

"Bu geçerli bir soru."

"Yirmi bir yaşındayım," dedim, Dav bana iki farklı çeşit meyve suyuyla bir şeyler karıştırırken hareketlerini görerek.

"Tanrım," dedi Cinna, bir bardak kehribar rengi sıvıyı dudaklarına götürürken başını sallayarak.

Dav bana içkimi uzatırken ona "Kibar ol," diye tısladı. "Bir Bay Breeze," dedi.

Cinna, "Bu olabilecek en kızsı içki," diye homurdandı.

"Boş ver onu. O kadar doğal bir tatlı ki karışık içkiye ihtiyacı yok," diye geçti ve ben bardağa uzanıp belli belirsiz bir yudum alırken kadının gözlerini devirmesine neden oldu.

"Bu çok iyi," dedim ve bunu içtenlikle söylediğimi fark edince şok oldum. Sanki kızcılık ve ananas büyümüş ve biraz daha ısırick almış gibiydi.

"Ne zaman yeniden doldurmak istersen, beni işaret etmen yeterli," dedi ve parmağını odanın öbür ucundan kendisine seslenen birine doğru kaldırdı.

"Teşekkürler," dedim ve o önce ona bir gülümseme verdim.

Beni korkutucu Cinna ile yalnız bıraktı.

"Ne zamandır Renzo'nun kaptanısın?" Normalde benim doğamda olmasa bile, açık sözlülüğü takdir eden bir kadın olduğunu düşünerek sordum. Kalmak ve Cinna'yla konuşmak, etrafta dolanıp durmaktan daha iyiydi.

Umarım başka biri benimle sohbet eder, böylece kendimi tamamen yabancı hissetmezdim.

"On dokuz yaşımdan beri," dedi.

"Ama yaşım ile ilgili bir sorunun var?" Gerçekten merak ederek sordum. Bunun üzerine Cinna içini çekti.

"Kızların bir eşya gibi alınıp satılmasıyla ilgili bir *sorunum* var. Senin yaşında birinin Renzo gibi bir adamla körü körüne evlenmesiyle *sorunum* var. Ve senin de Renzo gibi bir adamla sahte bir evlilik yaparak bir eşya gibi alınıp satıldığını bilmekle kesinlikle sorunum var." dedi ve karnımın sallanmasına neden oldu.

"Ben... Ben bunu seçtim," dedim, sahte güvenimin kaybolmaya başladığını hissederek.

Cinna'nın bakışları acı verici derecede yavaş bir an boyunca beni izledi. İç çekerek başını salladı. "Belki de yaptın," diye kabul etti. "Ama sanırım ikimiz de neye bulaştığımızı bilmediğimizi biliyoruz. Ve anlıyorum. Renzo başarılı. Mermer heykel gibi bir yüzü ve vücudu var. Eminim bir porno yıldızı gibi sikişiyordur." Sonra durdu ve bana şaşırtıcı derecede nazik bir bakış attı. "Ama o sert," dedi. "Ve sert şeyler yumuşak olanlara çarptığında, yumuşak olanlar ezilir."

Cinna içkisini bitirdikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Yalnız başıma içkimi kaldırdım ve sözleri kafamda dururken uzun bir yudum aldım.

Mesele şu ki, o haksız değildi.

Gerçekten neye bulaştığımı bilmiyordum. Eğer , bu kadar çok ağlamaz, kendimi bu kadar umutsuz ve güvensiz hissetmezdim.

Ve Renzo bana tatlılık, hatta yumuşaklık göstermiş olsa da, sert bir adam olduğunu inkar etmek mümkün .

Açıkça bir hayat arkadaşı istemeyen biri. Sadece müttefik. Ve havaya girdiğinde birlikte hareket edebileceği bir beden.

Beni istemedi.

Bu düşünce gözlerimi yeniden yaşarttı ve içkimi bitirdikten sonra Elian'ın elinde paket servis kutusunda bir şey tutarak durduğu mutfığa doğru ilerlememe neden oldu.

"Nedir bu?" Bana uzatırken sordum. "Parmak tavuk ve patates kızartması," dedi.

"Neredeyse bununla yaşadığımı nereden biliyorsun?" Kapağı çıkarıp ağzıma bir kızartma atarak sordum.

"Çünkü kız kardeşim de öyle," dedi başını sallayarak. "Sonunda davetiyeyi aldın, ha?" diye sordu.

", " diye onayladım, hissetmediğim bir kesinlik içinde başımı salladım. Elbette buradaydım.

Ama kendimi ait hissetmiyordum.

Ve hiçbir zaman da olamayacağımdan emindim.

Ama sonra Dav başka bir içkiyle çıkageldi.

Ve bitirdiğimde, ait olup olmadığım artık umurumda değildi.

Odada bir bulutun üzerinde sürüklendim, benimle ilgilenen insanlarla selamlaştım, Michael adında bir adamla bir süre konuştum, sonra bilardo oynamaya çalıştım ve olağanüstü bir şekilde başarısız oldum ve Dav'ın bana getirmeye devam ettiği yedekleri içtim.

Bay Breeze puslu havasında ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum ama Renzo'nun oturduğu oturma alanına doğru yürürken parti biraz azalmış gibiydi.

Bütün gece bana tek kelime etmedi.

Ve bu acıtmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Her içkide daha kolay olduğunu fark ettim.

Ama yürümek?

Yürümek her daha da zorlaştı.

"Oha!" diye bağırdı adamlardan biri, yürüme ve koordinasyon şeysi aynı anda beni yarı yolda bırakıp tökezlememe ve öne doğru yuvarlanmama neden olurken.

Sadece güçlü eller tarafından belimden yakalandığımı, ardından birinin kucağına oturana kadar geriye doğru çekildiğimi hissettim.

Nefis bir şekilde deri, duman ve tonka fasulyesi kokan biri. "Nasıl hissediyorsun, fare?" sesi ve nefesi kulağımla buluştu, içimde küçük bir ürperti yarattı.

"Sanki uçabilirmişim gibi," diyerek ona gülümsedim.

"O zaman balkondan uzak tutalım, ha?" diye sordu, kolu beni sıkıca sarmış, ayağa kalkmamı engelliyordu.

Ama zaten bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. İyi ve sağlam hissediyordu.

Ve dünya dönmeye başlamıştı. Demir atmış olmak iyi hissettirdi.

Herkes ben yokmuşum gibi sohbetlerine devam ederken varlığımı görmezden geliyor gibi görünse de, benimle iletişim kurmaya çalışma zahmetine bile girmese de

o.

Ama yine de dahil olmak istemedim.

Renzo'nun vücudu benimkine yapışmış, kolu sahiplenici bir şekilde etrafımdayken değil.

Arkadaşlarının önünde bana sahip çıktı.

, şey buydu. Sadece tadını çıkaracaktım.

"Hâlâ uçuyor musun?" Renzo bir süre sonra sordu.

"Hayır," dedim, ben farkına bile varmadan herkesin süzülüp gittiğini fark ederek.

"Dav'a bir dahaki sefere biraz daha hafif dökmesini söylemem gerekecek."

Yani Dav'in bana içki getirdiğini görmüştü. Varlığımdan habersiz değildi.

Bu bilgi üzerine kalbimde küçük, sıcak bir umut filizi oluşmaya başladı.

"İyiydiler," diye ısrar ettim.

"Eminim öyledir," diye kabul etti.

"Herkes gitti."

"Geç oldu," dedi. "Neredeyse erken," diye ekledi. "Seni yatağa götürmeliyim." "Evet, lütfen," dedim, derinlerde bir yerden garip bir ses geldi

Renzo'nun boğazı.

"Kastettiğim bu

değildi." "Neden?"

"Sarhoşsun."

"Biraz," diye kabul ettim.

"Çok," diye karşılık verdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Sarhoşsan sevişemezsin," diye ekledi.

Biraz eğilip boynunu kokladıktan sonra geçici bir süre için tenine bir öpücük kondurduğumda, bu kelime vücudumda bir arzu heyecanı yarattı ve onun içinde bir gümbürtü kopmasına neden oldu.

"Bu barlardaki kızlar içindir," diye karar verdim, oldukça iyi bir argümanım olduğunu hissediyordum. "Karın için değil," diye ekledim, parmaklarım cüretkârlaşıyor, göğsünde geziniyor, alkolün etkisiyle hâlâ sersemlememiş olsaydım asla rahat hissedemeyeceğimi bildiğim bir şekilde onu keşfediyordu.

"Bunu zorlaştırıyorsun," dedi. Oh,

zorlaşmaya başlamıştı.

Ve mesele de buydu.

Kucağında biraz kıpırdandığımda "Lore," diye homurdandı.

Daha önce hiç olmadığım kadar cesur hissederek, kendimi onun eline uzanırken buldum, benimkiyle birlikte tuttum, sonra pantolonumun önünden aşağı kaydırđım, parmaklarını dokunuşu için acı çektiğim yere bastırdım.

"Siktir," diye homurdandı, beni zaten ıslak ve onun için ağrıyor buldu.

Diğer eli düğmemi ve fermuarımı serbest bırakırken, parmakları aşağıya ve içime kayarken, klitorisimle dalga geçerken keşfetmesi için ona daha fazla yer açarken, parmağı klitorisimin etrafında alay ederek yukarı kaydı.

Kalçalarım avucuna doğru sallanmaya başladığında boğazımdan boğuk bir inilti kaçtı, bedenim daha fazlası için haykırıyordu.

"Benim için o kadar ıslak ki," diye mırıldandı doğru, parmaklarını iterken duvarlarımın sıkılaştmasını sağladı.

"Lütfen," diye yalvardım, vücudum ihtiyaçtan yanıyordu.

"çalışıyorum fare," dedi, klitorisime biraz daha sert bastırırken sesi eğleniyor gibiydi.

"Hayır," diye inledim, ne söylediğimi düşünemeyecek kadar kendimden geçmiştim. "Seni istiyorum."

"Ben varım," dedi.

"Hayır," diye tekrar sızlandım, dokunuşuna karşı daha sert ama bu bana istediğimi vermiyordu. "İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi dişleriyle kulağımı ısırarak.

"Sadece rahatla." Ugh.

Neden anlayamadı?

"Hayır, sana ihtiyacım var... burada," dedim, elimi onunkine bastırarak parmaklarını daha derine ittim.

Bu onun dikkatini çekmiş gibi görünüyordu.

O çok sevmeye başladığım gürleme sesi tekrar içinden geçti.

"Sana söyledim biz-"

"Lütfen," diye kestim sözünü, sesim ihtiyaçtan pürüzlüydü. "Lütfen," dedim tekrar, daha küçük, daha tatlı.

Kontrolünden geriye ne kaldıysa koptu.

Beni önünde durmam için iterken eli pantolonumdan çıktı, sonra pantolonumun ve külotumun kemerlerine uzandı ve onları aşağı çekti, parmaklarını kalçalarımın batırmadan önce ayakkabılarımdan, sonra onlardan çıkmamı bekledi ve beni tekrar kucağına çekti, bu sefer ona bindi.

"Sikime o kadar ihtiyacın var mı?" diye sordu, eli beline gitti, düğmesini ve fermuarını çözdü, sonra sikini serbest bırakmak için içeri uzandı.

Sert.

Süzme.

O kadar kalındı ki neredeyse acı verici görünüyordu.

"Evet," fısıldadım, içimdeki sertliği düşündükçe içimdeki sızı daha da artıyordu.

"O zaman buraya gel ve al," diye , sikini dibinden tuttu, sonra beni yaklaştırdı.

Bir anlık bir belirsizlik oldu. Ama sonra sikinin başını dudaklarımın arasına sürtüyor, klitorisime dokunuyor, sonra tekrar aşağı iniyor, bana doğru bastırıyor, sadece onu içime almamı bekliyordu.

", " diye ısrar etti, parmakları kalçamda sıkılaşıyordu. "Beni içine alışını izlememe izin ver," diye talep etti.

Vücudum içgüdüsel olarak hareket , alçaldı, içeri kaydığını hissettim, lezzetli bir şekilde kalındı, neredeyse ağrıyacak kadar derine bastırıyordu, bu pozisyon hissi tamamen değiştirdi.

Renzo gürledi, başı sandalyenin üzerine düştü. "Hepsini almak için çok iyi görünüyorsun," dedi, hareket etme ihtiyacı o kadar baskın olana kadar kalçalarını içime doğru salladı ki, her türlü belirsizliği aştım ve en iyi hissettiren hareketi bulana kadar vücudumu dinledim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ben ona binerken, gömleğimin eteklerine uzandı ve yukarı çekip çıkardı. Sırada sütyenim vardı. Ve sonra elleri üzerimdeydi, hareketlerim hızlandıkça, daha çaresiz hale geldikçe alay ediyor, büküyor, yuvarlıyordu. "Siktir, bebeğim," diye inledi, yüzünü göğüslerimin arasına gömdü, derin bir nefes aldı. "Bana binerken kendini çok iyi hissediyorsun."

Sonra dudakları üzerimdeydi. Emiyordu. Yalıyordu. Dişleri sıyrıyordu.

"İşte bu," dedi, diğer meme ucumla alay etti, sonra parmaklarını kollarına gömülürken inlemelerim gittikçe yükselirken başını kaldırdı. "Kendini sikimin etrafına getir," ve biraz daha sert girmeye başladı.

Orgazm zirveye çıkmaya başladı, dalgalar içime defalarca çarparken onun adını haykırmama neden oldu.

"Siktir," diye inledi Renzo. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," dedi, içinden itti, sonra aniden beni geri çekti ve ondan çıkardı, onun kaybı bir

tam olarak anlayamadığım bir acı, salgısının sıcaklığı karnıma ve uyluğuma yayıldı.

Öne doğru eğildim, yüzümü boynuna gömdüm, bu anın her zaman olduğu gibi çabucak bitmesini istemiyordum. Sadece bana izin verdiği sürece ona yakın kalmak istiyordum.

Kısa bir tereddüitten sonra ellerinin üzerimde gezinmeye başlamasına şaşırdım. Omurgamda, kalçalarımın üzerinde nazikçe aşağı yukarı geziniyor, enseme masaj yapıyor, sonra saçlarımın arasına giriyordu. Sonunda kafa derimin üzerinde küçük daireler çizmeye başladı.

"Böyle sesler çıkarmaya devam edersen," dedi, benden kaçan küçük seslerinin farkına varmamı sağlayarak, "seni tekrar becermek zorunda kalacağım," dedi.

Bir uyarı gibi.

Ama bunu bir söz olarak istedim.

Çünkü Renzo Lombardi'nin beni becermesine asla doyamayacağıma emindim.

Yine de kan dolaşımda dolaşan aptal alkolün başka fikirleri vardı. Yumuşak dokunuşuyla, altımdaki sıcak gücüyle ve bana karşı kalp atışlarıyla uyumuş bir halde, gidip gelmeye başlaması uzun sürmedi.

"Hadi seni yatağa götürelim, fare," diye mırıldandı, kendi kendine konuşuyor gibiydi, kollarını bana doladı, sonra ayağa kalktı.

Bacaklarım ona dolandı, o dairenin içinden geçerken belini sardı, sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

"Seni bu kadar dağıtmayı bırakmalıyım," diye mırıldandı, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi, beni hafif bir uykudan uyandırdı ve eğilip karnıma ve kalçama ılık bir bez sildiğini gördüm.

"Dağınıklık umurumda değil," dediğimi duydum, kelimeler votka ve uykunun etkisiyle yavaş ve kalındı.

Yine de o küçük hırlama sesi sözlerime cevap verdi ve hareket edip banyoya girmeden önce söyleyeceklerimin hoşuna gittiğini hissettim.

Daha kapı kapanmadan bayılmışım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Renzo

Sokağın köşesinde dururken adamlarımdan birinin bana verdiği rapora zar zor dikkat edebiliyordum, şehrin ışıkları etrafımızda parlıyordu, artık geceden çok sabaha yaklaşıyorduk.

Başka bir gece Lore çoktan uyuduktan çok sonra eve gelirdim. Şimdi ne oldu? Üst üste üç gece mi?

Zonklayan bir horoz ve ağrıyan taşaklarla eve gitmek, sadece onun içine batmak istemek, ama onu uyandırmak için kendimi zorlayamamak.

Hayır, sana ihtiyacım var... burada. Sonunda küçük yuvasında saklanmayı bırakıp halkıma kendini tanıtmaya karar verdiği partiden beri bu sözler zihnimde sonsuz bir döngü halindeydi. *Lütfen, lütfen*, sikim için yalvarmıştı.

Dav'in ağır içkileri ve dipsiz dolumları sayesinde gecenin yarısında zil zurna sarhoş olmuştu. Partideki diğer herkes için sorun olmayabilirdi ama yeni doğmuş bir tay gibi beceriksiz bacaklarının üzerinde tökezlemeye başladığında, Lore'un sarhoş olmak bir yana, daha önce hiç çakırkeyif olmadığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Kabul etmeliyim ki çok tatlıydı.

Bu kadar açık olmama arzuma rağmen, kendimi merdivenlerden indiği andan itibaren gittiği her yerde onu takip ederken buldum.

Tüm kadınları, hatta Lore kadar utangaç olanları bile rahat ve kolay hissettirme becerisine sahip Dav ile tanışmak. Sonra Cinna ile içeriğini bilmek istediğim ama sormadığım bir tür gergin konuşma yaptım.

Sonra mutfağa gitti, Elian'dan yemek aldı, onunla içimde kıskançlık ve sahiplenme duygularının garip bir karışımını hissettiren bir yakınlıkla konuşurken gülümseyerek yedi.

Elian'la ne zaman bu kadar sıkı fıkı oldu? Ama cevap çok çabuk aklıma geldi.

Kelimenin tam anlamıyla tüm gün boyunca.

Bütün gün Elian'ın girip çıktığı o dairedeydi. Elbette onun yanında kendini herkesten daha rahat hissediyordu.

Ben bile, o etrafındaki herkesle konuşurken midemde büyüyen bir düğümle itiraf etmek zorunda kaldım. Ben hariç.

Ta ki herkes gidene ve sikimi ne kadar çok sevdiğini hatırlayana kadar.

Ve, hey, bunu ona çok göremezdim.

Onun amına ne kadar takıntılı olduğumdan değil.

O kadar ki, o bana binerken içinde olduğum anın hatırası bile bana lanet bir semi veriyordu.

Ama bu konuşmaya bakılırsa, eve gitmeden önce bu saçmalıklarla uğraşmak için en az bir saatim daha varmış gibi görünüyordu.

Onu uyandırmak istesem bile ayaklarımın üzerinde duramazdım ve onun için işe yaramazdım.

Sadece bir gün daha beklemek zorunda

kalacaktı. Ama bir gün iki gün oldu.

O zaman üç.

Mahalle son zamanlarda bazı değişikliklerle uğraşıyordu. Buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü bilen eski ekipler taşınıyor, yeni ekipler geliyordu. Hepsi kabadayıydı ama hiçbiri mantıklı değildi.

Geçtiğimiz hafta, son altı ayda olduğundan daha fazla aptalı hırpalamam gerekti, eklemlerim kırıldı, iyileşti, ancak tekrar kırıldı.

Normalde, diğer adamların bu işi halletmesine izin verirdim.

Ancak tansiyon son zamanlarda olduğu gibi yüksek olduğunda, mahallenin beni orada görmesi, idare ettiğimi bilmesi önemliydi.

saçmalıklarına müsamaha göstermeyeceğimi söyledim.

Çoğu gece eve neredeyse şafak vakti varıyor, kanı temizlemek için duşa giriyor, sonra kalkıp her şeye yeniden başlamadan önce üç ya da dört saat .

Evde bulunmam için herhangi bir neden olduğunu hiç düşünmemiştim. Orada ilgilenmemi gerektirecek herhangi bir konu.

Ta ki telefonun geldiği güne kadar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lore

Siktir et onu.

Yani böyle şeyler düşünen biri ama *siktir et onu*.

Onu görmeyeli altı gün olmuştu. Altı.

İlk gün, kendimi arkadaşlarıyla birlikte onun hayatına başarıyla yerleştirmenin ve sandalyede seks yapmanın keyfini çıkarıyordum. Ne kadar cesur olduğumu, utanmadan içimde olması için ona nasıl yalvardığımı her düşündüğümde yanaklarım kızarsa da.

İkinci gün, sıcak banyoların ve aşırı okumanın altına gömmeye çalıştığım tanıdık bir ağrının başladığını hissettim.

Üçüncü, dördüncü ve beşincide ise bu sızı bir boşluğa dönüştü. Beni iğrendiren ama bir türlü kurtulamadığım bir çaresizlik.

Ama yüzünü görmediğim, sesini duymadığım, hatta banyodaki kuruyan havlu ve alt kattaki hala sıcak kahve demliği dışında hayatta olduğunu bilmediğim altıncı sabah uyandığımda, üzüntü öfkeye dönüşmeye başladı.

Dürüst olmak gerekirse, ağlamamak için yaptığım tüm çabalardan ve çoğu zaman başarısız olmaktan daha iyiydi.

Ama o sert, Cinna'nın sözleri istenmeyen bir döngüde bana geri geldi. Ve sert şeyler yumuşak olanlara çarptığında, yumuşak olanlar ezilir.

Öfke beni çok daha az yumuşak, daha az ezilebilir hissettirdi.

Çok küçük yaşlardan beri öfkenin, altında daha hassas duyguların saklandığı maske olduğunu bilsem bile.

Nico'nun kuzenimiz Brio hakkında söylediklerini hatırladım, şeytani şiddetiyle tanındığı için adı fısıltıyla konuşulan bir adamdı.

Öfke beni üzgün üzgün yataktan kaldırdı. Duş almamı ve giyinmemi sağladı.

Ayakkabılarımı ve ceketimi giyip ön kapıdan çıkmamı sağladı.

Her şeyin bana Renzo'yu hatırlattığı yürürken onu unutmak için deli gibi çabaladım.

Ben de kahvemi aldım.

Kitapçıya göz attım. Ama türlü karar veremiyordum. Prensler, vampirler, fae'ler, alfalar ve onların kadın kahramanlarına duydukları ölümsüz aşk hakkındaki tüm bu kitaplar.

Eskisi kadar çekici değildi.

Ve kitaplarımı benim için mahvettiği için ona daha da kızgındım.

Belki gerilim kitapları alırdım. Ya da korku. Kötü niyetli kötü insanlarla dolu ve genellikle kötü sonlar.

Bugünlerde bu, tatlı beyanlardan ve sonsuz aşktan çok daha gerçekçi geliyordu.

Dünyadaki en sevdiğim kitapçıdan ellerim boş ve kalbimdeki o tanıdık örümcek ağı gibi çatlaklar yayılmaya başlamış bir şekilde çıktım.

Eve gitmek istemediğimden, ama aynı zamanda başka ne yapacağımı da bilmediğimden, sadece yürüdüm, vitrinlere bakıyormuş gibi yaptım, ama çoğunlukla kasırga düşüncelerimin içinde kayboldum, kırbaçlandım, büküldüm ve her şeyi soğuk ve ıslak sefaletle kapladım.

Çok geçmeden öfke bir kez daha her zamanki keder haline geldi.

Olanlar için bunu suçladım.

Çok geç olana kadar göremediğim için gözlerimin bir kez daha yaşlarla parıldamasını suçladım.

Çok geç olana kadar *onu* göremedim.

Ta ki bir noktada döndüğümünden çok daha az kalabalık bir ara sokakta yürüyene kadar.

Ta ki bir el bileğimi kavrayıp omzumda acıya neden olacak kadar sert bir şekilde çekinceye kadar... Neler olduğunu anlamak için gözyaşlarımı öfkeyle kırpmaya çalışırken küçük bir çığlık attım.

"Çantanı bana ver," diye talep etti, bedenim aniden geriye doğru uçtu ve affetmeyen bir duvara çarptı.

"BEN... BEN..." Söylemeye çalıştım ama boğazımdaki panik ötesinde konuşmanın imkânsız olduğunu fark ettim.

Çantam yoktu.

Ona söylemek istediğim şey buydu.

Kardeşlerim her zaman şehirde cüzdanla dolaşmamam için bana yalvarırdı; cüzdanın sırtımda bir hedef tahtası gibi durduğunu, paramı ya da küçük bir kart cüzdanımı kimsenin kapamayacağı ön cebime koyarsam cüzdan taşımam için bir neden olmadığını söylerlerdi.

Ve çoğu zaman yanımda çok fazla eşya taşıma alışkanlığım yoktu. Bu yüzden her zaman bana söyleneni yapıyordum.

Renzo'nun evine gelirken yanımda getirdiğim paradan geriye kalanlar giydiğim kot pantolonun ön cebindeydi.

"Ver şu lanet çantayı bana," diye homurdandı adam, gözlerindeki vahşi bakışla karnımı, göğsümü ve boğazımı saran kaygı zincirleri sıkılaştırırken.

Eli kolumu bıraktı ve ayaklarım içgüdüsel olarak hareket etti, uzaklaşmaya, insanlara, onların sağladığı güvenliğe doğru geri dönmeye çalıştım.

"Orospu," diye hırladı ve cesaretinin kırılmış olabileceğini, yürüyüp gideceğini düşündüm, umdum.

Ta ki ellerimin sırtıma çarpıp beni öne doğru ittiğini hissedene kadar.

Ellerimi açtığımda karnım gurulduyor, ağırlığım avuçlarımda üzerine çöktüğünde kaldırımın yanışını hissediyordum.

Böyle bir şey olamaz.

Güpegündüz.

Evden sadece birkaç blok ötede. İşe yaramaz bir şekilde, başka bir düşünce oluştu.

Eski mahallemde böyle bir şey olmazdı.

Orada suç işlenmediği için değil. Oldu. Herkesin kabul etmek istediğinden daha sık.

Ama ailemin sağladığı belli bir koruma seviyesi vardı.
Çünkü insanlar onları ve benim onlarla olan bağlantımı biliyordu.

Burada değil.

Özel düğünümüz ve kendi evimizde sadece onun yakın arkadaşlarının katıldığı bir parti dışında Renzo ile hiç görülmemiştim.

Ceketim göğsümde sıkılaştı ve sırt üstü yere savrulduğumda nefes alma olayını gerçek olmaktan çok bir dilek ve dua haline getirdi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye bağırdım, eli ceketimin fermuarını yakalayıp aşağı çekerken.

Muhtemelen altına saklanmış bir cüzdan arıyor. Ulaşamayacağı bir yerde.

"Hayır!" Bağırdım, daha yüksek bir ses buldum, yansıtmaya çalıştım, olanlara dikkat çekmek için.

"Kapa çeneni! *Kapa* çeneni!" diye homurdandı, ben çığlık atmak için ağzımı açtığımda.

olmadı.

Geri çekilip savururken değil.

Yumruk dudaklarımın yan tarafına indi, acı yüzümün tüm tarafını kaplayana kadar sekti ve kan tadı aldım.

"Lanet olası paran nerede?" diye hırladı, ben inlerken yüzümü kapatmak için uzandım. "Kapa çeneni!" diye tekrar hırladı, diğer eli üzerimde dolaşırken bastırdı, parmakları göğsümde, yanımda, daha aşağıda gezindi.

O sırada savaşıyordum, tırmalıyor ve tekmeliyordum, çalışıyordum, sistemimde bir soygundan çok daha kötü bir şeyin kabarmasından korkuyordum.

O sırada eli ön cebimdeki çıkıntının üzerinde gezindi.

Parmakları içeri daldı, bir tomar parayı, dünyada sahip olduğum son kaptı, açgözlü parmaklarının arasına aldı, beni bıraktı ve koşmaya başladı.

Tek başıma , yüzüm çığlık , titrek ayaklarımın üzerinde doğrulduğumda hâlâ kan tadı alıyordum.

Yardım isteyebileceğim birini bulma umuduyla etrafıma bakınırken tüm vücudumu bir titreme sardı.

Birdenbire zonklayan yüzümü avuçluyor, dönüyor ve meraklı yüzlerin yanından geçerek geldiğim yere geri koşuyordum.

Ama burası şehirdi.

İnsanlar kendi işlerine bakarlardı.

Asansörden çıkana kadar, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken, dudağımdaki yarıktan kan damlarken, biri bana ne olmuş olabileceğini umursamadı.

Eliaa ayağı fırlatarak, "Ne oluyor lan-" diye tersledi.

Ama ben konuşmak istemiyordum.

Bu hayatımda beni önemsiyor gibi görünen tek kişi olan ona bile.

İçeri girmek istedim.

"Aç şunu," diye bağırdım, sesimin acınası tonundan nefret ederek.

"Tamam, tamam. Tamam, tamam. Tamam," dedi Eliaa, kodu girerken hissettiği çaresizliği yansıtan bir sesle.

Kapıyı iterek açmasını beklemedim, yollarda kızarmış avucumla kapının kolunu tuttum ve daireye, merdivenlerden yukarı ve yatak odasına koşmadan önce kapıyı fırlatarak açtım.

Özel olarak yıkılabileceğim bir yer.

Titreyen bacaklarım beni banyoya götürdü, aynada kendimi gördüm, gözyaşı lekeli yanaklarım, yarılmış dudağım hala çenemden aşağıya ve gömleğime damlıyordu, yanağımda bir çürük oluşmuştu.

Yüzümü temizlemem gerekiyordu. Ellerimi.

Ama tek yapabildiğim yatak odasına geri dönmek ve yatağın kenarına çöküp yüzümü kucaklayarak sallanmaktı. Adrenalin boşalmaya başladığında ağlayamayacak kadar uyuşmuştum ve kendimi açık saçık ve odaklanmamış hissediyordum.

Ne kadar süre öyle oturduğumu bilmiyorum, ilişkisizliğin hiçliğinde kayboldum.

Ama altımdaki kapının açıldığını duydum.

Ve bir parçam Eliaa'a beni rahat bırakması için bağırmak istiyordu. Onun nezaketi ve ilgisi bana sadece Renzo'dan bunu ne kadar çok istediğimi hatırlatıyordu. Ve bunu asla elde edemeyeceğimi.

Eliaa'ın kapıyı duvarı çatlatacak kadar sert bir şekilde açmasının mümkün olmadığını fark etmemiştim.

Ya da dairenin içinde koşuyor olacağını. Ayak sesleri ağır ve hızlı.

Adımı duyana kadar, o çok sevdiğim sestten yükselen, neredeyse cevap bekleyen bir yakarış duyduğumda Eliaa olmadığını anladım.

"Lore!" Renzo'nun sesi daireyi doldurdu ve o aptal, hain kalbimin çırpınmasına neden oldu. "Lore!" diye tekrar seslendi, merdivenlerdeki ayak seslerinin gürültüsünü duydukça sesi daha da yaklaşıyordu.

Sonra birden yatak odasının kapısı açıldı. Ve işte oradaydı.

Bu yeni mahalleye, bu yeni eve taşındığımdan beri tüm umutsuzlukların sorumlusu olan adam.

Yine de bir şekilde görmek istediğim tek kişiydi.

Bakışlarının üzerime düşmesini izledim; gömleğimdeki, çenemdeki, ağzımdaki kanı ve yanağımda sinsice ilerleyen, muhtemelen her geçen dakika daha da koyulaşan morluğu görüyordu.

Önce öfkeliydi. Gözlerini yakan, yakışıklı yüz hatlarını gerginleştiren, çenesinde bir kası sertçe titreten parlak, alev alev bir öfke. Elleri bile bundan muaf değildi, sıkılmış yumruklar halinde kıvrılıyor, bir şeye, birine çarpmak istiyordu.

Ama yavaşça, öfkesini bastırmaya çalışmasını, onunla savaşmasını izledim çünkü bu durumda işe yaramıyordu.

Sonra, gördüğüm manzara karşısında kalbim sızlarken, endişenin yakışıklı yüz hatlarına işlediğini, gözlerini yumuşattığını, başını yana eğdirdiğini ve ellerini açtığını gördüm.

"Ah, fare," dedi, yaklaşıp önümde dizlerinin üzerine çökerken sesi yumuşak bir okşamaydı.

Bunun için kendimden nefret ediyordum, bu kadar zayıf olduğum için, konu ona geldiğinde bu kadar titrek duvarlara sahip için, ama eli yukarı doğru uzanıp yanağıma tamamen sert bir adamın yapamayacağı bir nezaketle dokunduğunda o anda her şey aniden affedildi.

Cinna yanıliyordu.

Sadece sert değildi.

Sahip olduğu yumuşaklığı benim için saklıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Renzo

"Neyi sikeyim?" Rico odaya girdiğinde havladım.

Birini gömleğinin önünden tutmuş, onu yerden bir bez bebek gibi kaldırıyordum.

İçeri girdiğim anda kendini oraya bırakmıştı, yüzü buruşmuş, gözleri sulanmıştı, bir gün önce bitmiş bir anlaşmada beni kazıklamaya çalıştığı için af diliyordu.

O zavallı çuvalın ayakkabılarımı öpeceğinden korkmuştum, onu yerden kaldırıp yüzüme bakmasını sağladım.

Ama tam o sırada kapı açıldı ve Rico telefonunu kulağına dayayarak içeri daldı.

"Patron?"

Yüzünden yaşlar akan bu pisliğin benden saklayabileceğini düşündüğü kayıp on bin dolar için bu kadar kızgın olmasaydım, Rico'nun sesindeki kırpılmış notayı duyabilir ve hemen dinleyebilirdim.

"Renzo!" diye bağırdı.

Ve bu sefer sesinde paniğe yakın bir şey fark ettim. Panik mi?

Rico'da mı?

Bir zamanlar kendisine doğrultulmuş en az altı dolu silahla, dudaklarından sarkan sigarası ve adımlarındaki çalımla bir binaya rahatça giren bir adam mı?

Birkaç dakika sonra aynı binadan çıkarken, az önce yaratıcısına gönderdiği cesetlerin kanı gömleğini ve ayakkabılarını kaplamıştı.

Rico'nun paniklediğini mi?

Herifin gömleğini öyle bir indirdim ki yere yığıldı, Rico'nun yüzüne döndüğümde inilti çıkarıyordu.

"Ne oldu?" Daha ciddi bir sesle sordum.

"Lore."

"Ne demek Lore?" Ona doğru bir adım atarak sordum.

Sonra kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olan üç kelime söyledi. "Lore saldırıya uğradı."

"Ne?" Tıslayarak onunla birlikte odaya doğru .

"Elian onun asansörden kanlar içinde ve ağlayarak çıktığını söyledi. Tek bildiği bu."

O zaman yürümüyordum.

Rico da öyle.

İkimiz de cipe doğru koştuk, o sürücü koltuğundaydı. Ki bu iyiydi. Çünkü panik ve öfke sistemimde birbirine karışırken, direksiyon başında bana güvenilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Ne kadar kötü?" Rico korna sesleri ve lastik gıcırtiları arasında trafiğe çıkarken sordum.

"Yeterli miktarda kan olduğunu söyledi." "Nerede?"

"Yüzü."

Yüzü mü?

İçimden bir hırıltı geçti, zihnimde tatlı, küçük, savunmasız Lore'un sokakta olduğu ve bir *piçin* ona ellerini sürdüğü görüntüler yanıp söndü.

Benim mahalleimde.

Birisi *benim* mahalleimde *bana ait* olana elini koydu.

Rico trafik tamamen durmadan önce bir o yana bir bu yana savruldu.

"Siktir ," diye tısladım, kapımı açıp dışarı fırladım ve koşmaya başladım.

sokağın aşağısında.

Daha önce paniği hiç tanımamıştım.

Bu hayatın içinde doğmuş ve büyümüştüm.

İlkokuldan beri dövüşüyor ve tehlikeli durumlara

Ama o bendim.

Bu *Lore*'du.

Benimle evlenmeye zorlanan bir kadın. Bunu istememişti. Muhtemelen hayatında hiç el değmemiş bir kadın.

Ağlıyor ve kanıyor.

Çünkü onu kendi dünyama sürükledim.

Apartmanımın görünmesi bir ömür gibi geldi ve lanet asansör kabininin en üst kata ulaşmasını beklerken neredeyse derimden çıkıyordum.

Elian zaten orada duruyordu, yüzünde endişe okunuyordu.

"Neden onunla birlikte değilsin?" Parmaklarımı kapının üzerindeki tuş takımına vururken hırladım, acelem yüzünden tuş takımını bozdum ve tekrar denemeden önce yanıp sönmemesinin durmasını beklemek zorunda kaldım.

"Beni istemiyor," dedi, belki biraz sivri bir şekilde, ama kapıyı açıp içeri koşarken, gözlerim ortak alanı tararken ve onun adını haykırırken bu saçmalığı inceleyecek zamanım .

Yanıt gelmeyince, merdivenleri hızla çıkıp yatak odasının kapısını açarken kalbim sıkışıyordu.

Ve işte oradaydı.

Yatağın kenarına tünemişti, üzerinde hâlâ ceket vardı ama ceket açıktı ve fermuarı kumaşına takılmıştı.

Sanki aşığı çekilmiş gibiydi.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, birinin kıyafetlerini çekiştirdiğini, onu hiçbir kadının katlanmak zorunda kalmaması gereken bir şeyin korkusu ve dehşetiyle doldurduğunu düşündüm.

Ama sonra gözlerim gömleğindeki kana takıldı.

Çenesindeki.

Alt dudağındaki iğrenç yaradan damlıyordu.

Bunun da ötesinde, kusursuz teni bir çürüğün gölgesiyle kararmaya başlamıştı.

Çünkü biri etli yumruğunu alıp onun güzel suratına indirmişti.

Öfke damarlarımdaki benzindi, alev almak için bir kıvılcım bekliyordu.

Ta ki gözlerindeki perili bakışı, bana baktığı anda dudağının nasıl titrediğini görene kadar.

Ve aynen , öfke geri çekildi ve ben onun önüne geçip dizlerimin üzerine çökerken yerini sadece endişeye bıraktı.

"Ah, fare," dedim, elimi hafifçe kaldırıp morarmış yanağına dokundum, önümüzdeki birkaç saat içinde koyu mor ve mavi olana kadar daha da koyulaşacağını biliyordum. "Ne oldu?" diye sordum. Daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle sordum.

Görünüşe göre içimden bunu çıkardı.

Gözleri parlamaktan taşmaya başlarken dudağı daha da titredi.

"Sorun ," dedim, boynunun arkasına uzanıp masaj yaptım.

Ama sonra daha da yaklaştı, boğuk bir hıçkırık çıkarırken alnını omzuma dayadı.

Gözyaşlarıyla aram iyi değildi.

Kahretsin, daha önce ağlayan kadınların etrafında bulunduğumdan emin değildim. Bu kadar yakından ve kişisel olarak değil.

Ne yapacağımı bilemedim.

Ama diğer kolum ona dolandı, burnunu çekip kendini toparlamaya çalışmadan önce uzun bir süre omzumda ağlarken onu daha da yakın tuttu.

"O... o beni yakaladı," dedi. Sonra sesi biraz daha sertleşti, sanki - muhtemelen Costa'larla olan deneyimlerinden- ayrıntılara tazeyken ihtiyacım olduğunu biliyordu. "Kolumdan tuttu ve beni savurdu," dedi ve geri çekilerek elleriyle yanaklarını silmeye çalıştı, sonra ellerini görüp düşürdü.

Aşağıya baktığımda, derisinin geriye doğru çekildiği küçük, şiddetli kırmızı sıyrıkları gördüm. Muhtemelen düşüşünü kırmaya çalışırken yerde kaydığı için.

"Sonra beni duvara çarptı ve istedi" dedi. "Ben... benim çantam yoktu," dedi. "Ona bunu söylemeye çalışıyordum ama yapamadım... yapamadım," diye itiraf etti. "Ama bana bağırmaya devam etti. Uzaklaşmaya çalıştım ama sonra... sonra beni itti. Düştüm ve... beni ters çevirdi. Ve ceketimin fermuarını açtı."

Benden kaçan hırıltı onu duraklattı, bakışları benimkilere kaydı.

"Ve ben, ben o zaman çığlık atmaya çalıştım," dedi. "Ve o... bana vurdu," dedi yüzünü işaret ederek. "Sonra da paramı aramaya devam etti.

O.. anladı. Ve sonra... gitti," dedi ve hikayesini bitirirken başını salladı.

"Neye benziyordu?" Ben sordum.

"Uzun boyluydu, senin gibi değildi," dedi. "Ama... uzun boyluydu. Açık kahverengi saçları vardı, yanları kısaydı," dedi, parmak uçlarıyla kendi başının yan tarafına dokunarak. "Sıska. Gerçekten çok zayıftı. Üzerinde bir çeşit spor logosu olan kırmızı bir sweatshirt giyyordu," dedi. "Oh, ve kaşında bir halka vardı. Bu tarafta," dedi sol kaşına dokunarak. "Ve de dudak halkası," dedi, ağzının kenarına dokunacakken yarığı hatırladı ve bıraktı. "Bir çember," dedi.

"Tamam. Pekala," dedim. "Seni gerek, tamam mı?" Kendimi sakın tutmaya çalışarak sordum. Çünkü tek yapmak istediğim dönüp apartmandan çıkmak, sokaklara dökülmek ve o orospu çocuğunu bulmaktı.

Ama önce onunla ilgilenmem gerekiyordu.

"Tamam," dedi, başını salladı ama benim gibi ayağa kalkmak için hiçbir hareket .

Onu olduğu yerde bırakmaya karar vererek banyoya gittim, yaşam tarzım bu tür şeyleri çok gerektirdiği için tıbbi malzemelerle tıka basa doldurduğum plastik kabı buldum, sonra içindeki küçük kabı ılık suyla doldurdum, bir el bezi aldım ve ona doğru yola çıktım.

Kıpırdamamıştı, sanki donmuş gibiydi, belki de biraz şoktaydı.

Onu kim suçlayabilir ki? Sokakta saldırıya uğruyor.

El bezini suya daldırdım ve dudağına bakarken biraz yüzümü buruşturdum. "Bu iyi hissettirmeyecek," diye onu uyardım ve dudağını dikkatlice silmeye başlamadan önce biraz başını salladı, sonra ellerine geçmeden önce yüzündeki ve boynundaki kanı sildim.

Tek bir plastik serum fizyolojik tüpü bularak önce dudağını, sonra ellerini temizledim, ardından gazlı bezle kuruladım ve ellerine biraz merhem sürdüm.

Merhemden herhangi birini yutmasını istemediğim için dudağına bakıp durdum.

"Şimdilik dudağını rahat bırakacağım," dedim. "Kanamıyor, o yüzden dikkatli olursan tekrar açılmaz. Büyük gülümsemeler ya da pipetler yok," dedim, ancak bundan sonra bir süre gülümseyeceğinden şüpheliydim.

Orospu çocuğu.

Hayır.

Odaklanmak zorundaydım.

"Tamam," dedi, sesi kısıktı.

"Dişlerin iyi mi?" Çürüğe bakarak sordum. "Evet. Başım ağrıyor," dedi omuz silkerek.

"Evet," diye kabul ettim. "Bunun için bir şeyim var," dedim ve bir şişe reçeteli ağrı kesici hap almak için kutuya uzandım.

Uyumasını istedim.

Bencil olmayan nedenlerle. İyileşmek için. Uyanıkken korkarak yatmamak için. Ama bencil sebepler için de.

Çünkü onun dışarıda olduğunu ve bana ihtiyacı olmadığını bilmem gerekiyordu. Böylece o piçi bulabilirdim.

Hapı uyuşuk şekilde aldı ve komodinin üzerindeki bardaktan bir yudum su içerek yuttu.

"Sahip olduğum her şeyi aldı," diye mırıldandı, ben dağınıklığımı toplarken kendi kendine konuşuyormuş gibi görünüyordu.

"O da neydi?" Plastik kabın kapağını koyarken onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde sordum. "Lore?" Cevap vermeyince bastırdım.

"Elimde kalan her şeyi aldı," dedi. Sonra da anlamadığımı hissederek, "Bütün paramı" diye ekledi.

"Tüm paran mı?" Bir an için kafam karışarak tekrarladım.

Bütün bunları ne kadar ettiğimi fark etmeden önce. Sahip olduğu tüm parayı.

Yani yanında getirdiği küçük de olsa bir miktar parası vardı. Ve bunu, bilmiyorum, kitaplarını satın almak ya da ben etrafta yokken gün boyu her ne yapıyorsa onu yapmak için kullanıyordu.

Sahip olduğu tüm para, diye tekrarladım kendi kendime, kendi beceriksizliğime kızarak şifonyere doğru gittim, bir çekmece açtım, içine uzandım, bir deste nakit çıkardım ve en üste koydum.

Başka bir çekmece ve yığın.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

On bin mi? Yirmi mi? Bilmiyordum.

"Bu senin paran," dedim ve önce paraya, sonra da bana bakarken kaşlarının çatılmasını izledim. "Sen kullanırsın, ben yerine koyarım. Soru yok.

Kimse senin paranın tamamını alamayacak," dedim. "Hiç," diye ekledim.

"Para için üzülmüyoruz," dedim ve dudaklarının kıpırdanışını izledim.

Biraz. Rahatlama mı? Hayır. Bundan daha tatlı bir şeye ama ne olduğunu çıkaramadım. "Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadı.

"Ciddiyim," dedim, henüz ona tam olarak inanmamıştım. "Ne istersen harca.

Ne kadar istersen."

Bunun üzerine dudakları biraz daha kıvrıldı. İçimden bir ses, eğer kesimine dikkat etmiyor olsaydı, bana gerçek bir gülümseme vereceğini söylüyordu. Bana hiç yapmadığı bir şey gibi görünüyordu.

"Hepsini kitaplara mı harcayabilirim?" diye sordu, sesinde şakacı bir ton vardı. "Bütün bir kitapçı dükkânını satın alabilirsin, umurumda değil. Bu senin

para," diye ekledim. "Bunların hepsi," dedim dairenin geneline el sallayarak, "senindir. Anladın mı?"

O da başıyla onayladı.

Yine de harcadığı her dolar için endişeleneceğini hissediyordum.

"Evet," diye kabul etti, gözlerinde yumuşak bir bakış vardı.

Şifonyerden uzaklaştım, ceketine doğru uzandım, kumaşı açmaya çalıştım, sonra vazgeçmek zorunda kaldım ve ceket başının üzerine çektim.

Sonra ayakkabılarına yöneldim, bağcıklarını çözdüm ve ayaklarını serbest bıraktım. "Hayır, fare," dedim başımı sallayarak, yüzünde büyüyen kızgın ifadeye

Gözlerini. "Canın yanıyor," diye ekledim, ellerini ve ben onun içindeyken beni tutuş şeklini düşünerek. "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Bunun yerine," diye açıkladım.

Bakışları kucağına düştü. *Çok utangaçtı*. Bunu hem seviyor hem de nefret ediyordum.

"Sadece... benimle oturur musun?" diye sordu, sesi öyle fısıltılıydı ki kelimeleri zar zor çıkarabildim.

"Seninle oturmak mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Evet," diye kabul ettim, benden ne istediğini bilmiyordum ama ona vermeye hazırdım.

Yatağa doğru ilerledi ve ben de ayakkabılarımı tekmeleyerek onu yatak başlığına doğru takip ettim.

Kendimi ilk kez hoşlandığım bir kızla yan yana oturan bir ergen gibi garip hissederek bir kolumu omuzlarının arkasına attım.

Ondan sonra ne yapacağımı bilmeme gerek yoktu.

Çünkü bana doğru kıvrıldı, doğru kıvrıldı, başı boynumda, kolu göğsümün üzerindeydi.

Kahretsin, ama o küçüktü.

Kim onun kadar küçük birini gördü ve ona zarar vermeye karar verdi?

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca lanet bir kamışla yemek yiyecek ve kan içeyecek biri, işte o .

"Bu bir daha asla olmayacak fare," diye yemin ettim ellerim omurgasında aşağı yukarı kayarken, sonra saçlarına doğru süzülürken, parmaklarımı kafa derisinde hafifçe gezdirdiğimde o yumuşak, tatlı kedi seslerini nasıl çıkardığını bilerek. "Ciddiyim," dedim.

"Tamam," dedi, ağrı kesicilerin etkisiyle sesi uykulu çıkmaya başlamıştı bile. "Kimse benim olana elini sürmeyecek," diye ekledim. İçinden bir inilti geçti.

Yarım saat sonra, buz gibi olmuştu, ben de dikkatlice altından kaydım, onu yatağın benim tarafıma yatırdım ve yatak odasından çıktım.

Rico ve Elian çoktan dairenin içine girmiş, Lore'la ilgili bir gelişme ve bir eylem planı için beni bekliyorlardı.

"O iyi mi?" Elian sordu, yüzü gergindi. Belli ki adamın karıma karşı bir sevgisi vardı. Ağabey/küçük kardeş ilişkisi gibi bir şey.

"Ona biraz ağrı verdim," dedim. "Durumu iyi. Dudağı yarılmış. Çürük. Elllerinde bazı kesikler var."

"Ne oldu lan?" Rico sordu, sesi dehşet içindeydi. Çünkü böyle bir şey olmamıştı. Kimse bir Lombardi'ye elini sürmezdi. Hayatlarından vazgeçmek istemedikleri sürece.

"Biri onun parasını istedi," dedim. "Onu duvara çarptı, yere düşürdü. Yardım çağırmaya çalıştığında da adam ona vurmuş."

"Şerefsiz," diye hırladı Rico. "Kim senin karına el kadar aptal olabilir ki?"

Elian'ın homurdanarak çıkardığı ses ikimizin de ona dönmesine neden oldu. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

"Yok bir şey," dedi ama yüzündeki ifade başka bir hikâye anlatıyordu. "Ne oldu?" Tersledim.

Buna omuz silkti.

"Onun karın olduğunu kim nereden bilebilirdi ki patron?" sordu. "Burada küçük kirli bir sır gibi kilitli kalıyor-"

"Dışarı çıkıyor."

"taşındığından beri tam üç kez dışarı çıktı," diye düzeltti beni. "Kitapçıya," dedi parmaklarıyla sayarak. "Parti için kıyafet almaya," diye devam etti. "Ve sonra bugün. Hepsi bu kadar."

"Oh," dedim, şaşırmıştım. Demek , onun hâlâ bir hayat yaşadığını düşünmüştüm. Sürekli eve tıklıp kalmıyordu.

Elian, "Senin yanında bu daireden dışarı adım atmadığı kesin," diye devam etti. Belli ki Lore'un bu durumu hakkında bir şeyler hissediyordu ve ekibimin fikirlerini nadiren susturmaya çalıştığını biliyordu. Beni eleştirdiklerinde bile.

"Tamam," dedim başımı sallayarak, ne demek istediğini anlamıştım.

"Onu alenen sahiplenmek için herhangi bir girişimde , senin olduğunu kim nereden bilecek?" diye devam etti.

"Anlıyorum," dedim.

Ona paradan bahsetmedim.

Mahallelinin onun benim olduğunu bilmesini sağlamadım.

Lanet yılın kocasıydım.

Yani, mesele şu ki, yeminlerin ötesini hiç düşünmemiştim. Diğer ailelerin bize karşı ayaklanmasıyla ilgili yıllarca süren endişeleri ortadan kaldıracak ittifakın ötesini.

Evimde bir kadın olmasının nasıl bir şey olacağını hiç oturup düşünmedim. Ona nasıl sahip çıkmam gerektiğini. Paraya erişimini nasıl sağlamam gerektiğini. Eşyaları için yer açmam.

Düşündüm de, dolabın boş tarafının dibindeki bavullar, biraz şampuan ve vücut yıkama suyu ve ara sıra ortalıkta bırakılan kitaplar dışında dairede Lore'a ait hiçbir iz yoktu.

Elbiselerini bile dolaba asmamıştı. Bu da neydi böyle?

Onun değilmiş gibi mi hissetti?

Onları asmak için izin alması mı gerekiyordu?

Düşünceler oluşmadan önce cevabı biliyordum. Evet.

Evet, daire ona ait değilmiş gibi hissediyordu. Evet, yerleşmek için izne ihtiyacı vardı.

Sadece yeni bir hayata ve daireye taşınmakla kalmamıştı, aynı zamanda her konuda uysal ve gergindi.

Davetlere ve güvenceye ihtiyacı vardı.

"Onu tarif edebildin mi?" Rico beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu.

"Evet," dedim ve .

"Sadece kadınları incitmekten hoşlanan bir sık kafalı mı yoksa skor peşinde koşan umutsuz bir bağımlı mı?"

Belli ki ikisi de.

Ama ilk baktığımız yer için bir fark yarattı.

Onlara nereye bakmalarını istediğimi söylemeye devam ediyordum ki kapı gürültüyle çalındı ve hepimiz kaskatı kesildik.

Elian oraya doğru yürüdü, gözetleme deliğinden dışarı baktı, sonra kapıyı açmak için uzandı.

Ve Cinna vardı.

"Karın saldırıya uğradı da ne demek?" dedi bana odaklanarak.

Rico ya da Eliau kaptanlara bir mesaj göndermiş olmalı. Ki bu iyiydi.

Bu piç için sokakta ne kadar çok göz olursa o kadar iyi.

Cinna onu aldığıında yakınlarda olmalı.

Öfkesi beni şaşırttı.

Asla doğru olduğunu söylemem ama bu kadının kendini yerden kaldırdığını gördüm, kanlı ve morarmıştı, bir dişini tükürüyordu, bir adamla kavga ettiği için kaburgaları zedelenmişti, sonra geri çekilmem için bana hırladı, böylece işini kendisi bitirebilirdi.

Geldiği kadar sertti.

Ama belki de hayat onu buna zorlamıştı.

Sonra Lore gibi korunmuş, hayatı yumuşak ve tatlı kalmasına izin vermiş birini gördü ve onun sertleşmesini istemedi.

Abla enerjisi gibi bir şey.

"O iyi," dedim, birkaç metre öteden Cinna'dan akan öfke ve endişe dalgalarını hissederek. "Yüzüne darbe aldı. Dudağı yarılmış, morarmış. Düşerken yakaladığı için elleri sıyrılmış. Onu . Şimdi uyuyor."

"Uyuyor," dedi Cinna, kaşları birbirine yaklaşarak, kuşkuyla. "Ona ilaç mı verdin?"

"Ona bir ağrı kesici verdim. Baş ağrıyordu."

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu, kollarını , hâlâ bir şeye kızgındı ama bunu anlayacak zamanım yoktu.

"Elimizde bir eşkal var. Söyleyebildiğim kadarıyla buradaki ekiplerden biri değil."

"O zaman hâlâ burada ne işin var?" diye sordu. Güzel soru.

"Burada kalabilir misin?" Ben sordum. "Kapıya göz kulak ol. Belki Lore'u kontrol ederim. Yalnız kalmasını istemiyorum."

Bunun üzerine Cinna'nın kolları çözüldü, gerginliği biraz azaldı. "Elbette," onayladı başını sallayarak. "Git o orospu çocuğunu yakala."

Böylece yola çıktık, Brooklyn'i boydan boya geçtik, sokakları taradık, etrafta dolaşan insanlarla konuştuk, diğer kapolarla, askerlerle ve ortaklarla bağlantı kurduk.

Şafak sökmek üzereydi ve birkaç saatliğine yatmam gerekmeden önce bu sikişi bulma umudumu kaybediyordum.

Sonra telefon . Elian.

"Onu yakaladım," dedi kulağıma, sonra da bir adres söyledi.

Tam da bu tür durumlar için tuttuğumuz arka odalardan birine gittim ve Elian'ı orada ayakta, vücudu dimdik, gömleğinde biraz kan varken buldum.

Görünüşe göre, yerde oturan ve yüzü meydan okuyan bu pisliğin burnundan.

Ta ki bakışları üzerime düşene kadar.

"Vay vay vay," dedi ve hemen ellerini havaya kaldırdı. "Ben ne yaptım dostum? Mürettebatınla sigara içmek istemiyorum."

"Hayır mı?" Çenem taş kesilerek sordum. "O zaman lanet olası ellerini karımın üzerine koymamalıydın," diye homurdandım ve şaşkınlığın farkına varmaya ve nihayetinde korkuya dönüşmesini izledim.

Ve bu bok sarhoş ediciydi.

Elian kapının önünde durdu, telefonuna dokundu, muhtemelen diğer kaptanları arayıp yataklarını bulup biraz dinlenebileceklerini söyledi.

Yumruklarımı bu sikiğin suratına indirmeye başlarken, Lore'un üzerindeki kanı, eve döndüğümde on kat daha kötü olacak morluğu düşünüyordum. Onu yerde, dehşet içinde, yardım için, merhamet için ağlarken hayal ettim.

Merhamet .

Mercy'nin canını yakan, onu bu hale getiren bu piç kurusuna

Ağl

a. Elian'ın elleri aniden bana doğru uzandığında görüşüm hala kırmızıydı.

Beni tutup geri çekti.

" git," diye , kendimi çekmeye çalışıyordum.

"Onun yürüyen bir uyarı işareti olmasını istiyorsanız, şimdi durmalısınız, yoksa başaramayacak."

Görüşüm netleşti ve o ana geri döndüm, sırtımdan aşağı süzülen teri, parmak eklemlerimdeki kanın ıslaklığını hissettim, odayı dolduran kokuyu alabiliyor, yere ve duvarlara saçıldığını görebiliyordum.

Elian haklıydı.

Bu pislik, her kimse, yerde baygın yatıyordu, o kadar kanlı ve şişmişti ki artık yüz hatları bile seçilemiyordu.

Yerde küçük bir kan gölü içindeki yüzünün yanında, bir noktada koparmış olmam gereken dudak halkası duruyordu.

"Doğru," dedim derin bir nefes , kalp atışlarımın göğsümde attığı efordan dolayı şiddetlendiğini hissederek. "Tamam. Teşekkürler," dedim boynumu kırarak ve kapıya doğru döndüm.

Elian o pisliği sokağa atabilirdi. Pisliği o temizler.

Eve, karımın yanına gitmem gerekiyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lore

Kafam karışmış ve canım acıyarak uyandım, anılar geri gelmeye başlayana kadar uzun süre zihnim bulanıktı.

Renzo'ya olan öfke.

Dışarı çıkıyorum.

Kendimi kötü hissediyorum.

Eller tutuyor, itiyor, vuruyor, arıyor. Sonra eve koşmak.

Renzo'nun öfkesi, sonra yumuşaklığı, nezaketi.

Bakışlarım yana kaydı ve Renzo'nun bıraktığı yerde, şifonyerin üzerinde duran para yığınlarını gördüm.

Aptalcaydı ama bu beni onun yatağındaki bir nesneden biraz daha fazlası gibi hissettirdi. Parasını benimle paylaşmak istiyordu. Gerçek bir evli çift gibi.

Ondan sonra benimle yatağa tırmandı ve bana sarıldı, parmakları üzerimde gezindi. Çok tatlı ve nazikti.

Kalbim bu anıyı hatırladıkça titriyor, göğsümün üzerinde umut dalları yayılıyordu. Kırılğan ama kusursuz.

Yatakta doğruldum, ellerimi kullanırken küçük bir inilti çıkardım, çizilen avuç içlerimi bir anlığına unuttum.

Çok geçmeden merdivenlerde ayak sesleri duydum.

Özlem, Renzo'nun kapıyı açtığını hayal etmemi sağladı ve ayak seslerinin onun olamayacak kadar hafif olduğunu fark edemeyecek kadar kendi isteklerimde kayboldum.

Ta ki kapı açılana kadar.

Ve o kadar insan arasında Cinna vardı.

"Etrafta dolaştığını duyduğumu sandım," dedi, kapıyı daha da iterek açtı ama içeri adım atmadı.

ışığı yaktım ve Cinna'nın muhteşem yüzünün buruşmasına neden oldum.

"*Siktir*," diye tısladı.

"O kadar kötü, ha?" Parmak uçlarımı zonklayan yanağıma dokundurarak sordum.

"O şerefsiz," dedi, başını sallarken çenesi gergindi. "Neden yalnızdın?"

"Ne?" diye sordum. Kaşlarımı çatarak

sordum. "Neden yanınızda bir koruma

yoktu?"

"mıydı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Elian dairede kalmak zorunda olmadığımı söyledi."

"Elian," diye

tekrarladı. "Evet."

"Renzo değil."

Bu bir soru değildi.

Ama yine de

cevapladım. "Evet."

"Elian'a sordun, Renzo'ya değil."

"Renzo'ya sormalı mıydım?" Elian'ın gitmemem gerekirken gitmeme izin verdiği için başının derde girebileceğinden endişelenerek sordum.

"Renzo'yla konuşuyor musun?" diye sordu, içeri girdi ama sadece kapı pervazına için.

"Ben... biraz," dedim, ne kadar az olduğunu itiraf etmek istemeyerek. Ve neredeyse konuştuğumuz tek zamanın çıplak olduğumuz zamanlar olduğunu.

"Tanrım, bu lanet adamlar," diye tısladı ve ellerini kaldırarak gözlerini ovuşturdu. "Panik yapma," dedi tekrar bana bakarak. "Elian ve Rico, Renzo'ya herkesin olabileceği kadar yakınlar. Elian böyle olması gerektiğini söylediye, haklıdır."

"Ama tek başıma dışarı çıkmamam gerektiğini düşünüyorsun?" Cinna'nın bana soğuk ve acı gerçeği söyleyecek biri olduğunu hissederek sordum. Söyleyecekleri hoşuma gitmese bile.

"Sanırım buralardan değilsin," dedi. "Bu bölge hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve gerçekten genç, gerçekten küçük ve gerçekten güzelsin."

Belki bu kadar etkili olmamalıydı ama onun övgüsü kendime olan güvenimin enkazını kaldırmama yardımcı oldu. Çünkü onun kadar muhteşem biri benim güzel olduğumu düşünüyorsa, ben kim oluyordum da aksini düşünebiliyordum?

"Ve buralarda bizden başka kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Yani dışarıda güvende olacağınızın hiçbir garantisi yoktu."

"Bu Renzo'nun suçu değil."

"Oh, ," dedi Cinna homurdanarak. "Onu savunma." "Ondan pek hoşlanıyor gibi görünmüyorsun."

"Renzo'yu *seviyorum*. Renzo bana tanıdığım diğer tüm erkeklerden daha fazla fırsat ve saygı verdi. Ama bu adamın kusurları olmadığı anlamına gelmiyor. O... o her şeyi berbat etti," dedi ve başını bana doğru salladı.

"Onun benimle evlenmesini istemedin."

Cinna'nın bakışları üzerime dikildi ve omuz silkti. "Sana yalan söylemeyeceğim. İtiraz ettim. Yüksek sesle ve sık sık. Bu pisliği görmek için kışımı bile o lanet kiliseye sürükleyemedim."

"Costa olduğum için mi?" Bu önyargıyı anlamam gerektiğini bilerek sordum. Tanrı biliyordu ki kendi ailem de Lombardiler için aynı şeyi düşünüyordu.

"Yani, başlangıçta, evet."

"Ama şimdi değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse ben daha çok aileme kızgınım. Yani, Renzo ile evlenmene izin verirken ne düşünüyorlardı ki? Senin için daha iyi bir şey istemediler mi?"

"Ben... Ben kabul ettim," dedim. "Ailem yeminimizi edene kadar karşı çıktı."

"O zaman neden seni güvenli bir yere kapatmadılar?" "Çünkü... çünkü ben istedim."

"İstedin mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Bu hayatı sen mi istedin?"

"Ben... dürüst olmak gerekirse, farklı olmasını beklediğimi itiraf etmeliyim." "Neden?"

O zaman itirafın neden içimden döküldüğünü bilmiyorum. Bu kadar uzun süre sır olarak sakladığım halde.

"Bir keresinde beni kurtarmıştı," dedim ona. "Buralardaki kitapçıya bakmaya gelmişim. Ve bir grup adam beni taciz ediyordu. Renzo beni kurtardı."

"Aman Tanrım. Renzo'yla kızlık aşkı yüzünden mi evlendin?" diye sordu, başını arkaya eğip tavana bakarak.

"Ben... Ne kadar aptalca olduğunu şimdi anlıyorum," diye itiraf ettim.

"Aptalca. Evet, de denebilir. Beni yanlış anlama, Renzo o adam. Sokaktaki kızları kurtaran adam. İşi devraldığından beri bu onun kurallarının bir parçası. Buradaki kızları geldiğince koruyoruz. Ama ahlak kurallarını nazik ya da sevecen bir adamla karıştırmak yanlıştı." O zaman bana baktı ve çok fazla şey gördüğünü hissettim. "Ama onu seviyorsun, değil mi?"

Hayır demek istedim.

Ama itiraf edecek birine, herhangi birine sahip olmak iyi hissettirdi.

Elimde bunu destekleyecek hiçbir şey olmamasına rağmen, Cinna'ya bunu başkasıyla paylaşmaması konusunda güvenilebileceğimi hissettim.

"Evet."

"Ne seçim ama," dedi başını sallayarak. "O bana karşı... zalim değil."

"Hayır," diye kabul etti. "Ama hiç ortalıkta yok, değil mi? Ve o... o nasıl iyi bir koca olunacağını bilmiyor, evlat. Bektan bir babası vardı. Hayatında hiç ciddi biriyle çıkmamış. Biriyle nasıl eş olunacağı hakkında hiçbir fikri yok. Bırak onu seven birini."

Renzo Lombardi'yi ilk elden tanıımıyordum. Ama kulaktan kulağa babasının bir canavar olduğunu duymuştum. Bu beni şaşırtmadı. Costa'daki babaların çoğu da korkunçtu. Kardeşlerim ve ben şanslı olanlardık, annemiz öldükten sonra bile bize inanılmaz bir şekilde bakan sevgi dolu bir babamız vardı.

"Sadece senin için endişeleniyorum," dedi Cinna. "Burada oturuyorsun, kocan yok, arkadaşların yok, ailen yok, hiçbir şey yok."

Anladı.

Her şeyi
gördü.

Ve Tanrım, görülmek çok iyi hissettirdi.

"Bilmiyorum. Sanırım bir arkadaşım olabilir," dedim ve yarık dudakımı çekiştirip açılmasına izin vermemi engellerken ona hafifçe gülümsedim, yoksa tekrar yırtabilirdim.

"Kim? Ben mi?" Cinna kısa bir kahkaha attı. "Beni arkadaş olarak istemiyorsun."

"Neden olmasın?"

"Çünkü gerçek bir pislik olabilirim."

"Ama sen dürüstsün," dedim omuz silkerek. "Sanırım bir şeyleri çözerken bu benim için iyi bir şey olabilir."

"Ben dürüst biriyim. Çoğu zaman hataya varacak kadar," diye kabul etti.

"Bence senin de bir arkadaşla ihtiyacın olabilir," dedim, onunki gibi duvarları olan birinin organizasyondaki insanları gerçekten içeri alacak kadar rahat hissetmeyeceğini hissederek. Dav bile. Gerçi bu, denememekten kaynaklanıyor gibi görünmüyordu.

"Ben 'pedikür yaptırıp brunch'a gidecek' türden bir kadın değilim."

"Ben de," diye kabul ettim. "Ayaklarım gıdıklanıyor," diye ekledim ve sert kadının küçük bir kahkaha atmasını sağladım.

"Peki," dedi Cinna başını sallayarak. "Arkadaş olabiliriz."

"O zaman numaranı alabilir miyim?" Ne kadar açık sözlü olduğumla gurur duyarak sordum. Cinna'da bana ailemdeki erkekleri hatırlatan bir şeyler vardı. Onlar da içine kapanık ve duygusal olarak anlaşılmaz kişilerdi. "Aile ya da mahalle hakkında herhangi bir sorum olursa diye."

"Elbette," dedi, ben kendi telefonumu bulurken o da numaramı almak için kendi telefonuna uzandı. Cinna, "Muhtemelen kaptanı olarak kocanıza sormanızı önermeliyim," dedi. "Ama, şey..." diye devam etti, el sallayarak.

"Evet," diye kabul ettim, telefonumda bu organizasyondan birinin numarası olduğu için kendimi iyi hissediyordum. Renzo'nun numarasının bende olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışsa bile.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim başımı sallayarak. "Biraz asetaminofen alacağım ve tekrar uyumaya çalışacağım."

"Pekâlâ. Bana ihtiyacın olursa aşağıdayım," dedi ve gitti. Aslında uyumaya geri dönmedim.

Işığı kapattım, sonra Renzo'nun nerede olduğunu merak ederek dönüp durdum.

Ta ki sabaha karşı aşağıdaki oturma odasından sesler duyana kadar. Cinna'nınki ve daha derin bir gümbürtü.

Birkaç dakika sonra, merdivenlerden yukarı çıkan ağır ayak sesleri duydum.

Sonra içeri girdi, doğruca banyoya yöneldi, kapıyı açık bıraktı, böylece ışıık yatak odasına yayıldı.

Suyun açıldığını duyunca doğruldum.

Neden bilmiyorum ama kendimi yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlerken buldum.

Ve işte oradaydı.

Renzo.

Gömleğine kan sıçramıştı.

Bakışlarım yukarı doğru kayınca boynunda, yüzünde, kollarında ve musluğun altında parmak uçlarından akan daha fazla kan gördüm.

Kimin kanı olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Belki de dehşete düşmeliydim.

Normal bir kadın muhtemelen yapardı. Ama bu benim içinde büyüdüğüm hayattı. Genellikle şiddet dolu ve acımasızdı.

Yasalara güvenmek mümkün olmadığından, adalet bu adamlar tarafından yerine getirilmek zorundaydı.

Renzo'ya saldırganın eşkalini verdiğim anda ne olacağını biliyordum.

Yani Renzo'nun intikamının kanıtlarına içimden geçen şey korku ya da tiksinti değildi. Çok daha yumuşak, tatlı bir şeydi.

Hareket etmiş olmalıyım, çünkü Renzo aniden kaskatı kesildi ve Ben.

"Yatağına dön fare," dedi, bakışları çürüklerimin üzerindeydi. "Sen Bunu görmene gerek yok," diye ekledi kanlı gömleğini çıkarıp bakışlarını başka yöne çevirerek yüzündeki kanı benden saklamaya çalıştı.

Odaya geri dönmedim.

Bunun yerine çamaşır dolabına döndüm, bir bez aldım, sonra yanına gidip diğer lavaboda ıslattıktan sonra ona döndüm ve bana bakması için uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bana başını sallayarak.

"Sus," dedim, ellerimi kaldırdım, avuçlarımın acımaması için bezi parmaklarımla sıkıştırmaya dikkat ettim, sonra Renzo'nun yüzündeki kanı silmek için uzandım.

İlk başta rahatsızdı, tüm vücudu neredeyse gerginlikten titriyordu. Ancak cildini nazikçe sildiğimde, bana baktıkça rahatlamaya, hatta yumuşamaya başladı.

Yüzünü, boynunu ve kollarını sildikten sonra, kanın çoğunu temizlemesi için bezi lavaboda akan suyun altına bıraktım.

"Teşekkür ," dedim ve aptalca yakışıklı yüz hatlarındaki şaşkınlığı izledim.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi, sesi küçük ama sertti. "Beni suçlamalısın," diye ekledi.

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü bu mahalledeki herkes senin yasak bölge olduğunu bilmeli."

"Böyle şeyler olur," dedim omuz silkerek. "Çoğu insan kim olduğunu bilse bile, bilmeyenler de olacaktır."

"Bir daha asla olmayacak," dedi Renzo, sözleri bir yemin gibiydi. "Sana inanıyorum," dedim, yumuşak bir sesle.

"Bu daha kötü," dedi bana, elini kaldırdı, parmak eklemleri acıydı ve parmaklarını yanağımda hafifçe gezdirdi.

"Muhtemelen sabah daha da kötü olacak," dedim.

Kardeşlerimi geçmişte birçok kavgadan sonra görmüştüm. Her zaman ertesi gün, hatta birkaç gün sonra daha kötü görünürdü.

Buna karşılık Renzo'nun dudakları kıvrıldı.

"Evet," diye kabul etti. "Ama bu konuda bana yalan söyleyebilirsin," diye önerdi parmakları boynuma doğru inip bir an dinlendikten sonra geriye doğru kayarak kafa derimi sevdiğimi bildiği şekilde okşarken.

"Sana yalan söylemek istemiyorum," dedim, dokunuşu arzusunun alevini körüklemeye başladığında sesim yumuşaktı.

"Güzel," dedi, nefes alışım daha sık ve düzensiz hale geldikçe bakışları ısınıyordu. "Böyle sesler çıkarmaya devam edersen, fare, yaralandığını unutacağım," dedi, sert sesi içimde bir ürperti yarattı.

"O kadar da incinmedim," dedim ona doğru sallanarak.

O çok sevdiğim gürlleme sesi Renzo'nun içinden geçerken, kolu beni sardı, beni ona doğru çekti, başı eğildi, dudakları boynumda.

Arzu sistemimde yükseldi, Renzo'nun elleri üzerimde hareket ederken beni hassas ve ağırlı hale getirdi. aşağı, kığımın üzerinden, yanlarımdan yukarı kayarken dudakları boğazımda, sonra boynumun diğer tarafında hareket etti.

Pantolonuma uzandı, kot pantolonumu çözdü, sonra onu ve külotumu aşağı çekti, içimden çıkmamı bekledi.

Sonra aniden beni lavabo dolabına doğru bastırdı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Kalçalarımı aralayarak, dili yarığımdan yukarı doğru hareket etmeye başladı, yumuşak bir hassasiyetle klitorisimle alay etti, beni çalıştırırken kalçalarımın ona karşı sallanmasını sağladı.

Beni o sınıra daha da yaklaştırdı yumuşak inlemelerim banyoyu doldurdu.

Ama zevk beni yıkamadan önce uzaklaştı, bana uzandı ve beni aynaya doğru çevirdi.

"Haplarını aldın mı fare?" diye sordu, pantolonunu çözüp sikini serbest bıraktıktan sonra kalçalarımın arasına kaydırıp bana doğru sallanırken sesi kadifemsi bir okşamaydı.

"Evet," diye inledim.

"İyi kız," diye mırıldandı, siki geri kayarken karnımı sıvılaştırdı, sonra içime daldı. "Siktir," diye inledi derinlere gömüldüğünde. "Bak, sikimi ne kadar çok seviyorsun," diye mırıldandı aynadaki yüzüme bakarak.

Başım geriye eğilmiş, dudaklarım ayrılmış ve gözlerim ağırlaşmıştı.

Sonra eli kalçalarımı kavradı ve beni sikmeye başlarken tuttu.

Serbest eli kalçalarımın arasına kayarken sert ve hızlı bir şekilde klitorisimi çalıştırdı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi, daha sert itiyor, yaklaşıyordu. "Benim için boşalacak mısın?" diye sordu, dudakları arkadan boynuma bastırarak. İnlemem ona verebileceğim tek cevaptı.

"İşte bu, bebeğim," diye tısladı. "Sikimi sık," dedi orgazm başladığında, bir gerginlik, sonra zevk akarken bir çırpınma. "Siktir," diye inledi, beni daha sert beceriyordu. "O tatlı amcığının içine boşalacağım," dedi, bu sözler duvarlarımı bir kez daha titretti, onu çözdü, içime girerken yüzünü saçlarıma bastırdı, sonra derinlere dikildi, yumuşak bir lanetle geldi.

Daha sonra uzun bir süre içimde kaldı, yüzü hala saçlarıma gömülüydü, ikimiz de bedenlerimizin geri gelmesini beklerken beni içine çekiyordu.

Başını kaldırdı, bakışları aynada benimkini buldu.

Gözlerinde kalbimi sıkıştıran derin ve okunamaz bir şey vardı.

Ama ben anlamaya çalışmadan başını eğdi, sonra yavaşça içimden çıkarken ne yaptığını izledi ve bir şeye... bir şeye gürlledi.

"Temizlenmen gerekecek fare," dedi duş kabinine doğru yürüyüp açmak için uzanırken.

Ne demek istediğini anlamadım.

Ta ki kalçalarımın arasından sıcak bir damlama hissedene kadar.

"," dedi, sesi yumuşaktı ama yorgundu ve döndüğümde onu çoktan çıplak bir şekilde duşa girerken buldum.

Odanın içinde ilerledim, önce gömleğimi, sonra sütyenimi çıkardım, bakışları üzerimde gezinirken kendimi kapatmamaya çalıştım, sonra içeri girdim.

Sonra Renzo beni suyun altına iterken ve yıkamaya başlarken orada durmak zorunda kaldım.

Sonra o kendini yıkarken benim de durulamama izin verdi.

Söze gerek duymadan suyu kapattı, bana bir havlu uzattı, sonra da kendi havlusunu aldı. Ve yatağa doğru yol aldık.

Tüm bu süre boyunca, sonunda her şeyin değiştiğini düşündüm.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lore

Üç gün sonra, yine de hiçbir şey değişmemişti.

Ve şimdi evden çıkma korkusuyla mücadele etmem gereken yepyeni bir korkum vardı, bu yüzden sadece içeride kalıyordum, üzgün ve endişeli hissediyordum ve Renzo'nun hala dayanılmaz derecede uzun saatler çalışmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım.

Kapı çalındı -Elian'ın o gelmeden önce içeri gireceğine dair küçük bir uyarısı- ve sonra kapı yavaşça açıldı.

"Bir... ziyaretçiniz var," dedi, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu. Ziyaretçi mi?

Kardeşlerimden biri olabilir mi?

Nico mu?

"Kardeşim mi?" Kendi sesimde umutlu bir gıcırta duyarak sordum.

"Doğru. Sanki içlerinden biri gururunu ayaklar altına alıp burada ve itiraf et... vay canına," diye başladı yeni tanıdık kadın sesi Elian'ı iterek geçerken, ancak bana bakınca kapının bir adım ötesinde donup kaldı.

Dürüst olmak gerekirse, beni görmeye gelebileceğini düşündüğüm uzun aile üyeleri listesinde o neredeyse en alt sıradaydı.

Avery kuzenim Emilio'nun karısıydı. *Capo dei Capi'nin* sağ kolu.

Biraz yuvarlak bir yüzü ve açık mavi-gri gözleri olan güzel bir sarışındı.

Yine de biraz düşündüğümde, Avery olması mantıklı geldi.

Çünkü Avery bir Lombardi'ydi.

Yani, sayılır.

Avery bir Lombardi kaptanının üvey kızıydı.

Aslında kuzenim Emilio ile Renzo onu Costa ailesini gözetlemek için kullandığında tanışmıştı.

Yani Lombardi bölgesine girerken kendini rahat hissedecek biri varsa, o da hayatının çoğunu bu bölgede geçirmiş ve tüm insanları tanıyan biriydi.

Elian'a öyle bir bakış fırlattı ki Elia boğazını dışarı çıkıttı.

Sonra Avery odanın öbür ucundan bana doğru koşmaya başladı.

"Bana bunu onun yapmadığını söyle," dedi, gözlerini yüzüme dikerek.

Muhtemelen Costas'a geri dönüp onlara bu güncellemeyi vermek zorunda olduğu fikriyle boğkafasında dönen düşünceleri görebiliyordum.

"O ," dedim başımı sallayarak. Sonra biraz daha sert bir şekilde, "Bunu o yapmadı. Soyuldum."

"Soyuldum," diye tekrarladı. "Siz, bir mafya babasının karısı, saldırıya mı uğradınız?" "Evet. Ama... um... dersini aldı diyelim," dedim.

"Yapmış olsa iyi olur," dedi. "Yani aklı başında kim Renzo Lombardi'nin karısının suratını dağıtır ki? Tabii çenesinin kırılmasını dört gözle beklemiyorlarsa. Kahve mi o?" diye sordu ama cevap beklemeden mutfağa doğru ilerledi.

Avery'yi severdim.

Her şeye sahipmiş gibi görünen pek çok kadının olduğu bir ailede, Avery temiz bir nefes gibiydi. Çünkü bazen tam bir karmaşa olabiliyordu. Her zaman gevezelik eder, istemese bile sürekli küfrederek, ayağı takılır ve bir şeyler döker, rastgele ağlar, burnunu çekecek kadar çok gülerdi. Kendimi biraz daha az garip hissetmeme yardımcı oldu.

Dolapları açıp kapatıyor, ben yaklaştıkça bir kupa arıyor, koyu renk pantolonunun üzerinde kedilerinden kalan uzun beyaz ve gri tüyler görüyordu.

"Şeker nerede?" diye sordu daha fazla dolap açarak. "Hiç yok."

"Ne demek yok?" diye sordu, bana döndü, gözleri dehşete kapılmıştı, dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu, dudağımdaki yara kabuğu çekildi. Onu koparmamak için çok uğraşmışım.

Birkaç kez Avery'nin evine gitmişim ve birkaç kez de onunla kahve gitmişim.

Şekeri severdi.

Onun kahve karışımları genellikle benimkilerden daha karmaşıktı.

Tatlı şeyleri sevdiğimi de biliyordu.

"Ne? Bitti mi yani?" diye sordu, bana şüpheyile yaklaşarak.

"Ben hiç almadım."

Bunun üzerine Avery'nin kaşları birbirine ve aniden dönerek buzdolabını açtı. Sonra da dondurucuyu. Bana dönmeden önce.

"Burada neler oluyor, Lore?" diye sordu, başını yana eğerek. "Bana karşı dürüst olabilirsiniz. İkisi de, her ne olursa olsun, benim ailem. Hepsinin iyi ve kötü yanlarını biliyorum. Mesela şuradaki," dedi kapıya doğru el sallayarak.

"Elian?"

"Evet. Sessizdir ve her şeyi görür. Ya şu Dav denen adam? Tüm o çekicilik? Karanlık tarafını örtüyor. Kardeşim mi? Tam bir pislik ama iyi bir kalbi var."

"Peki ya Renzo?" Ben sordum.

Bunun üzerine derin bir nefes aldı.

"Yani Renzo beni tehlikeye atacağını bildiği bir işe zorladı" dedi. "Ve sonuç alamadığım zamanlarda da bana karşı hiç yumuşak davranmadı. Sert, talepkâr ve çoğu zaman duygusuzdu. Ama Emilio'ya aşık olup işi batırdığımda, ben darmadağın olmuşken evime geldi. Ve o... umursadı. Yani, hiç de dokunaklı, sıcak ve iç gıcıklayıcı bir adam değildi, ama... kendi huysuz tarzıyla önemsiyordu.

"Bana kendimi toparlamam gerektiğini çünkü terlik çorap tatile gidersem beni ziyaret etmeyeceğini söyledi. Sonra ağlamamı durduramayınca bana bir hap verdi ve beni bayılttı," diye itiraf etti başını sallayarak. "Dürüst olmak gerekirse uyanmamayı bekliyordum."

"Bunu bilmiyordum," dedim ona.

Bunun üzerine omuz silktili. "En iyi zamanım değildi," diye itiraf etti. "Ama aşk bizi gerçekten delirtebilir. Ailenizin düşmanıyla, onun hakkında hiçbir şey bilmeden evlenecek kadar çılgınca."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, kalp atışlarım aşırı hızlanmıştı, göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyordu.

"Oh, ama. Dinle, seni seviyorum Lore. Ama sen gerçekten de ailenin iyiliği için kendini feda eden biri değildin, değil mi?" diye sordu. "Demek istediğim, sen hiçbir konuda ayak diremezsin. Bu yüzden buna karar verdiğinde, Renzo'ya aşık olduğunu falan düşündüm."

"Sanırım," diye itiraf ettim.

"Bu artık sadece bir aşk değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Ama o hala... Renzo," dedi.

"Evet," diye kabul ettim, o anda kendimi o kadar iyi hissediyordum ki ağlamak istedim.

"Renzo'yu anlamak için, ona miras kalan bu imparatorluğun ne kadar berbat olduğunu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum. Mesela eski Costa patronunun nasıl bir tiran olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye onayladım başımı sallayarak. Onun zalimliğine dair hikâyelerin sonu gelmiyordu. "Buralarda daha kötüydü. Buralarda çok daha kötü. "Buralarda daha kötüydü.

eski patronlar ve kaptanlar duygusuz ve acımasızdı. Bazen sadece kıkırdamak için. Güçlerini kullanıyorlardı. Sorun şu ki, Costas'ın kendi bölgelerinde sahip olduğu boğucu güce sahip değillerdi. Bu bölgede bir sürü ekip var. Saltanatlarının zorbalığından bıkmışlardı. Böylece Renzo'ya miras kalan şey, büyük bir bölge savaşı ve adına saygı duyulmamasıydı.

"Buralarda yeniden saygı görmek için canını dişine takarak çalışmak zorunda kaldı. Yani, onu çalışmazken gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Artık öyle," diye itiraf ettim. O da başıyla onayladı.

"Ve onu burada yanında istiyorsun," diye tahmin etti. "Ve o da bir erkek olarak, senin onu yanında isteyebileceğini anlayamayacak kadar kalın kafalı."

"Sadece bilmeni istiyorum," dedi başka bir kadın sesi, daireye , "bu lanet içkiyi sipariş etmenin ne kadar utanç verici olduğunu. Ne- oh," Cinna sözünü kesti, bakışları Avery'nin üzerindeydi.

Avery ona küçük bir gülümseme sunarak, "Cinna," dedi.

"Avery beni kontrol etmek için uğradı," diye açıkladım, ondan ekstra büyük latteyi aldım ve yarısını Avery'nin masadan aldığı bardağa boşalttım.

Dolap. "Bunun için teşekkür ederim," dedim, bir şey istersem köşede kahve içeceğini mesajla bildiren Cinna'ya gülümseyerek.

Çok fazla mesajlaşmıyorduk ama ben ona bana açıktı. Ve zamanla, aradığımı söylediğim arkadaşlığa dönüşebileceğine dair bir his vardı içimde. Ve onun da buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Cinna başını kapıya doğru sallayarak, "Yarım düzine Kosta'nın henüz o kapıyı kırmamış olmasına şaşırdım," diye itiraf etti.

"Oh, istiyorlar," dedi Avery. "Kaygılarını hafifletmek için geleceğimi söyledim."

"Geri dönüp onlara ne söyleyeceksin? Kızlarının onu hak etmeyen aptal bir herife aşık olduğunu mu?" Cinna sordu.

"Bana iyi davrandı," diye ısrar ettim, Avery'den kuşkulu bir bakış, Cinna'dan da kalkık bir kaş aldım.

Cinna, "Seni orgazm sersemliği içinde tutması sana iyi davrandığı anlamına gelmez," diye itiraz etti.

"Orgazmları eleştirdiğimizden değil," dedi Avery. "Çünkü, bilirsiniz, sizin için iyi," diye ekledi gülümseyerek.

"Bana saldıran adamı buldu."

"Bunu acımasız olmak için söylemiyorum," diye başladı Cinna. "Ama Lombardi kadınlarından herhangi birine elini süren herkese bunu yapardı. Bu aileye ve kendisine yapılan saygısızlıkla ilgili."

Onun sözleriyle ilgili en çok canımı yakan şey, bunların doğru olduğunu, haklı olduğunu, onun izini sürmenin benimle değil aileyle ilgili olduğunu bilmemdi.

Bir yanım onlara bana karşı nasıl tatlı ve yumuşak davrandığını anlatmak istiyordu.

Ama... onun bu yönünün seks için saklı olduğu konusunda yanılmıyorlardı. Doğrudan seks sırasında ve sonrasındaki yakınlık için.

Yani, Renzo ile birincil süit dışında konuştuğum tek zamanın parti sırasında olduğundan oldukça emindim. Ve o zaman da sadece bir iki dakika.

Avery, Cinna'ya fısıldayarak, "Özür dile," diye bağırdı.

"Gerçeği söylediğim için özür dilemeyeceğim," diye fısıldadı Cinna.

"Hayır, sorun değil," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak.

"Biliyorum.

Haklısın," dedim başımı sallayarak.

Bana olan gerçek sevgisi yüzünden birine saldıracak kadar beni tanımıyordu.

Ama belki de tüm suç onun omuzlarında değildi.

Belki de onu tanımak ya da onun beni tanmasına izin vermek için hiç çaba sarf etmemiştim.

"Costas'a onun yüzünü anlatacak mısın?" Cinna Avery'ye sordu.

Buna karşılık Avery homurdandı. "Bu bilgiyi etrafa yayan kişi olmak ister miyim bilmiyorum. Ya da sorumlu olmak."

"Onlara söyleme," dedim. "Burada her şey yolunda," dedim ona. "Hepsinin koşup , göğüslerini şişirmelerini ve Renzo'yu beni korumamakla falan suçlamalarını istemiyorum. Bence herkesin soygundan haberi olmadan da tansiyon yeterince yüksek."

İki kadın bakışlarını paylaştı.

"Onlara asla söylemeyelim demiyorum. Sadece... aradan biraz zaman geçene kadar söylemeyelim. Bunu imkân yok," diye ekledim. "Yüzüm iyileşene kadar dışarı çıkmayacağım."

"Pekâlâ," diye kabul etti Avery, lattemin yarısını yudumlarken. "Peki, şimdi orgazm konusuna dönersek..."

"Tanrım," dedim, yanaklarımın kızardığını hissederek. "O

kadar iyi, ha?" Avery bana gülümseyerek sordu.

"Bu son derece uygunsuz görünüyor," diye karar verdim.

"Neden? O aslında benim kanımdan değil," dedi Avery. "Ya da Cinnanın. Burada hepimiz sadece kızız. Edepsizce konuşuyor mu? Eminim edepsizce konuşuyordur."

"O... öyle," diye itiraf ettim, daha fazla kızarabileceğimden emin değildim. "Ama sadece... sadece... anlatım değil."

Cinna ve Avery şaşkın bir bakış attılar.

"O... onun söyleyecek güzel şeyleri var," dedim, keşke ağzımı hiç açmasaydım.

"Renzo yatakta övgü mü veriyor?" Avery ağzı açık kalarak sordu. "Seni şanslı ördek seni."

Aslında bu konuda kendimi şanslı hissediyordum.

Bana dokunurken ya da içime gömülürken söylediği o sözleri hatırlamak bile içimin kuşlar gibi çırpınmasına ve uçuşmasına neden oldu.

Ve bazen, eğer onları yeterince uzun süre düşünürsem, kendimi onun için ıslanmış ve ağrıyor buluyordum.

Doyumsuz, onun hakkında böyle hissediyordum.

"Onu baştan çıkardın mı?" Avery sordu. "Yani, sanırım bunun bir anlaşma olduğunu . Isabella'nın onu nasıl

Primo Esposito'yla evlendirdiğinde onunla yatması beklenmiyordu. Yani, en azından benim anladığım bu."

"Ben... baştan çıkarma yeteneğine sahip olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Oh, ama. Sen tam bir bombasın," diye bağırdı Avery. "Sorun... sorun... ben..."

"Oh," dedi Avery. "Ah," diye ekledi, Cinna'yla birlikte şaşkınlık ve endişenin birbirine karıştığı bir bakış paylaşıırken sesi daha . "Oh, Lore..."

"Gerek yok-" Başladım ama ne diyeceğimi bilemediğim için vazgeçtim.

"Biliyor muydu?" Cinna sordu.

Bakışlarımın kayarak uzaklaşması onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatmış olmalı.

Kimsenin konuşmadığı uzun bir an oldu. Ama sessizliği bozan Avery oldu. "Yani... Sanırım Renzo gibi deneyimli biriyle ilk kez birlikte olmak iyi bir şey."

"Doğru mu?" Cinna homurdanarak sordu. "On altı yaşındayken binaların arasındaki bir sokakta, bana gizlice bira içiren ve harika göğüslerim olduğunu söyleyen bir adam tarafından patlatıldım. Sadece iki dakika sürdü ve akılda kalan tek şey sonrasında kendi pantolonuna takılıp düşmesi idi."

Bu Avery'yi güldürdü.

"Hey, yani, harika göğüslerin var," dedi.

Cinna göğsünün ortasını okşayarak, "Ve şimdi tepelerde sadece değerli adamlar dinlenebilecek," dedi.

"Nasıl olur da Dav buna değmez?" Yetişkinlere özgü bu sohbetin tadını çıkararak sordum. Daha önce hiç konuşacak kız arkadaşım olmamıştı. Ve bariz nedenlerden dolayı seks hakkında da hiç konuşmamıştım.

"Kabalık etmek istemem ama," diye

başladı Avery. "Ne zamandan beri?"

Cinna karşılık verdi.

"Ama bir keresinde Dav' tuvalette iki kızla birlikte olduğu bir partideydim. İkisi de... gerçekten çok iyi vakit geçiriyorlardı. Eminim o adam açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yemek yedi."

Cinna omuz silkerek, "Böyle bir asla ," dedi.

Avery ve ben, ikimizin de artık bunun gerçekten gerçekleşmesine yatırım yaptığımızı gösteren bir bakış paylaştık. Ama Cinna telefonunun zili çaldığında ona uzanırken bunu kaçırdı.

"Tamam. gerek."

"Tabii ki. Tekmelenecek kıçlar. Kırılacak cam tavanlar..." Avery, Cinna'dan tehlikeli bir şekilde gerçek bir gülümsemeye yakın bir şey kopararak konuştu.

"Onun gibi bir şey."

"Kahve için teşekkürler," dedim. "Sipariş etmek gururunu incitmiş olsa bile," diye ekledim.

Cinna sonraki sohbetimiz çok daha gündelikti, sadece ailemle ilgili olup bitenler hakkında beni bilgilendiriyor, sonunda o da gitmek zorunda kalıyordu.

"Lütfen irtibatta kalalım, tamam mı? Özellikle de Nico'yla," yalvardı kapıda. "Bu durumu iyi idare edemiyor."

"Öyle yapacağım," dedim ve teklif ettiği sarılmayı kabul ettim. "Beni kontrol için teşekkürler."

Yalnız başıma, söyleyeceklerini düşündüm.

İkisinin de Renzo'yu benden, yani karısından daha iyi hakkında. Bir fikir formüle edildi.

"Elian," diye seslendim kapıyı açtığımda, onu orada otururken buldum. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Lombardi?"

Her ne kadar Renzo'nun karısı olarak anılmaktan içten içe hoşlansam da, Elian'a karşı hissetmeye başladığım sevgi, bana karşı daha az resmiyet kullanmasını dilememe neden .

"Renzo'nun bu gece kaç kadar çalışacağını biliyor musun?"

Ben sordum. "Sorabilirim."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Ayrıca, bu kadar nakit param var ama sipariş vermek için kullanabileceğim kartım yok. Sana nakit ödeme yapıp benim için bir şeyler sipariş etmeni isteyebilir miyim?"

"Ne istersen," dedi. "Gidip . Yakında görevi devralacak başka biri gelecek."

"Bunu yapmak zorunda kalmanı istemiyorum. Sipariş verecektim."

"Sorun değil," diye ısrar etti çenesini kaldırarak, tüm bu mafya adamlarının bir konuda inatçı olacaklarını iddia etmek için kullandıkları o çeneyle.

Kendimi kötü hissederek elimdeki uzun listeyi ona uzattım.

Vardiyası bittikten bir saat sonra kapı çaldı ve ton yiyecek beni bekliyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedim ve ona kocaman bir gülümseme verdim.

"Bundan bahsetme. Ve kocanıza... bu gece sabah olmadan evde olmak isteyebileceğini önermiş olabilirim," diye ekledi ve bana

çantaları, sonra ayrılmak için dönüyor.

Sonra planımı koydum. Kocama

yemek yapmak için.

Gerçekten oturup sohbet edebileceğimizi, birbirimizi tanıyabileceğimizi umduğum yer. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken.

Bu konuda en iyi olduğumu iddia eden ailemin üzüntüsüne rağmen sık sık yemek yapmazdım. Yemek yapmak bana annemi, mutfakta geçirdiği uzun öğleden sonraları ve akşamları, önlüğünün ipleriyle ailesinde nesiller öncesine dayanan tüm tariflerin nasıl yapılacağını öğrenmesini hatırlatırdı.

Onun ölümünden sonra, yemek pişirmek beni genellikle dilimleyebileceğiniz kadar kalın keder ve özlem duygusuyla doldurdu. Ve kederimi bir tepside sunmayı sevmiyordum.

Ben de yapmamayı seçtim.

Ama bu gece farklıydı.

Bu gece kocamın önünde hava atmak istedim.

Özenle hazırladığım yemeği yemesini izlemek istedim. Keyif almasını izlemek istedim.

Ve belki de gerçekten... bilirsiniz... bazen akşam yemeği için eve gelebilecek kadar memnun olmak.

Yemekler pişerken, Elian'dan almasını istediğim şamdanları ve sütunları çıkarıp masayı hazırladım ve evden getirdiğim en güzel şeyi, her 'resmi' aile toplantısında giymek üzere aldığım sade siyah elbiseyi giydim.

hiç sevmezdim, her zaman "güzel" kadın kıyafetlerinin çok fazla bacak, sırt veya göğüs gösterdiğini hissederdim. Ya da vücudun her santimine yapışır, hayal gücüne hiçbir şey bırakmazdı.

Ve ben sadece... asla dikkatleri çekmek, o şekilde bakılmak istemedim. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun bundan kaçındım.

şimdi, Renzo için? Her tapıyor gibi görünen bir adam, aniden bununla iyiydim.

Elbiseyi giydim, sonra yemek pişirmek için aşağı indim. Sonra bekledim. Ve bekledim.

Ve tahmin ettiğiniz gibi, bekledim.

Çok sonraları koridorda sesler duydum. Birkaç tane.

Renzo'nun gardiyanla konuşması için çok fazla.

İnsanları ağırlıyordu. Tekrar.

Sadece... Elian'ın önerisini tamamen göz ardı ederek.

Öfkeden gözlerim yaşardı, ayağa fırladım, pişirdiğim her şeyi aldım ve çöpe attım, sonra döndüm ve merdivenlerden yukarı koştum, kendimi geçirdim ve tam kalabalık daireye girerken misafir odalarından birine çıktım.

Onunla aynı yatağı paylaşmayacaktım.

Sabahın köründe gelip bana ulaşmasına izin veremezdim.

Çünkü hain bedenimin teslim olacağını biliyordum.

Bana dokunmasına izin verecektim.

O seks hormonlarının evliliğime dair vizyonumu bir kez daha çarpıtmasına ve çarpıtmasına izin verirdim.

Belki de sonunda bunun asla kalbimin sızladığı ilişki olmayacağını kabul etmenin zamanı gelmişti. Renzo asla olmasını istediğim gibi bir ortak olamayacaktı.

Ve bunu kabul ettiğimde, kitaplarımda okuduğum gibi sonsuza dek mutlu olamayacağım bir geleceğe nasıl gideceğimi bulmam gerekiyordu. Yıllardır hayalini kurduğum gibi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Renzo

"Sevgili karın için biraz Bay Breezes hazırlayayım mı?" Bir içki almak için bara gittiğimde Dav sordu.

"Onu gördüğünde sor," dedim, henüz ortaya çıkmamış olmasına şaşırarak. Herkes neredeyse iki ortalıktaydı.

Belki de cesaretini toplamaya falan çalışıyordu.

"Kimin yüzünü ?" Adamlarımdan biri olan Cage'in yanına giderek sordum.

Cage... bu ailenin başına geçtiğimden beri başımın belasıydı. Eski bir kaptanın şımarık, şımarık, kendini beğenmiş oğlu. Babası hapse girer girmez, Cage kontrolden çıkmıştı. İçiyor, uyuşturucu kullanıyor, ablası Avery'nin hayatını cehenneme çeviriyordu.

Sonra gidip Lombardi suç ailesi bağlantısıyla hava atarken İrlanda mafyasıyla zaten başımı ağrıtan bir işe kalkışınca benim sorunum haline geldi.

Costas'larla neredeyse tam bir savaşa girecek olmalarının tek sorumlusu Cage'di.

Onun pisliğini temizledikten sonra, gözümü onu temizlemeye . Ben de onu kuruttum.

Onu spor salonuna
gönderdim. Onu
çalıştırdım.

Kendini toparlaması ve büyümesi için bir şans.

O zamandan beri, İrlandalı mafyayı yerlerinde tutarak tüm çalışmalara
değdiğini kanıtlıyordu.

"Aidan," dedi kırık eklemlerini esneterek.

Tavır problemi olan sıska kızıl saçlı adamı düşünerek, "O herifin bunu
hak ettiğine eminim," dedim.

"," diye kabul etti. "Kız kardeşimin bugün burada olduğunu
duydum." "Ne?" diye sordum. Sertleşerek sordum.

"Evet, Avery Lore'u kontrol etmek için uğramak istedi. Görünüşe göre
ailesiyle pek görüşmüyor, bu yüzden Avery onun nasıl olduğuna bakmayı
teklif etti."

bir zamanlama.

O sabah erken saatlerde Lore'un uyuyan yüzüne bakmıştım, çürük
kenarlarda sarı ve yeşil bir renk almış, iyileşmeye başlasa bile daha kötü
görünmesine neden olmuştu. En azından dudağı büyük ölçüde iyileşmiş
görünüyordu.

"Lore bir şey söylemedi mi?" Cage başını yana eğerek sordu. "Henüz
onunla konuşmadım," diye itiraf ettim ve Cage'in kaşlarının çatılmasını
izledim.

Birlikte.

Kafam karıştı.

O zamana kadar Lore'un günleri hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark
etmemiştim. Ne yaptığını. Kiminle konuştuğunu.

Görünüşe göre, ailesi değil.

Ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Demek istediğim, evlilik ittifakı konusunda gerginlik yaşandığını hayal
etmiştim.

Düğün gerginlik dolu bir barut fıçısı olmuştu. Eğer düğün öncesinde ailesiyle
bazı anlaşmazlıklar yaşadıysa, belki de bunu aşmak için mücadele ediyorlardı.

Hala.

Bu onun ailesiydi.

Costa'lara karşı neredeyse bir ömür boyu süren kırgınlığıma rağmen,
onlarla hiçbir temasının olmaması fikri hoşuma gitmedi.

Avery muhtemelen en iyi kişiydi, çünkü bizi Costalardan daha iyi
tanıyordu. Ayrıca Costa ailesiyle uzun süredir birlikte değildi, bu yüzden
Lore'a karşı aşırı korumacı davranmazdı.

"Huh," dedi Cage. "Belki sana bu konuda mesaj atar diye düşündüm."

Bana mesaj atardı. Belki
. Eğer numaram onda
olsaydı.
Ona hiç vermediğim bir şey.
Bende de numarası yoktu.
Eğer onunla iletişime geçmek , bunu kapıdaki nöbetçi aracılığıyla
yapmam gerekirdi.
Bu... biraz berbattı.
"Avery nasıl?" Konuyu değiştirmek isteyerek sordum, ekibimin onca
itiraza rağmen ısrar ettiğim bu evlilikte bir sorun olduğunu düşünmesini
istemiyordum.
"Güzel. Güzel. Mutlu görünüyor," dedi, sonra yanına gelen biriyle
konuşmaya başladı, Elian aniden daireye girdi, kalabalığı aradı, beni buldu
ve... öfkeyle baktı.
Bana ters ters baktı. Bu ne
lan?
İçkimi geri attım ve o önce fırına, sonra buzdolabına bakarken ona doğru
ilerledim.
Ne halt ? Etrafta yiyecek bir şeyler bıraktı ve benim yediğimi falan mı
düşündü?
Çöp kutusunun bulunduğu dolabı çekip açtıktan sonra dışarı çıkarırken
ben de adanın etrafında dolaştım.
"Seni lanet olası," diye tısladı, başını
sallayarak. "Benimle mi konuşuyorsun?"
Kaşlarımı kaldırarak sordum.
Elbette, birbirimize isimler takardık. Ailenin kontrolünü ele geçirdiğimde
ortaya çıkan güç dengesizliğine rağmen bu birlikte bir parçasıydı.
Ama bunu söylerken ses tonunda bir farklılık vardı. Sanki bana
kızgındı.
"Evet, seninle konuşuyorum amına koyayım," dedi Elian, bakışlarını
kaldırıp bana hançerler fırlatarak.
"İçine ne girdi senin?"
"Herkesin burada ne işi var?" diye sordu.
Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. ". "
"Sana daha önce mesaj attım," dedi.
Evet.
Vardı.

Eve erken gelme konusunda. Ki
aslında geldim.

"Farkındayım. Ve işte buradayım."

"Ve tüm aileyi davet ettin."

"Elian, lanet olsun, adamım? Bir sorunun varsa ."

"Evet, bir sorunum var," dedi ve aniden çöp tenekesini sürgülü raydan
çekip ayaklarımın dibine bıraktı.

"Bu da ne?" Bir çöp torbası dolusu yiyeceğe benzeyen şeye bakarak
sordum.

"Karının senin için hazırladığı akşam yemeği," diye tersledi.

"Ne?" diye sordum. Tekrar yemeğe bakarak sordum. Makarna, sos,
peynir, salata malzemeleri. "Benim için yemek mi pişirdi?" diye sordum, bu
fikir göğsümde garip, çekiştirici bir his yarattı.

"Evet. Ve sen eve gelip onunla birlikte yiyemedin mi? Senin derdin ne?"
diye hırladı ve açık sözlülüğüyle beni şaşırttı.

Belli ki adam karıma bağlanmıştı.

Ve ona kötü davrandığımı düşündüğü için çok öfkeliydi. "O kızı
alıyorsun, her şeyden ve herkesten koparıyorsun.
bilir, onu bütün gün ve gecenin çoğunda bu daireye tek başına kilitlersin.
Ve senden bir şey istediği zaman bile burada olamazsın."

Bu... adildi.

Söyledikleri için onu suçlayamam bile. Lore
benden hiçbir şey istemedi.

Ve ben de ona neredeyse hiçbir şey vermedim.

Sanırım, aklımda, onun oldukça iyi olduğunu düşündüm. Kendine ait
büyük bir daire. Sürekli ne yaptığını sorgulayan, ensesinde soluyan bir kocası
yoktu. İsteddiği kadar para. Ayak parmaklarını kıvıran orgazmlar.

Ama ya bu yeterli değilse? Ya

daha fazlasını istiyorsa?

Ve ben bunu fark edemeyecek kadar dalgın
mıydım? Belli ki Elian bu boku görmüştü.

"Yaşıyor olması bile umurundaymış gibi davransan ölür müsün?" Elian
sordu.

"O umurumda bile değil," diye karşılık verdim, seslerimiz yükselmeye
başlamıştı.

"Öyle mi?" diye . "Onu nasıl kullanabileceğin umurunda değil, sonra da
görmezden geliyorsun gibi görünüyor."

" ne ? Onunla evlenmek *mi* istiyorsun?" Öfkem artarak sordum.

"Bir rahibin önünde birlikte durduğun ve Tanrı'nın huzurunda ilgileneceğine söz verdiğin kadınla ilgilenmeni istiyorum. Her sabah ona kahvaltı getirdiğimde gözlerinin şiş ve kırmızı olduğunu görmekten vazgeçmek istiyorum. Yalnız ve endişeli olduğu ve bunu anlatacak kimsesi olmadığı için her öğleden sonra tırnak etleriyle uğraşmaktan kanayan tırnak etlerini görmeyi bırakmak istiyorum."

"Wh-"

"Kimsen olmadığını biliyorum dostum. Onun yerinde görebileceğin küçük bir kız kardeşin olmadığını anlıyorum. Benim var. Ve eğer Nico ve kardeşleri buraya gelip seni rıhtıma sürükler ve kız kardeşlerine yaptıkların için seni dışarı çıkarırlarsa onları suçlamam."

"Hey, , hey," dedi Dav, kollarını barışçıl bir jestle kaldırarak mutfağa girerken. "Burada ne konuştuğunuzu bilmiyorum ama biraz gürültülü olmaya başladı. Ve siz de yumruklaşmak üzereymişsiniz gibi görünüyorsunuz," dedi ikimizin arasına bakarak. "Bir hakeme ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," dedi Elian, bana bir saniye daha ters ters baktıktan sonra döndü. "Ben gidiyorum."

Ve böylece gitmiş oldu.

Kendimi çöp kutusuna bakarken buldum, Lore'un apartmanda, mutfakta dolaştığını, sosu karıştırdığını, makarnayı süzdüğünü, onunla birlikte yemek için hiç gelmediğimde çöpe attığı bir şey için saatlerce çalıştığını düşündüm.

Sık sık suçluluk hissetmezdim.

Hayatım boyunca pek çok zor karar vermek zorunda kaldınız ve çoğu zaman bunları düşünmeye vakit bulamadan yaptınız. Sadece içgüdülerinize güvenmek zorundaydınız. Her durumda yapabileceğinizin en iyisini yaptığınıza inanmak zorundaydınız. Yani kendinizi üzecek hiçbir şey yoktu.

Ama midemdeki o garip çalkantı hissi? Suçluluk duygusuna çok benziyordu.

"Neye bakıyoruz?" Dav kutunun içine bakarak sordu.

Ama hemen aldım, tutucuya geri attım, sonra kutu tekrar lavabonun altında kaybolana kadar rayları tekmeledim.

"Herkesi buradan çıkarın," dedim ve daha önce bir şekilde gözden kaçırdığım bir şeyi görmek için göz gezdirdim.

Yemek masası.

İki kişilik set.

Üzerine yeni şamdanlar yerleştirildi.

Elia'nın söylediği her şeyin, her ne kadar bunu göğsünü gere gere yapmak için çizgiyi zorluyor olsa da, muhtemelen doğru olduğunu fark ettiğinde çalkantı daha da şiddetlendi.

Dairenin diğer tarafına geçtiğimde Dav'ın herkese dışarı çıkma zamanının geldiğini söylediğini duyabiliyordum.

Hışımınla yukarı çıktım, midemdeki çalkantı boğazıma doğru ilerliyordu.

Gerçekten her gün ağlıyor muydu? Elia'nın bunu uydurmasına gerek yok, değil mi?

Kaygıdan kendini yiyip bitirdiğini hayal etmek için çok uğraşmama gerek yoktu.

Onu kilisede gördüğüm andan beri uysal ve kendine güveni olmayan biri olduğunu biliyordum. Yani elini tuttuğumda sinirden titriyordu.

Hatta ben içine dalmadan önce bana bakire olduğunu söyleyemeyecek kadar endişeliydi, oysa bir şey söyleseydi onun için bu korkunç olmazdı.

Elbette yeni hayatına dair arzularını ve itirazlarını kimseye rahatça dile getiremeyecekti.

Beni bırak.

Onu bu duruma zorlayan kişi.

Cesaretini toplayabilseydi bunu yapabileceği kadar sık ortalıkta bile değildim.

"Ne oluyor lan?" Yatak odasının kapısını iterek açtım ve yatağı boş buldum. "Lore?" Banyoya girip seslendim ama orayı da boş buldum.

Odadan dışarı çıktığımda apartman terk edilmişti, Dav'ın herkesi aceleyle kapı dışarı etmesinden dolayı içecekler ve yiyecekler hala etrafa saçılmıştı.

Derin bir nefes alarak podyumdan diğer balkona geçtim ve karşıma çıkan kapalı kapıda durakladım.

Kapı tokmağına uzanıp iterek açtım. Ve işte oradaydı.

Yatağa kıvrılmış.

Küçük siyah bir elbise içinde.

Hatta benim için giyinip kuşanmıştı.

Çünkü kendimi bok gibi hissedecek başka bir şeye ihtiyacım . İçeri doğru ilerledim, ayaklarının dibine oturdum.

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum," dedi, yüzü yastığa gömülmüştü, sanki benimle değil de yastıkla konuşuyordu, ama beni azarlayacak kadar cesaretini topladığı için ona hayranlık duymalıyım.

"Zor iş," dedim ve sonra yüzümü buruşturdum.

Kaptanlarımdan birine söyleyeceğim şey buydu. Karımla böyle konuşmamam gerekiyordu.

"buradan, Renzo," dedi, sesi küçük ve çiğ geliyordu. "Bunu yapamam."

Ama bunu nasıl düzelteceğime dair de hiçbir fikrim yoktu.

Sonra kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini anlamamıştım ama gitme konusunda ne kadar iyi olduğuma dair bir şeyler söylediğine yemin edebilirdim.

"Benim için yemek yaptın," dedim ve onun bu söz karşısında sertleştiğini gördüm. "Bilmiyordum fare," dedim. "Elian bu konuda beni azarlayana kadar bilmiyordum." Buna hiçbir şey söylemedi, sadece topunun içine daha sıkı kıvrıldı, sanki yeterince uğraşırsa kendi içine katlanıp kaybolabilirmiş gibi. "Daha önce kimse benim için yemek yapmamıştı," dedim. "İyi görünüyordu."

Hiçbir yere varamıyordum.

Ve bu bokta iyi değildim.

İç çekerek ayağa kalktım, vücudunun yan tarafına doğru ilerledim, sonra uzandım, ellerimi altından geçirdim ve onu kaldırmaya başladım.

"Hayır," diye itiraz etti, sertçe sarsıldı.

"Şşşt," diye mırıldandım, onu daha sıkı çekiyordum, sarılmaktan hoşlandığını biliyordum, burada cephaneliğimdeki tek araç buydu. Bana dokunulmasından hoşlanıyordu. O kadar ki, kızgın ve incinmiş olmasına rağmen, göğsüme yaslanır yaslanmaz mücadele etmeyi bıraktı ve bana yaslandı.

Podyumdan aşağı inerken, merdivenleri çıkarken ve daireyi geçip onu masadaki sandalyesine oturturken onu yanımdan ayırmadım.

Onu bırakıp yiyecek bir şeyler almak için adaya doğru döndüğümde, onun sert bir şekilde ayakta durduğunu gördüm.

"Lore," diye seslendim, ismi karşısında kaskatı kesilmesini izledim.

"Burada benimle çalış," dedim. "Deniyorum," diye ekledim, sandalyeye geri kaymadan önce bir saniyeliğine yüzümü incelemek için dönmesini izledim.

Mutfakta dolaştım, erişte üzerine tavuk piccata'yı bir tabağa aktardım ve bizi almaya giderken mikrodalgada yeniden ısıttım.

Her bir içki için, Dav'ın Lore'a bir tane yapıp geri getirmesi için yaptığı meyveli içkinin malzemelerine bakmak zorunda kaldım.

Bakışlarının sürekli üzerimde olduğunu, her hareketimi izlediğini hissedebiliyordum ve önce içkisini, sonra yemeğini getirip tabaklarımıza paylaştırırken son olarak mumları yakarken aklından neler geçtiğini bilmek isterken buldum kendimi.

"Elbette senin yaptığın kadar iyi değil ama bu da... bir şeydir," dedim.

Ona, ne bileyim, bir şeyleri daha iyi yapmaya çalıştığımı söylemek istedim.

Benden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu göremediğim için üzgün olduğumu.

Ama bu işte iyi değildim.

Hayatım hiçbir zaman oturup duygular hakkında konuşmaya izin vermemişti.

Herhangi bir durum hakkında nasıl hissettiğimi bildiğimden bile emin değildim. Bir bok hakkında nasıl hissettiğimi düşünmek hiç aklıma gelmedi.

Benim dünyamda duyguların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan sonuçlar ve saygıydı.

Bu kadar.

"Güzel kokuyor," dedi, gözleri hala uzak ve üzgün baksa da açıkça deniyordu.

İkimiz de sessizlik içinde çatal ve bıçaklarımıza uzandık, tek ses tabakları keserken çıkan çizikler ve uzaktaki bir polis sireninin çığlığıydı.

İsa.

Burada ne yapmam gerekiyordu? Söylemek mi?

Lore'un bu konuşmayı başlatmayacağı kesindi.

"Avery'nin ziyarete geldiğini duydum," dedim ve başını kaldırıp gözlerini kocaman açmasını izledim. Endişelenmiş gibiydi, belki de? "İstediğin herkesi fare," dedim başımı sallayarak. "Kardeşi bu gece buradaydı ve bundan bahsetti."

"Onunla ve Cinna'yla kahve içtim." Cinna.

Bu ilginçti.

"Cinna'nın pek hoşlanacağı biri olduğunu sanmıyorum," dedim. Kadınlar daha zıt olamazdı.

"Aklından geçenleri söylemesi hoşuma gidiyor," dedi. Belki de bu anlamlıydı.

Bu yeni dünyada, kendisiyle açık konuşacak birine sahip olmak muhtemelen ihtiyaç duyduğuna karar verdiği bir değerdi.

" , " diye başımı sallayarak onayladım. "Ailenle her şey yolunda mı?"

" görünüyor , " dedi, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Onları özlemişti.

Tabii ki yaptı.

Costalar sıkı bir ekip ve daha da sıkı bir aileydi. Lore muhtemelen haftanın çoğu günü düzinelerce üyeyi görmeye alışkındı. Ve şimdi haftalar boyunca hiçbirini görmüyordu.

"Onlara bundan bahsetmeyecek , " dedi Lore, bakışlarımın yüzünü işaret ettiğini görmek için yukarı kaymasına neden oldu.

"Ailenizden sır saklamak zorunda değilsiniz . " İki dünya arasında nasıl kaldığını hayal bile edemezdim. İçinde büyüdüğü, kan bağı olduğu aile ve geleceği için seçtiği aile.

"Çürük geçtikten *sonra* onlara söylemenin daha iyi olacağını düşünüyorum , " dedi Lore. "Nico..." diye devam etti ve içkisine uzanırken başını salladı.

"Evet , " diye kabul ettim, en büyük erkek kardeşini düşünerek. İstihbaratımdan kadarıyla sağlam, dayanıklı, olgun bir adamdı. Bir şeylere sinirlenecek bir tip değildi. Ama bu onun küçük kız kardeşiydi. Eğer yanağında, ailemin ona bakmaya layık olmadığına dair hislerini destekleyecek bir kanıt olarak gördüğü bir morluk görürse, kendini kaybedeceğinden hiç şüphem yoktu.

Onu suçlamazdım bile.

Bu konuda hâlâ çok öfkeliydim. En çok da kendime.

Çünkü bir patron, ama daha da önemlisi koca olarak işimi yapıyor olsaydım, onun bunları yaşamasına hiç gerek kalmazdı.

Sonra yemek yerken sessizleştik, ikimiz de bu işte iyi değildik.

"Elian senden hoşlanıyor gibi görünüyor , " dedim, Lore'un kaşlarının çatılmasını izleyerek.

Kelimelerin altında bir tür ima okumaya çalışıyormuş gibi kısırdı.

"Onu çok görüyorum ve konuşuyorum , " diye itiraf etti ve sözlerinde bir azarlama olup olmadığını merak etmeme neden oldu. "Gerçekten iyi birine benziyor . "

"Sende küçük kız kardeşini görüyor . "

"Bu mantıklı , " diye kabul etti. "Bir tür ağabey havası veriyor . "

Elian'la mutfakta tartıştığımızdan beri omuzlarımda bir gerginlik olduğunu fark etmemiştim, ta ki onun sözleri omuzlarımı gevşetene kadar. Kuşkusuz bir yanımda, onun adamlarımdan birine karşı dostane olmayan duygular besleyebileceğinden endişe ediyordu.

Lore yemeğini bitirdi, çatalını ve bıçağını tabağa koydu, ardından içkisini yudumlamak için uzandı.

"Tatlı zamanı," dedim, Lore'un bakışları mutfağa kayarak sözünü ettiğim 'tatlıyı' ararken kendi tabağını iterek.

Sandalyemi geri ittiğimde yerde inledi, sonra aşağı inmeye başladım, masanın altına girmeden önce Lore'un yüzündeki şaşkın ifadeyi yakaladım ve onun yanına doğru süründüm.

Ayaklarının dibindeydim, ellerim dizlerine uzandı ve onları araladı, niyetimi anladığında nefesini duydum.

"Hâlâ açlıktan ölüyorum fare," dedim, gözleri kızarıırken kalçalarını araladım.

Benim için açıldığında, ellerim kalçalarına doğru kayd, eteğini yukarı itti, içinden bir ürperti geçerken tenindeki küçük tüylerin diken diken oluşunu izledim.

Şimdi bu, *bu* iyi olduğum bir şeydi.

Karıma harika bir sohbet sunamayabilirdim ya da o söylemeden ne istediğini bilemeyebilirdim, ama onu iyi hissettirebileceğimden emindim.

Külotunu kenara çektim, sonra içeri kaydım, elleri saçlarıma girerken, klitorisini çalıştırmaya başladığımda onu eledim, sonra çekiştirdim.

O kadar hassastı ki, sikimi kaya gibi sertleştiren o küçük miyavlama sesleri birkaç dakika içinde yüksek sesli inlemelere dönüştü.

Gittikçe yaklaşırken kalçaları başımın yanlarını eziyordu.

Boşalırken, boğuk çığlığı benim adımdı.

Daha önce daha iyi bir şey duyduğumdan emin değildim.

Elleri bir kez daha saçlarıma çekmeye başladığında hala kalçalarını öpüyordum.

"Lütfen," dedi ve başımı yukarı kaldırdı.

"Lütfen, ne, fare mi?" Nasıl , koyu mavi gözlerinin nasıl arzu havuzları olduğunu severek sordum. "Lütfen seni masanın üzerine yatırıp sikeyim mi?" Sözlerimle göğsünün genişlemesini izleyerek sordum.

"Evet," diye fısıldadı, ayağa kalkmak için hareket etti ve bunu yaparken bana uzandı. "Bunun yerine boş odaya dönmek istemediğine emin misin?" diye sordum.

Elbisesinin önünü aşağı çekip mükemmel göğüslerini ortaya çıkarırken, sonra uzanıp tekrar inleyene kadar onu kızdırdım.

"Eminim," dedi.

"Tamam o zaman," dedim, tabağını ve bardağını yolundan iterken ona uzandım, sonra onu masanın üzerine eğdim, arkasına geçip eteğini yukarı kaldırırken onu yüzeye düz bir şekilde bastırdım.

Külotunu indirdim, sonra kendimi serbest bıraktım, etrafta kıpırdanma şeklini sevdim, horozumu tekrar içinde hissetmek için çaresizdim.

Sikimi amina doğru kaydardım, ıslaklığının beni kaplamasına izin verdim, sonra geri bastırdım ve içine girdim.

Lore'un iniltisi neredeyse acı vericiydi, ben kadar sokulduğumda, amının açgözlülükle etrafımda sıkıldığını ve daha fazlası için yalvardığını hissediyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledim onu sikmeye başlarken. Sert, hızlı ve derin. "Oh, siktir, bebeğim," diye tısladım, itişlerime doğru geriye doğru sallanmaya çalışırken, yüksek sesle inlemeleri daireyi dolduruyordu. "Kontrolümü kaybetmemen neden olacaksın."

Sonra, amcığı sikimin etrafında sertçe kasılırken, tam da bunu yaptım, bir iniltiyle boşalana kadar ona çarptım, görüşüm yoğunluğundan beyazlaştı.

İkimiz de geri başladığımızda derinlere dikili kaldım ve yardım edemedim ama daha önce hiç yaşamadığım bir şey olan onun içinde olma, onun boşalma fikrini sevdim.

"Neden gidip benim için temizlenmiyorsun, fare?" Külotunu tekrar yerine çekerken sordum, sonra titrek gibi görünen bacaklarının üzerinde ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bu dağınıklıkla ben ilgilenirim."

Bununla birlikte, bu gece ilerleme kaydettiğimizi hissederek onun gidişini izledim. Ya da ben öyle umuyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lore

Renzo sorunlarımızı seksle çözdü.

Bir hafta daha geçerken bunu inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Ve hiçbir şey değişmedi.

Yatağa girmeye devam etti, vücudumun üzerinde cömertçe dolaştı, içimde büyüyen umutsuzluğu alay ederek ve memnun ederek dışarı attı ve yerine zevk ve o yapışkan, aldatıcı seks hormonlarını koydu.

Geceler hep aynıydı.

Renzo'nun vücudu yakın ve rahatlatıcıyken derin, memnun bir uykuya dalmak.

Ama sabahları da hep aynıydı.

Yalnız uyanmak, aynı derin, ağrıyan yalnızlık ve boşluk midemi tırmalıyor, dünyada sadece o varmış gibi hissedene kadar büyüyordu.

Günlerimi meşgul ederek bu duyguları koalamaya çalıştım. Daireyi temizlemeye başladım, Elian hala sık sık düzenlenen partilerden bardakları, tabakları ve çöpleri toplamaya çalıştığında onu uzaklaştırdım ve günlerimi verimli kılmak için bir şeyler yapmam gerektiğinde ısrar ettim.

Elian'ın yüzündeki ifade, taktığım maskenin ardını gördüğünü söylüyordu ama üstelemedi. Bunun için minnettar mıydım, yoksa sadece daha fazla acı mı veriyordu, beni daha yalnız mı hissettiriyordu, bilmiyordum.

Cinna'yı ara sıra görüyordum. Ama çoğunlukla sadece olduğu için bana kahve getirdiğinde. Görünüşe göre Renzo, ailesinin her gün canını dişine takarak çalışan tek üyesi değildi. Cinna'nın da ailenin diğer üyelerinden daha fazla çalışma ihtiyacı , erkek egemen bir dünyada kadın olduğu için kendini kanıtlama ihtiyacı duyduğunu hayal ediyordum.

Ama bu... buydu.

Sahip olduğum tek şey buydu.

Durmadan temizlik yaptığım, sonra da kitaplarımı odaklanmaya çalıştığım uzun, huzursuz günler. Çoğunlukla da başarısız. Elian'ın bıraktığı bir şeyi yiyip yatağa girmeden önce.

Uyanık oturduğum, bunun için kendimden nefret ettiğim ama bir bakış, dokunuş, sadece tam önündeyken var olduğumu hatırlayan kocamdan birkaç güzel söz duymak için yanıp tutuştuğum yer.

Yatağıma kıvrıldığımda parti hala bir kat altımda devam ediyordu, kramplarım beni sallıyor ve kendi kendime inletiyordu. Bu sırada göğsümde daha az şiddetli olmayan bir ağrı başladı, bunun Renzo'nun ilgisini çekemeyeceğim gece olacağını, içimde büyüyen karanlığı aydınlatacak hiçbir şey olmadan bütün bir haftayı geçirmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Merdivenlerdeki ayak seslerini duydum, ama bu sefer içindeki küçük heyecan, Renzo'nun tatlılığına bir göz atma acısının altına gömülmüştü.

Kapı açıldı ve bir anlığına kahkaha, sohbet ve müzik sesi geldi, sonra tekrar sustu.

"Sorun nedir?" Renzo sordu ve karanlık bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Hiçbir şey," diye ısrar ettim, çünkü teknik olarak hiçbir şey yoktu. Sadece aylık bir sıkıntı.

"Hasta mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Renzo kapıdan banyoya gitmeden önce boğazından bir ses çıkardı. Ama bir dakika geçmeden geri geldi.

"Fare," dedi, sesi daha yumuşaktı ve yemin ederim bir okşayış gibiydi, tüm yıpranmışlıklarımı yatıştırıyordu. "Ağrı kesici ister misin?" diye sordu, ona bakmak için dönmediğimde yatağın etrafından dolanarak.

O sırada, daha önce bir tane çıkardığım tampon kutusunu çekmeceye geri koymadığımı hatırladım.

"Ben iyiyim," dedim, yüzüne bakamıyordum.

Ne diyebilirim ki? Ben erkeklerin arasında büyümüş bir kızdım. Bunun gibi kızlara özgü şeyler hakkında konuşabileceğim yakınımda hiç kimse olmadı. Bu yüzden boynumdan yükselip yanaklarımı renklendiren sıcaklık beni şaşırtmadı.

"Neden acı ki?" diye sordu, parmağı alev alev yanan yanağında geziniyor, çenemi arıyor ve ona bakmaktan başka çarem kalmayana kadar yukarı kaldırmaya zorluyordu. "Ben yetişkin bir adamım, Lore. Bu durum beni rahatsız etmiyor. Garip hissetmek için bir neden yok. Önümüzdeki otuz yıl boyunca her ay olacak. Bunun hakkında konuşabilmeliyim."

"İbuprofen aldım," dedim ona. "Henüz etkisini göstermedi."

"Tamam. Başka ne iyi gelir?" diye sordu.

"Ben iyiyim."

"Bunu tekrar deneyelim. Kanamanız olduğunda ve kendinizi bok gibi hissettiğinizde başka ne işe yarar?"

"Bir ısıtma ," diye itiraf ettim ve yanıma düşünmediğim için kendime lanet ettim.

Hâlâ yatağın yanında çömelmiş halde telefonuna ve bir dakika boyunca tuşlara bastı.

"Çikolata sever misin?" diye sordu.

"Dünyada gerçekten çikolata sevmeyen insanlar var mı?" Dudaklarında küçük bir kıpırdanma hissederek sordum.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

"Bana bir şey emretmek zorunda değilsin," diye ısrar ettim, kalbim bu nadirlik karşısında biraz çırpınsa da. Onun yumuşaklığı ve ilgisi. Seks söz konusu olmadığına.

Renzo ayağa kalkarken bana başını salladı ve banyoya doğru ilerledi.

Duşta sesini duyduğumda bana bir şey sipariş etme fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm. Ama yirmi dakika geçmeden yatak odasının kapısı çalındı ve Renzo düşük belli bir uyku pantolonuyla banyodan çıkıp diğer taraftaki kişiden bir çanta aldı.

Sonra bana doğru geliyordu, ısıtma yastığının kutusunu açtı, fişe , çalıştırdı ve ısınması için yere komodininin üzerine büyük miktarda çikolata yığdı, sonra da

başka bir kutuyu açıp içinden kocaman bir yara bandını andıran uzun bir şerit çıkardı.

"Benim için sırt üstü yat fare," dedi ve ben de onun istediğinden başka bir şey yapamayacak kadar meraklıydım.

Yorganı indirdi, ardından pantolonumu indirmeye başlamadan önce gömleğimi yukarı itti.

Gerildim ve bakışlarının benimkilere kaymasını sağladım.

Göbeğimi açmayı bitirdiğinde usulca "Rahatla," dedi. Sonra bandın arkasını açtı ve karnımın üzerine bastırdı.

"Ne... oh," dedim ısınma hissi karşısında.

"Bunları gördüm. Fişe bağlı olmadığında işe yarayabilir" dedi ve pantolonumu tekrar yukarı çekip gömleğimi indirdikten sonra battaniyeyi çekmeden önce sıcak ısıtma yastığını karnıma bastırdı.

"Teşekkür ," dedim, göğsümde, çoğunlukla kalp ağrısına yol açtığını bilmeme rağmen, bu adam için ne kadar ileri gittiğimi hatırlatan çırpınışlar ve dalgalanmalar oldu.

Renzo hiçbir şey söylemeden yatağın etrafında dolaştı, onun yanına kaydı ve göğsünü okşadı.

"Buraya gel fare," diye buyurdu.

Ona ne kadar çabuk sarıldığımdan, başımı göğsüne yasladığımdan, sıcaklığı beni sararken kulağımın dibinde kalp atışlarını duyduğumdan neredeyse utanıyorum.

Renzo aşağı uzandı, ısıtma yastığını tekrar yerine çekti, sonra bir kolunu belimin etrafına sardı, diğeri ise çok sevdiğimi bildiği gibi kafa derime nazikçe masaj yapmaya başlamak için yukarı doğru kayd.

olduğunu anlamadan önce, bana iyi gelenden çok daha fazla sevdiğim adamın kollarına sarılmış uykuya dalıyordum.

—

Ertesi gün, çaydanlığımız olmadığı için ocakta tencerede kendime çay yapıyordum ki, kapı aniden bir sesle açıldı

Duvara arpmasına yetecek kadar g.

Sıçradım, elim, bilmiyorum, kendimi savunmak için bir Şeylere uzandı, sanırım Renzo'nun hışımıyla daireye girdiğini görmeden önce.

Omurgası dimdikti, omuzları gergindi ve benden uzaklaşıp bara doğru ilerlerken çenesindeki kasların titrediğini gördüm.

Cam, barın üstüne öyle bir kuvvetle çarptı ki, paralanmadığına Şaşırdım.

Kocamın bir bardak viski doldurup geri atmasını ve sonra tekrar doldurmasını izlerken uzanıp suyu kapattım.

Bu, hayal kırıklığının keskin kenarlarını yumuşıtmak için hiçbir Şey yapmadı.

Her zaman kendine hakim görünen bir adamda neyin böylesine güçlü bir tepki yaratabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Renzo daha güneş batmadan eve döndüyse bunun ciddi bir Şey olduğunu düşünmek zorundaydım.

Renzo ikinci içkisini geri attı, yeniden doldurdu ve bardağını oturma odasındaki bir sandalyeye doğru götürdü. Sarhoşken ve başımdndğnde beni ektiğı sandalyeye.

O yere bakarken bir süre öylece durdum, ne syleyebileceğimi ya da ne yapabileceğimi düşündüm. Özellikle de bir gece önce bana karşı o kadar tatlı davrandıktan sonra.

Cebindeki telefon çaldı ve onu çıkardı, baktı ve sonra fırlattı

o.

Masanın üzerinden sekerek geçerken kalbim yerinden fırladı, sonra da yere düştü.

Zemin.

Hâlâ ne yapacağımdan emin değildim ama tür teselliye ihtiyaç olduğunu biliyordum, oturma odasına doğru ilerledim, telefonunu alıp masanın üzerine koydum ve önünde durdum.

Acı verici bir Şekilde garip hissederek uzandım, elimi sandalyenin kolundaki elinin üzerine koydum, bakışlarının benimkine kaymasını izledim, gözlerinin arkasında kaynayan ateşı gördüm.

"Ne yapabilirim?" Yüzümü izlerken yumuşıak bir sesle sordum. "Hiçbir Şey," dedi bir dakika sonra, başıını sallaması gerekiyormuş gibi sallayarak

sinir bozucu bir düşünceyi serbest

bırak. "Renzo..." Yumuşıak bir sesle söyledim. Renzo derin bir nefes çekti.

Sonra sert, seksi bir titreme sesiyle, "Sikimi emmeyi öğrenmek ister misin, fare?" diye sordu.

Kafamı daha kelimelerin etrafına saramadan vücudum tepki verdi, cinsel organım beklentiyle sertçe kenetlendi

Elbette, Renzo oral seks konusunda inanılmaz derecede vericiydi, ama yanlış yapmaktan korktuğum için denemeye cesaret edememiştim. Ve Renzo hiç baskı yapmamış, sormamış ya da alamadığı için üzgün görünmemişti.

Bu yüzden bana oral seks yapma fikrinin onu neden bu kadar tahrik ettiğini hiç anlamamıştım. Ta ki onun önünde dururken zonklayan ağrıya kadar.

Nesnel olarak biliyordum ki, regl dönemimde olmasaydım, muhtemelen beni çoktan kucağına almış ya da domaltmış ve içime girmiş olacaktı.

Ama bu bir seçenek değildi. "Evet," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu, başını yana eğerek. "zorunda değilsin," diye ekledi.

"İstiyorum," diye ısrar ettim.

Sonra, ne demek vurgulamak için kendimi onun önüne bıraktım ve dizlerim yere değene kadar gözlerindeki sıcaklığın öfkeden açlığa dönüşmesini izledim.

Ellerim temkinli bir şekilde beline doğru gidip düğmesini ve fermuarını açarken içinden alçak bir gümbürtü geçti.

"İşte iyi bir kız," diye mırıldandı, pantolonuna uzanıp sikini serbest bıraktığımda kendime olan güvenimi pekiştirdi, onu o kadar sert buldum ki siki sallanmaya başladı ve sonra göbeğinin yanına bastırdı.

Renzo'nun eli benimkinin altından çıktı, bileğimi tuttu ve horozunun etrafına kapatmak için çekti, sonra onu tabana kadar okşamama yardım etti, nefesi burnundan çıktı.

"Bana ne yaptığını hissediyor musun?" diye sordu, arzusun artmasına neden oldu. "Elini burada tut," diye talimat verdi. "Ve buraya gel ve tadıma bak," diye ekledi ve belirsizlik içimi doldururken, bunu doğru yapmak, onu memnun etmek isterken, ancak bunun nasıl gerçekleşeceğinden emin olmadığım için talimatlarına sevindim.

Derin bir nefes çekerek kalçalarının arasına kaydım, eğildim ve dilimi sikinin başının etrafında gezdirdim.

Zar zor dokunuş, Renzo'dan kaçan düşük bir lanet vardı. Tepkisi beni teşvik etti, dilimi başının üzerinde gezdirdim, bunu yaparken arzusunu tattım, içimde başka bir heyecan dolaştı.

" böyle bebeğim," diye inledi. "Ağzını dola. İçeride olmam gerek."

Bunu seve seve yaptım, ağzımı sikinin etrafına kapattım, inleyişini ve ağzımın içine girmesini sevdim.

"Beni içine al, fare. Beni alabildiğin kadar derine al," diye talimat verdi ve ben de onun kalın boyundan aşağı kaymaya devam ettim. " bu," diye inledi, eli saçlarımı toplamak için aşağı indi, görebilmesi için boynumun dibinde tuttu. "Sadece yukarı ve aşağı, bebeğim," dedi ve dudaklarımı dikkatlice dişlerimin etrafına sıkıştırdım, sonra talimat verdiği gibi yaptım.

Yukarı ve aşağı. İlk başta yavaşça. Ama Renzo'nun nefesi hızlanmaya ve düzensizleşmeye başladığında, eli saçlarımda kıvrıldığında, alçak inilti ondan kaçmaya başladığında daha hızlı gidiyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor bebeğim," diye övdü, kalçaları ağzıma doğru kalktı ve onu biraz daha derine çekmemi sağladı.

Eli aşağı doğru hareket etti, elimi şaftından çekip hafifçe aşağı indirdi. Parmaklarım taşaklarının üzerinde gezinirken "Sadece dokun," dedi. "Evet, böyle," diye tısladı, yaklaşıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun, bebeğim," dedi, seksimin sıkılaşmasını sağladı ve benden alçak bir inilti çıkardı, horozunun etrafında titreşti. "Beni emmeyi seviyorsun, değil mi fare?" diye sordu. "Gözlerini aç," dedi. "Bak bana ne yapıyorsun," dedi ve kirpiklerimi kırıpıştırarak açtırdı, onu bana bakarken buldum, gözleri erimiş, dudakları ayrılmıştı. "Sikim ağzındayken çok ateşli görünüyorsun."

Onu daha da derine çektim ve ondan sert, alçak bir inilti çıkardım.

"Kahretsin, fare. ," diye uyardı, kalçaları ağzımın içinde daha hızlı sallanıyordu. "Durmak mı istiyorsun, yoksa tatlı boğazından aşağı boşalmama izin mi vereceksin?"

Aradaki acıyı hafifletmek için bacakları birbirine bastırdım, onu çalıştırmaya devam ettim, serbest bırakılmasının tadına bakmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

"Siktir, bebeğim, geliyorum," dedi onu daha derine çekerken, salgısının ağzıma dolduğunu ve boğazımdan aşağı damladığını hissettim.

Elleri saçlarımda gevşeyene kadar onunla uğraştım, sonra yavaşça geriye doğru hareket ederek ağzımdan çıkmasına izin verdim.

"Ah, fare," diye fısıldadı, başımı onun kalçasına yaslamıştım, uzaklaşmak istemiyordum. "Buraya gel," dedi, sesi yine yumuşaktı.

Bir saniye bile kaybetmeden kucağına tırmandım, ona yakın olma şansı için

"gitti, değil mi?" diye sordu, bardağına uzandı ve bir yudum aldıktan sonra dudaklarına götürdü.

Başımı salladım ve ondan çok sevdiğim o gürlemelerden birini daha duydum.

"Ağzında benim tadımı mı tercih edersin, fare?" diye sordu, ben yine onun edepsiz sözlerinin acısını hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırırken bundan memnun olmuş gibiydi. "Benim ağzımda da senin tadının olmasını tercih ederim," dedi içkisini bitirirken. "Yakında," diye ekledi ve benden küçük bir inilti çıkardı.

Fincanı masaya bıraktı ve sonra eli bacağımdan, dizimden, kalçamdan yukarı kaymaya başladı. Daha yükseğe.

"Şşşt," diye mırıldandı, eli kalçalarımın arasına bastırduğunda gerildim. "Seni bu şekilde boşaltabilirim," dedi, sonra parmaklarını klitorisime bastırdı, basınç daha sertti, pantolonumun ve külotumun bana sürtünmesi arzusun hemen kıvılcımlanmasına ve yakalanmasına neden oldu, tüm vücuduma yayıldı.

"Sana dokunduğumda sesin çok güzel çıkıyor," dedi Renzo beni yukarı doğru çekmeye başlarken. "İşte bu," dedi iniltiğim düzensiz inlemelere dönüşürken. "Benim için geldiğini duymama izin ver."

Çok uzun sürmedi, boynuna karşı serbest bırakıldığımı haykırarak yaptım. "Boşaldıktan sonra hep çok yumuşak oluyorsun," dedi ben ona sokulurken, elleri doğru sürükleniyordu. "Kramplar nasıl?" diye sordu, eli karnımın üzerinde geziniyordu, derime yapıştırdığı ağrı bantlarından biri vardı.

"Şimdi daha iyi," diye itiraf ettim. İkinci gün her zaman berbat oluyorlardı, bu yüzden uzun sürmese de ağrı bandı kullanıyordum.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi meraklanmış gibiydi. "Bunu aklımda tutacağım," dedi ve ağırları hafifletmek için her ay ondan orgazm hayal edebiliyordum.

Masanın üzerinde duran telefonu sürekli çınlama ve titreşim sesleri çıkarıyordu.

Birkaç dakika boyunca onları görmezden geldi.

Ama iç çekişini duyduğumda, o anın bittiğini, onu tekrar kaybetmek üzere olduğumu anladım. Ayağa kalkmam için beni okşamaya başlamadan önce bile, telefonunu almadan önce kendini toparladı ve ayağa kalktı.

Tüm dikkatini telefonuna ve telefonun diğer ucundaki kişiye verdiğinde hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zor tuttum.

Sonra kendi kendine homurdanmaya başladı.

"Gitmeliyim," dedi, kapıya doğru ilerlerken beni çoktan unutmuştu.

İkimiz de geldikten on dakika sonra gitmişti.

Uyuşmuş bacaklarımla mutfığa doğru yürüdüm, suyu tekrar açtım ve hayal kırıklığı duygularımın içinde yuvarlanmaktan kendimi vazgeçirmeye çalıştım.

Ne bekliyordum ki?

Benimle saatlerce kıvrılıp yatacağını, bana tüm umutlarını ve hayallerini anlatacağını, bana benimkileri soracağını?

İstediğim kesinlikle buydu.

Ama bunun benim sahip olabileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

Onun kısa süreli nezaket anlarını bir bileklikteki boncuklar gibi taktım, sanki bir tespih gibi kullanabilirmişim gibi, beni onu sevdiğim gibi sevebileceği gün için dua ettim.

Çayımı alıp bütün gece boş kalacak olan yatağıma döndüm ve sonsuza dek mutlu olma fikrinin sadece annemin bana okuduğu hikâyelerden ya da yıllarca yuttuğum kitaplardan ibaret olup olmadığını merak ettim.

Belki de en iyisi buydu.

Ama uykuya dalarken, bunun, bu her neyse, asla yeterli olmayacağını biliyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Renzo

Biri benimle taşak geçiyordu.

Hayır, başka şekilde ifade
edeyim.

Örgütümün içinden biri benimle dalga geçiyordu.

Neler olup bittiğini, uzun süredir ödemelerine sadık olan bu lanet olası işletmelerin neden ödeme yapmadığını, neden küçük ekiplerden bana bir tekme atmak yerine geri adım attıklarını, neden son birkaç haftadır kendi ailemde bu kadar gerginlik hissettiğimi anlamam biraz zaman aldı.

Birisi sadakatsizlik ediyordu.

Birileri beni saf dışı bırakmak için harekete bile geçebilir.

"Neye benziyordu?" Çantamı almaya gittiğimde *elimde kalmadığını* söyleyen market sahibine sordum.

İfadelerindeki bir şey beni rahatsız etti ve geçen haftadan beri ortalıkta olmadığım için *daha fazla* derken neyi kastettiğini sormama neden oldu.

O da bana birkaç gün önce adamıma ödeme yaptığını söyledi. Ve birden her şey yerli yerine oturdu.

Ev sahibi yüzünü buruşturarak bir kolunu salladı.

"Senin gibi. Onun gibi," dedi Rico'ya el sallayarak. "Uzun boylu, siyah saçlı, genç, zeytin tenli..."

olmak gerekirse, bizden çok vardı.

Ve hepimiz benzer özelliklere sahiptik.

Hırıltımı bastırarak arkasındaki duvarda asılı olan kameraya doğru baktım. "Kamera yayını ne olacak?" diye sordum.

"Üzgünüm dostum, her üç günde bir görüntüleri siliyor." Tabii ki öyle.

Sikeyim.

Sikeyim.

"Tamam. Beni dinle," dedim ve tezgâhın karşısında duran not defterine . "Bana ödeme yapacaksın. Eğer biri gelip çantayı ararsa, arkada olduğunu söyleyeceksin, sonra da oraya gidip beni arayacaksın, anladın mı?" Numaramı not defterine not ederek sordum.

"Evet, anladım. Aileme iyi davrandın," dedi omuz silkerek. "Bir bok başlatmak istemiyorum."

"Güzel. Bunu telefonuna tak," dedim gazeteye doğru el sallayarak. "Sana iki kez ödeme yaptırmayacağım. Ama şimdi ödeyeceğin kişi benim. Ve sadece bana. Bir sonraki emre kadar."

Bununla birlikte döndüm ve dükkândan çıktım, Rico'ya dönmeden önce köşeyi dönüp dükkân sahibinin görüş alanından çıkana kadar bekledim.

"Kim lan bu?" Tısladım.

Benimle aynı fikirde olan Rico başını salladı. "Bilmiyorum. Ama öğrenmemiz lazım. Eğer biri sana karşı bir hamle yapıyorsa..."

"Güvendiğim herkesle konuşmam gerekiyor," dedim. "Elian'la mı?" Rico sordu.

"Bunun neden bir soru olduğunu bilmiyorum." "O dövüş... ona hiç benzemiyordu." "Bu farklı bir şey."

"Lore'u kendisi almak için gitmenizi istemiş olması mümkün değil mi sizce?"

"Hayır," dedim, kesin bir sesle.

"Evet, katılıyorum. Burada şeytanın avukatını oynamalıyım. Başka kim var?" "Dav."

Eğer o adam benim bu ailedeki konumumu isteseydi, beni ortadan kaldırabileceği birden fazla fırsatı olurdu.

"Cinna," dedim.

"Öyle mi? Bu ittifaka karşı çıkan en büyük seslerden biri olmasına rağmen mi?"

"Yine de," dedim. "Ayrıca, bir erkek olduğunu söyledi."

"Doğru," diye onayladı Rico. "Başka kimse var mı?"

"En iyi hamle bunu küçük tutmak olacak. Bu tam bir kâbus olacak," diye ekledim sertçe nefes vererek.

Ve öyle de oldu.

En güvendiğim kaptanlarımla duvardan duvara toplantılar yaptım, onlara neler olup bittiğini anlattım ve ileride her birinden ne beklediğime dair talimatlar verdim.

Rico, Cinna ve Dav diğer kaptanlara yetişip, kendini kötü hisseden biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

Elian Lore'a göz kulak olacaktı. Hatta belki şimdilik çalışma odamda ya da misafir odamda kalabilir, böylece başka bir muhafızla asla yalnız kalmaz.

"Ona söyleyecek misin?" Elian sordu.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Elian'dan bir homurtu duydum. "Dinle, kendi iyiliği için bilmesini istemiyorum. Onu tanıyorsun. Zaten yeterince endişeli. Apartmana birileri girdiğinde korkmasına falan gerek yok."

"Hâlâ parti verecek misiniz?" Rico kaşlarını kaldırarak sordu.

"Eğer bu durum değişirse, birileri bir şeyler anlayacaktır," dedim, evimde bir hainin olması fikri midemi bulandırsa da. "Ama her şeye göz kulak olmak için adımlar atıyorum."

Bu da beni bir sürü gizli kamera almak için mağazaya götürdü. Ön kapımın dışında kameralarım vardı elbette ama dairemin içi de güvende olmalıydı. Bu yüzden kapıda nöbetçiler tutuyordum. Kimse içeri girip ortalığı karıştıramazdı.

Tabii ki dikkat etmem gereken kişi, o alana memnuniyetle davet edeceğim biri değilse.

Bu yüzden ortak alanların her yerine kamera yerleştirmek zorunda kaldım. Çalışma odamın yanı sıra. Misafir odaları.

Güvenli olan tek yerler banyolar ve ana süitimdi. Her ne kadar Lore'u beceme görüntülerini umursamasam da, onun bunu kabul etmeyeceğini biliyordum.

O yattıktan çok sonra apartmanda dolaşırken onu düşünmek bile sikimin ağrımına neden oluyordu.

Bu noktada onun içine girmeyeli ne kadar olmuştu? Neredeyse iki hafta mı?

Biri regl olduğu için kaybetti.

Birincisi, o kadar meşguldüm ki, sevişmek şöyle dursun, yatağa girmeden önce soyunacak enerjim bile yoktu.

Ben de birkaç saat uyudum ve o daha uyanmadan tekrar gitmişim.

Bakışlarım onu en son tuttuğum sandalyeye kayd. Ona dokunduğum yere. Üzerime yatıp beni lanet olası bir şampiyon gibi emdikten ve beni bok atmaya hazır hale getiren gerginliği hafiflettikten sonra.

Bu iş bittiğinde, kendime onu tekrar görebileceğimi hatırlattım. O zamana kadar, bu boku onu güvende tutmak için yapıyordum.

"Hepsini aldın mı?" Rico'nun kameraların yayını kurduğu çalışma odasına geçip ekranı doldurana kadar teker teker tıklayarak sordum.

"Evet. Hepsi çalışıyor."

"Ve bunlar buluta mı giriyor? Hiçbir şeyin kaynağında silinmesini istemiyorum."

"Geriye kalan tek şey bir şifre girmen," dedi ve ekrana doğru el salladıktan sonra masadan uzaklaşarak, onun haberi olmadan bir şifre seçmeme izin verdi.

Doğru harf ve rakamları içeren bir şey bulmak için beynimi zorladım. Ve bir şekilde aklıma geldi.

Onun adı. Tam adı. Soyadımı da ekledim. Ve düğün tarihimiz.

Bu da nereden çıktı bilmiyorum ama unutmayacağım bir şey olduğunu bilerek iki kez fişe taktım.

"Her şey hazır o zaman," dedi başını sallayarak.

"Git birkaç saat dinlen. Önümüzde uzun bir gün daha var," dedim ve telefonuma bakarak güneşin doğmasına sadece iki saat kaldığını gördüm.

"Onu bulana kadar durmadan çalışacağız," dedi.

"Evet," diye kabul ettim, sertçe nefes vererek. "Çıkarken Cage'e Elian'ın yediye kadar burada olması gerektiğini söyle."

"Yapacağım," dedi ve dışarı çıktı.

Kamera görüntülerini açabilmek için bir şifreye ihtiyaç duyacak şekilde ekranı uyku moduna alarak üst kata çıktım, kıyafetlerimden sıyrıldım, bakışlarım sürekli Lore'daydı.

Onu rahat bırakmam gerekiyordu.

Biraz uyumam gerekiyordu.

Ama yatağa tırmandığımda, kendimi ona doğru kıvrılmaktan, bir kolumu ona dolamaktan alıkoyamadım.

Uykusunda o küçük tatlı kedi seslerini çıkarıyor, bana doğru kıpırdanıyordu.

Ve evet, sikim canlandı. Ama bundan başka bir şeydi.

İçimden geçip göğsüme doğru yükselen bir his.

Ellerimi üzerinde gezdirmemi, onu uyandırmamı ve içine gömülmemi gerektirmeyen bir histi.

Bunun yerine, ona sımsıkı sarıldım, üzerimde onun kokusu ve hissiyle uykuya daldım.

Ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lore

"Merhaba Bayan Lombardi," diye selamladı Elian beni, her zamanki gülümsemesiyle, ama gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı.

"Hey, Elian. Dün gece iyi uyumamış gibi görünüyorsun," dedim ve kahve cezvesine doğru gittim ama cezveyi çoktan soğumuş buldum.

Renzo'nun saatlerdir kayıp olduğunun bir kanıtı daha.

Yerdeki kıyafetler olmasa evde bile bilemeyecektim.

Bir gece önce rüyamda durmadan onu görmüştüm.

Uzun zamandır *rahatlayamadığım* için başıma bela olan terli, sinir bozucu, fantastik rüyalar değil. Aklımı Renzo'nun benden bıktığı fikirleriyle çıldırtan bir şey. Renzo'nun gidip seks yapacak başka birini bulması. Neredeyse bir hafta önce aklıma geldiklerinden beri yemek bile yiyemeyecek kadar midemi bulandıran düşünceler.

Hayır, bunlar daha yumuşak, daha tatlı

rüyalar. Bana sıkıca sarıldığı rüyalar.

Seks yok.

Sadece

samimiyet.

Sadece... yakınlık.

Ama tabii ki yine yalnız uyandım. Onu görme umudum olmadan.
Bir kez daha. Bırak beni tutmasını.

Kahveye uzanmaya başladığımda ", " diye itiraf etti ama sonra vazgeçti.

"Hey, benimle güzel bir kahve içmeye gelmek ister misin?" diye sordum. "İyi kahve mi?" diye sordu.

"Bilirsin işte. Bol kremalı, şekerli ve şantili olanlardan.

Bütün bir öğünden daha fazla kalori. O iyi türden."

Bunun üzerine dudakları kıvrıldı, gülümsemesi biraz daha yumuşadı. Ama sonra hüznünlendi.

"Kapıdan çıkamam," dedi, kendi ruh halimin düştüğünü hissettiğimde yüzü daha da düştü.

Doğru.

Kapı.

Elian'ın burada olmasının tek sebebi.

Benim için değil.

Arkadaşım olmak için değil.

Burada hiç arkadaşım

yoktu. Ailem yoktu.

Aslında bir kocam bile yoktu.

Bunun ağırlığı üzerime çöktü, beni yüz kilo daha ağır hissettirdi ve göğsümü içbükey hale getirdi.

"Doğru," dedim, gülümsemeye zorlayarak, Elian'ın beni üzgün görmekten bıkmış olabileceğini düşündüm. Neredeyse benim üzgün *olmaktan bıktığım* kadar. "Sana bir tane getirmeme ne dersin?" Bunu hemen anlayabileceğini bilsem de sözlerime biraz daha moral katarak sordum.

"Buna karşı çıkmazdım," dedi ve zaten hassas olan kalbime bıçak gibi saplanan o sempatik gülümsemesini takındı.

Çünkü bana neredeyse yabancı olan o, ne kadar mutsuz olduğumu gördü. Kendi kocam ise habersizdi.

"En sevdiğin lezzet hangisi? Sanırım bugün mocha'ya yöneliyorum. Biraz çikolata alabilirim."

"Bunun için gidebilirim."

"Şanti mi? Uyarayım, krem şanti sizi yargılayacağım. En iyi kısmı o."

"Krem şanti kulağa hoş geliyor."

"Sıcak mı soğuk mu? Dışarının 20 derece olduğunu biliyorum ama bugün frappe içmek istiyorum."

Cebine uzanarak, "Kendine ne alıyorsan bana da onu al," dedi.

"Paraya uzanmasan iyi edersin," dedim küçük gözlerle onu süzerek.

"Benim ikramım. Renzo'nun ikramı," dedim, sadece adı bile içimde bir sızıya neden oluyordu.

"Tamam," dedi, zorlamak istemiyordu, muhtemelen gözlerimde ağrıyan kalbimi görüyordu.

"Tamam... yirmi dakika sonra gelirim," dedim

ona. Çok fazla dışarı çıkmıyordum.

Oraya buraya bir kahve koşusu.

Ama artık çıkarken kendimi tuhaf

hissetmiyordum. Ayakkabılarımı giydim.

Sonra en ağır kapüşonlumu aldım.

Elian kaşlarını çatarak "Bu yeterince sıcak değil," dedi.

"Ah, ah, ceketimin fermuarı şeyde bozulmuştu, bilirsiniz işte," dedim. "bir tane almaya fırsatım olmadı. Bana öyle bakma. Sadece birkaç dakika. İyi olacağım."

"Hayır," dedi başını sallayarak, sonra dairenin içinden geçip Renzo'nun çalışma odasına doğru yürüdü.

Oraya birkaç kez girmiştim. Bir keresinde meraktan. Sonra da temizlik yapmak için. Bir masa, büyük bir monitör, bir kanepe ve başka pek bir şey olmayan basit bir yerdi.

Son zamanlarda, onun kokusundan hoşlanmadığımdan ve içimdeki üzgün, acınası bir parçanın kanepeye kıvrılıp onu içime çekmek istemesinden dolayı oradan kaçıyordum.

Elian, "İşte," dedi, derisi yıpranmış, çatlamış ve yaşlılıktan yumuşamış astarlı bir deri ceketle geri döndü ve bana uzattı. "Bunu giy."

Ve tüm yolculuk boyunca üzerimde Renzo kokusu mu? Üşümeyi tercih ederim.

Ama Elia hayır cevabını kabul etmeyecekti, bu yüzden kollarımı içeri soktum, omuzlarıma yerleşirken ağırlığı karşısında şaşırdım.

"Çok büyük," dedim ellerimin kolların içinde kaybolduğunu görerek.

"Gülünç mü görünüyorum?"

," diye itiraf etti Elia, ikimizi de güldürerek. "Ama sıcak olacaksın," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedim ve onu kapıdan dışarı kadar takip ettim. "Yirmi dakika. Ve sonra gelmiş geçmiş en mutlu tat tomurcuklarına sahip olacaksın," diye söz verdim ona.

Ben asansöre doğru yürürken, " gözle bekliyorum," diye onayladı.

Pencerelerden yansıyan güneşe rağmen dışarısı düşündüğüm kadar soğuktu. Köşedeki sandviç arabası havaya buhar püskürtmeye devam ediyordu ve yanımdan geçen, görüntülü görüşme yapan biriyle sohbet eden kadın nefesini arkasından takip ediyordu.

Sonbahar kışa doğru keskin bir dönüş yapmıştı ve tatillerin hemen köşeyi döneceğini bildiğim için içimde bir sızı hissediyordum.

Şükran Günü'nde teyzelerimin masalarından birinde oturmuyordum.

Kardeşlerimin büyük formlarının kanepelerdeki tüm alanı yutmadığı, babamız hediyeleri dağıtırken beni ağacın önünde küçük bir kız gibi yere bağdaş kurup oturtmadığı Noel.

Lombardi ailesiyle bir Şükran Günü *olur* muydu?

Cinna dışında, henüz bir Lombardi kadınıyla tanışmamıştım. Ve kesinlikle şafaktan akşam yemeğine kadar mutfakta durup masayı yemekle dolduracak ve sevdikleriyle birlikte oturup şükredecek ve yemeği paylaşacak bir tip değildi.

Ama belki de Costa kadınlarına daha çok benzeyen başka Lombardi kadınları da vardı.

Ya da belki de artık orası *benim* yerimdi, diye düşündüm caddede yürürken.

Yani, yaşıma bakılırsa ne kadar çılgınca gelse de artık Lombardi'nin aile reisiydim. Bir akşam yemeği planlamak, alışveriş yapmak, insanları davet etmek, yemeği yapmak ve aileye servis etmek benim görevim değil miydi?

Kafeye yaklaştığımda aklımda çoktan bir menü vardı.

Hindi tabii ki.

Kremalı patates püresi. Yeşil fasulye güveci. Tatlı patates, marshmallowlu veya marshmallowsuz. Brokoli. Salata. Ekmek. Belki birkaç tepsi fırında ziti. Ne de olsa İtalyan'dık.

Tatlı olarak balkabağı ve elmalı turtaları söylemeye gerek yok.

Sonunda uzun kuyruktan geçip ulaştığımda her şeyi planlamıştım, iki büyük boy mocha frappe sipariş ettim, krem şanti ve ekstra drizzle ile.

Elian'a Şükran Günü'nü sorabilir miyim, yoksa önce Renzo'yla mı konuşmalıyım diye düşündüm.

Eğer onu

gördüysem.

Görmedim.

Hayır, lanet olsun.

Bu düşüncelerin kazanmasına izin vermeyecektim. Sonunda , huzursuz enerjimi odaklayacak bir şey bulmuşken olmazdı.

Şükran Günü'nden sonra Noel için süslenebilirdim. Eski aileme hediyeler alırdım. Ve yeni aileme. Ve belki herkesin katılacağı bir yemek daha planlayabilirim. Ya da en azından ordövrü ve içkili küçük bir Noel partisi. Bu tam da bu aileye göre görünüyordu.

Elimde donmuş kahvelerle kafeden çıkarken omuzlarım daha gevşek ve ruhum daha hafifti.

Daha şimdiden eve gidip internete ve Şükran Günü masa manzaralarına bakmaya başlamayı hayal ediyordum.

Tam o , sanki kader bana doğru yolda olduğumu söylüyordu ki, birkaç kapı ötede tanıdık bir çerçeve gördüm.

Önünde birkaç adamı vardı, bir binanın içinde kayboluyorlardı, vücutları gergindi.

Ama ben onları fark etmedim bile.

Lazerle Renzo'ya odaklanmışım, bunun çok tesadüfi olduğunu hissediyordum. "Renzo!" Onu kaybetmeden önce sokakta acele ederek seslendim. "Renzo!" Tekrar seslendim ve sesime doğru dönmesini izledim.

O anda kendi heyecanıma o kadar kapılmışım ki, bana verdiği tepkiye dikkat edemeyip ona kocaman bir gülümseme attım.

"Hey!" dedim, yaklaşarak. "Bu çok komik. Ben de tam seninle bir şey konuşmam gerektiğini düşünüyordum," dedim sonunda karşısında dururken.

Renzo'nun kapısında durduğu binanın içinden gelen gürültülü bir Renzo'nun gerilmesine neden oldu.

"Şimdi olmaz," dedi, sesi sertti.

Ama gelecek için duyduğum heyecana o kadar kapılmışım ki dikkatimi veremedim.

"Sadece bir dakika sürecektir-" diye başladım, içeriden başka bir yaygara geldi. "Şimdi olmaz dedim," diye bağırdı Renzo, sesi hiç duymadığım kadar sertti. "Git

Eve," tersledi, sonra döndü ve binanın içinde kayboldu.

Beni kaldırımda bırakarak. Bir çocuk gibi azarlandım.

Bana karşı hiç böyle bir ses tonu kullanmamıştı.

Yüzüme bir tokat gibi indi.

Hayır.

Hayır, bundan daha kötüydü.

Sanki içimdeki ışığı söndürmüş gibiydi.

Haftalardır titremeye devam etmesi için mücadele ettiğim. Ve geriye kalan tek şey dipsiz bir karanlıktı.

Beni yutuyor.

Orada gururumun kabul edebileceğinden daha uzun süre durdum.

Kendimi dönmüş, kaskatı kesilmiş bacaklarımla köşeye doğru yürürken bulmadan önce her adımım ağır ve sakar geliyordu.

Birkaç blok ötedeki daireyi görebiliyordum, tanıdık geliyordu, hatta evim gibi hissetmeye başlamıştım.

İçeride Elian'ı oturmuş kahvesini beklerken buluyordum. Cesur bir yüz ifadesi takınarak içeri girer ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışırdım.

Olmadıkları zaman.

Tanrım, değillerdi.

Hiçbir şey yolunda

değildi. Bunu

yapamazdım.

Oraya geri dönemezdim.

Sevdiğim adamın yüzüne bakıp sokakta bana sinir bozucu bir çocukmuşum gibi bağırışını düşünemezdim. Karısını değil. Sahip olmak ve elinde tutmak için Tanrı'nın önünde yemin ettiği kadın değil.

Bunu daha fazla yapamazdım. Bir

saniye daha olmaz.

İçkileri köşedeki çöpe attım, sonra apartmanın aksi yönüne döndüm, gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissediyordum, metro merdivenlerinden inerken onlara dayanmaları için yalvardım, sonra ağladığımı görmek istemediğim bir grup yabancıyla birlikte peronda bekledim.

Bir metroya binip sonra başka bir metroya aktarma yaparken üzüntüyle derin bir nefes aldım.

Taksiye atlayıp onlara adresi verirken bile kendimi toparlayabildim. Gidebileceğimi düşündüğüm tek yere.

Ama tanıdık binaya doğru yürüdüğümde, asansörle onun katına çıktığımda, kapısına doğru yürüdüğümde ve kapıyı çaldığımda, savunmamın çöktüğünü hissettim, tüm incinmiş duygularımın ve hayal kırıklıklarımın kabarıp taşıtığını hissettim.

Gözyaşlarım da aynı şeyi yapmaya başladığında, kapı kolunun

döndüğünü duydum. Kapının açıldığını gördüm.

Ve işte oradaydı.

Nico.

"Lore." Adımı haftalardır tuttuğu bir nefes gibi dışarı verdi. "Ne-" diye başladı benden bir hıçkırık kaçarken. "Ah, tatlım," dedi, bana doğru uzandı ve beni geniş, güven verici göğsüne doğru çekti.

Beni içeri çekti, kapıyı tekmeleyerek kapattı, sonra girişte öylece durdu, bana sarıldı, kolları farkına varmadan can attığım bir kucaktı.

"Lore, tatlım," dedi, sesi kendimi içinde bulduğum durum kadar umutsuz geliyordu. "Eğer sana zarar verirse-" dedi, sözünü , tehdit aramızdaki havada asılı kaldı.

Vardı.

Canımı

yak.

Bu kadar çabuk mümkün olabileceğini tahmin ettiğimden daha fazlası.

Ama Nico'nun düşündüğü, endişelendiği şey bu değildi. Her geçen saniye vücudundaki gerilim artıyor, kocamın bana vurduktan sonra beni yerde hayal ediyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak sertçe burnumu çektim.

Kelimeler benden kaçtığında, yine de, kenarlarından ayrılmışlardı.

"Sadece onun da beni sevmesini istiyorum. Neden o da beni sevemiyor?"

"Ah, Lore," dedi Nico, kollarıyla beni daha da sıkarak, nefesimi keserek Ama de ona daha sıkı sarıldım, bırakırsam paramparça olacağımdan emindim.

Nico yüzümü göğsüne gömüp beni dairenin bir ucundan diğer ucuna çekti, sonra kanepeye yatırdı, annemizin ölüm yıldönümünde, kederin fay hattı kemiklerimi sarsıp beni yerde hıçkıra hıçkıra ağlattığı zaman yaptığı gibi beni bacaklarımdan kucağına aldı. Beni kucağına alıp kanepeye götürmüş ve benimle birlikte otururken acının içimden süzülüp gitmesine izin vermişti.

Bana güvence vermeye çalışmadı, her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmadı.

Zaten ona inanmazdım. Belki o da bunu hissetmiştir.

Orada öylece oturdu, benim için her zaman olduğu gibi kaya gibiydi. Sabit ve sağlam. Ben parçalansam bile o kırılmazdı.

Orada ne kadar süre öyle oturduğumuzu size anlatamam. Hıçkırıklar içimde derin bir yerden yükselirken, hıçkırıkların şiddeti vücudumu sarsıyordu.

Gözyaşlarım aşağı süzüldü, Nico'nun gömleğini ıslattı.

"Hiç kimse," dedi Nico sonunda, hıçkırıkları burnumu başladığında, acım geçmişi düşünmemi mümkün kılacak kadar azaldığında, "Yani *hiç kimse*," diye devam etti, "asla böyle ağlamaya değmez."

"Sen-"

"Anlamadığımı biliyorum," diye sözümü kesti, sesi biraz daha yumuşak, biraz daha üzgündü. Kelimeler havada asılı kalmıştı. *Çünkü benimle konuşmadın.* "Ama böyle bir acının doğru olmadığını bilmek için anlamama gerek yok. Buna sebep olan kişi, senin bu kadar önem vermeni hak eden biri değil."

"denedim," dedim gözyaşlarımı daha fazla kırıştırarak.

"Neyi denedin?"

mi? Dayanmaya devam etmek için mi? Hiçbir belirti yokken bile kendimi her şeyin daha iyiye gideceğine ikna etmek.

"Beklemeye çalıştım," dedim

sonunda. "Neyi beklemeye çalıştın?"

"Beni... beni önemseydi için," diye boğuldum.

Nico'nun göğsünden bir hırıltı yükseldi ve ağabeyinin korumacılığına gülümsemek istedim. Ama o an gülümseyebilecek durumda olduğumdan emin değildim. Ya da bir daha asla.

"Eğer seni umursamıyorsa tam bir aptaldır, Lore. Seni sevmiyorsa," diye ekledi. "Sen dünyada sevilmesi en kolay insansın. Hayır," dedi benden kaçan acı dolu inilti üzerine.

Çünkü sevilmesi bu kadar kolay biriysem, o beni neden sevmiyordu?

"Hayır," diye tekrarladı derin bir nefes alarak. "Demek istediğim... eğer senin kadar sevimli birini sevmiyorsa, belki de sorun bunu yapabilecek kapasitede olmamasıdır."

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü bu beni daha iyi hissettirmedi. Kalbimdeki hasarı geri almadı. Renzo sevme yeteneğine sahip olmasa bile, bu *onu sevdiğim* gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bu yüzden mi bu kadar kararlıydın?" diye sordu bir süre sonra. "Onunla evlenmek konusunda," diye açıkladı. "Ona karşı şimdiden bir şeyler mi hissediyordun?"

"Evet," diye itiraf ettim. Artık yalan söylemenin ne faydası vardı? İşler daha kötüye gidemezdi.

"Nasıl?"

"On altı yaşımdayken Manhattan'dan gizlice kaçmıştım," diye itiraf ettim. "Brooklyn'deki kitapçıya gitmek istemiştım-"

"Benden istediğinde seni götürmem gereken yere," homurdandı, genç haline kızgındı.

"Evet," diye kabul ettim. "Gittim ve düşündüğüm her şey oldu. Ama sonra..."

"Sonra mı?" diye sordu.

"Sonra... bazı adamlar beni taciz ediyordu. Bu yüzden sana söylemedim," dedim, onun gerildiğini hissederek.

"Yeterince makul," diye kabul etti. "Ne oldu?"

"Renzo beni kurtardı," dedim ona. "Geriye dönüp baktığımda çok aptalca geliyor ama sanırım o anda ona aşık oldum. 'Kitap almak' için geri dönüp duruyordum ama aslında sadece onu tekrar görmeye çalışıyordum."

"Bekle... bunu biliyor muydu?"

"Hayır. Olayı hatırladığını bile sanmıyorum. Görünüşe göre, ailesinde bir kural varmış. Sokakta tacize uğrayan kadın ya da kız görürlerse müdahale ediyorlarmış. Ben muhtemelen yüzlercesinden biri idim," diye itiraf ettim.

Ama o benim bir tanemdi.

Gözlerinde kalpler olan o aptal, hayalperest kız.

Onun gibi bir adamı sevmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bana seni incitmediğini söyle," dedi Nico, bacaklarımı onun kucağından çekip göğsüme doğru çekerek kollarımı bacaklarına doladım ve sıktım. Sanki bu beni daha az kırılmış hissettirecekmiş gibi.

"Hayır," dedim, sesim kısıktı, gözlerim kapalıydı çünkü gözlerimdeki batmayı tekrar ve kendimi bir gün için yeterince utandırmıştım.

"Lore, bana ne olduğunu anlatmadan böyle ağlayamazsın. Aklım en kötüsünü düşünecek."

"O... o beni umursamıyor," diye karar verdim, yüzü ve sesi zihnimde canlandı, bana bağılıyor, beni uzaklaştırıyordu.

Seni önemseyen biri seninle böyle konuşmazdı.

Seni önemseyen biri vücudunu kullanıp sonra da seni

görmezden gelmezdi. Ama bunu Nico'ya söyleyemezdim.

Eğer bilseydi Brooklyn'e gider ve Renzo'yu oracıkta öldürürdü.

"Sana bunu söyleten ne?" Nico, Renzo'yla evlenmeyi kabul ettiğim günden beri onu dövmek istediğini bilmeme rağmen tarafsız bir taraf olmak için gerçekten çok çaba sarf ederek sordu

"O sadece... o hiç yok. Benimle hiç konuşmuyor. O sadece... o *umurunda değil.*"

Hafızam geri geldi, elinde ısıtma , çikolata ve ağrı odaya gelişini düşündüm. Beni nazikçe tutuşu.

Kendimi kapattığım misafir odasına , beni kollarına almasını ve akşam yemeği için beni aşağıya indirmesini.

Öyle zamanlar oldu ki, sanki o... Hayır.

Hayır.

Onun için bahaneler uydurmaya devam etmeyecektim. Bana attığı ekmek kırıntıları beni ayakta tutmaya yetiyormuş gibi davranmayacaktım.

Keder ve umut arasındaki sınır çok inceydi.

Üzerinde sallanırken dilim dilim kesilmekten bıkmıştım.

"Tamam," dedi Nico, bileğimi okşamak için uzanarak. "Burada kalabilirsin," dedi.

"Hayır, yapamam," dedim, aniden kaçış olmadığını fark ettim. Evliydim. Bir ittifak vardı.

Bombalardan yapılmış bir adam olabilirdi. Ve ben de onun olmaktan bıkmış olabilirim. Ama bundan kaçış yoktu.

"Evet, yapabilirsiniz. Eğer bir sorun olursa, biz hallederiz. Şu anda kendinizden başka bir şey düşünmek zorunda " dedi.

Ona inanmak istedim.

Bir sürü şey istedim. Ama çok yorgundum.

"Misafir odanızda biraz kestirebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette yapabilirsin," dedi, daha fazlasını söylemek, sormak, zorlamak istiyordu ama o anda başka bir şey için çok kırılgan olduğumu hissediyordu.

"Hadi, seni yerleştirelim," diye davet etti, ayağa kalkmamı ve onunla birlikte dairesine doğru ilerlememi bekledi, sonra koridordan geçip ilk odaya girdi.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" diye sordu, ben ayakkabılarımı çıkarırken yorganı geri çekerek.

"Hayır," dedim, içeri tırmanıp kıvrıldım.

Nico yorganı üzerime çekip çeneme kadar sıkıştırdı. "Tamam ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Eğer ihtiyacın olursa herhangi bir şey, sadece gel ve beni bul."

"Teşekkürler, Nico," dedim, sesim kısıktı.

"Bana teşekkür bir şey yok," dedi ve kapıya doğru gidip ışığı kapattı.

"Nico?" Kapıyı kapatmaya başlarken sordum. "Öyle mi?"

"mısın... bu sadece ikimizin arasında kalabilir mi?" Sesimdeki yalvarmayı duyarak sordum. "Şimdilik mi?" Sırrımı sonsuza dek saklamayı kabul edemeyeceğini bildiğim için ekledim. Hele ki bu ittifak tüm aileyi ilgilendiriyorsa. Çok uzun sürerse topyekûn bir savaş başlatabilecekken olmazdı.

"Evet, tatlım. Kimseye söylemeyeceğim," diyerek beni temin etti ve ona güvenebileceğimi biliyordum.

Bir an sessizlik oldu. Sonra,

"Lore?"

"Öyle mi?"

"Seni seviyorum. *Çok* seviyorsun."

Bununla birlikte, beni duyabilsin kapıyı büyük ölçüde kapattı ve ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

Bir saniye sessizlik oldu. Sonra

adım atmaya başladığını duydum.

Renzo'nun peşine düşmek, beni ağlattığı ve incittiği için ona saldırmak istediğini biliyordum. Ama bunu yapamazdı.

Bu harcanmamış enerji muhtemelen onu yıpratmış ve sinirlendirmiştir.

Sırt üstü yuvarlandım, tavana baktım, gözlerimden bir kez daha işe yaramaz yaşların aktığını, şakaklarımdan aşağı kaydığını ve saçlarıma dolduğunu hissettim.

Çok seviyorsun. Bunu

duymaya ihtiyacım vardı.

Sorun şu ki, bu sözleri tamamen başka birinden duymak için hala can atıyordum.

Tek başıma, sessiz kalmak için elimi ağzıma bastırarak, içimden daha fazla kederin izin verdim, ta ki saatler sonra kendimi... kurumuş hissedene kadar.

Yatakta yuvarlanırken, top gibi kıvrılırken ve sonunda uykunun rahatlamasına izin verirken kalbim sıkışmış çiçek gibiydi.

Ama uykuya dalmaya başladığımda bile tek düşündüğüm .

Gittiğimi fark etmesi ne kadar sürerdi?

Saatler

mi?

Günler

mi?

Ondan sonra ne kadar sürerdi? Nereye gittiğimi bulmaya çalışması? Anlasa bile beni geri ikna etmeye çalışır mıydı?

Öyle olsa bile, diye düşündü beynimin acı bir parçası, muhtemelen sadece ailesinin önünde yüzünü kurtarmak için beni geri isteyecektir.

Benimle ilgili değildi.

Asla benimle ilgili değildi.

Ben sadece onun planının gönüllü bir katılımcısıydım. Kabul *ediyorum* demeye hevesli bir kadın.

Yatağında, rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda dokunuşuna mutlulukla karşılık veren beden.

Stresini azaltmaya istekli bir ağız bile.

Gerçek bir eş değil.

Aslında bir insan bile değil.

Ve benim hiçbir umutsuz bağlılığım durumun gerçekliğini değiştirmeyecekti.

Onu ne kadar sevsem de beni sevmesini sağlayamazdım.

Ne kadar inkâr etmek istesem de, yine de ediyordum.

Onu seviyorum.

Onu su gibi, hava gibi, hayatta kalmak için gerekli bir şey gibi sevdim. Çıkarılamayan bir parçam gibi.

Ellerimi ağrıyan, şişmiş gözlerime bastırarak, bunu, onu, her geçen an daha da keskinleşen acıyı düşünmemek için kendimi zor tuttum.

Sadece... sürüklenip gitmek.

Uykunun hiçliğine.

Kaçmayı çok istediğim bu gerçeklikten uzakta.

Sadece onun sesiyle uyanmak için.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Renzo

Sonunda liderliği ele geçirdik.

Dav tesadüfen yerel mağazalarımızdan birinde içki alırken içeri giren biri Lombardis için bir şeyler almaya geldiklerini söyledi.

Neyse ki onunla bir süre tek çantacı olacağımı konuşmuştum, böylece beni ve hepimizi kimin kazıklamaya çalıştığını bulmak bizim için daha kolay olacaktı.

Adamı banyoya sürükledi, sonra da beni aradı.

Rico'yu yakaladım ve sonunda bazı lanet cevaplar almaya hazır bir şekilde yola koyulduk.

Bu bölgeyi yönetmesine rağmen, isteksiz bir adamı bir binadan çıkarıp arabaya bindirmek ve sonra tekrar sokağa çıkarmak pek de kolay değildi.

Bu bölge turistlerle ya da benim kim olduğumu bilmeyen, kendi işlerine bakacak kadar bilgi sahibi olmayan yerlilerle doluydu.

Fermuarlı ve bantlı adamı güpegündüz arka koltuktan çıkarmak çok riskliydi.

Ve bu puştun içinde çok fazla mücadele vardı, ben arkamdan gelirken Dav ve Rico arasında gidip geliyordu, hepimiz

Lore'a el kaldıran adamın ağzını burnunu kırmak kullandığım oda.

Sanki adını düşünmek onu ortaya çıkarmış gibi, işte .

Dav ve Rico sik kafalıyı binanın kapısından içeri sokarken.

Onları görmüş müydü?

Bu boku, işimin, hayatımın bu çirkin kısmını görmemesi için duyduğum ani arzuyu açıklayamıyordum.

Elbette, objektif olarak, bir mafya prensesi olarak, işlerin ne kadar çirkinleşebileceğini biliyordu. Kan dökme ve kafadan vurma.

Organize suçun temiz ya da güzel hiçbir yanı yoktu.

Ama onun bunu bilmesi ve benim bu bulaştığımı görmesi iki farklı şeydi.

Aklımın almadığı bir şekilde onu bundan korumak istedim.

"Hey!" dedi, yaklaşarak ve eski deri ceketimi giydiğini fark etmemi sağladı. Bunu görünce göğsümde sıcak bir his belirdi. "Bu çok komik," dedi gülümseyerek. "Ben de tam seninle bir şey konuşmam gerektiğini düşünüyordum."

Sikeyim.

Uzun zamandır sesini duymamıştım.

Bal gibi tatlı olduğunu neredeyse unutuyordum.

Binanın içinden gelen gürültüyle yakalayıp eve götürme ve birkaç saatliğine içinde kaybolma fantezisinden kurtuldum.

"Şimdi olmaz," dedim, binanın içinde neler olup bittiğini bilmediğini umarak.

"Sadece bir dakika sürecektir-" diye söze başlamıştı ki binanın içinden yine itiş kakış sesleri geldi, bu kez Dav ve Rico'dan küfürler yükseldi.

İçeride işler iyi gitmiyordu.

Durumu kontrol altına almak için oraya girmek zorundaydım.

"Şimdi olmaz dedim," dedim, o irkilene kadar ses tonumun bu kadar keskin olduğunu fark etmemiştim. Lanet olasıca irkildi. Ve aptalca güzel yüzündeki o megawatt gülümsemesi kayboldu.

"Renzo!" Rico seslendi, sesi acı dolu bir tıslamaydı.

"Evine git," dedim ve arkamı dönüp aceleyle binaya girdim, takip etmeyi düşünmesi ihtimaline karşı kapıyı arkamdan kilitledim.

Dav odanın içinde ayaklarını sürüyerek dolaşırken Rico , kaburgalarını tutuyordu, kollarıyla yaşam savaşı veren adama tutunuyordu.

"Beni çok kızdırıyorsun," diye homurdandı Dav, sertçe geri çekilirken adam doğal olmayan bir açıyla eğildi. Her zamanki çekiciliği gitmiş, çok iyi sakladığı karanlık tarafı ortaya çıkmıştı.

"İyi misin?" Rico'ya bakarak sordum.

Rico başını sallayarak, "Beni tekmeledi," dedi. "Ben iyiyim. Sadece morarmış sanırım," dedi bana, kaburgalarına bastırmak için gömleğini yukarı çekerek.

"Pekâlâ. Bu kadar saçmalık yeter," dedim, Dav'a ve adama doğru yürüdüm, bacaklarını tutmak için uzandım.

Dav ve ben onu lanet bir solucan gibi kıpırdatarak köşedeki metal sandalyeye taşıdık, her birimiz sırayla onu sabit tuttuk, çünkü kolayca kopan fermuarlı bağlar yerine zincirlerle sabitlenmişti.

"Rico, neden gidip arabada dinlenmiyorsun? Belki yüksek sesli bir müzik çalar" dedim ve ağzı bantlı adama bakarken başımı salladım. Ondan cevap almaya çalışmak için bantı çıkarmam gerekecekti. Sinirlenmesi ve duyulma riski vardı. Bu yüzden müzik.

Sert bir şekilde nefes vermeden önce bas seslerinin tuğla duvarları eritmesini bekledim.

"Şimdi bana kimin için çalıştığını söylersen kendini büyük bir acıdan kurtarmış olursun," dedim ve uzanıp ağzındaki bandı yırttım.

Fark ettiğimden daha gençti. Sadece bir çocuk, gerçekten. On sekiz, on dokuz.

Meydan okuyan gözler ve çenesinde az miktarda hormonal sivilce.

Bu işin arkasında her kim varsa, hâlâ lisede okuyan ya da liseden yeni mezun olmuş çocukları işe olması mantıklıydı.

Onlarla konuşmak çok daha kolaydı. Hırs ve yenilmez olduklarına dair derin bir inançla doluydular. Ve muhtemelen organize suçun nasıl işlediğini tam olarak anlamıyorlardı. Bana karşı bir hamle yapmaya çalışarak ne kadar risk altında olduğunu.

"Devam et o zaman," dedi çocuk, çenesini bir davet gibi yukarı kaldırarak. "İnan bana, daha kötülerini de yaşadım."

"Kimin için çalışıyorsun?"

Bunun üzerine dudakları yukarı kıvrıldı, koyu yeşil gözleri şeytani bir ışıık aldı. "Kendim."

Ukala herif.

"Tekrar deneyelim. Lombardi'nin çantacısı olmanı kim söyledi?"

"Biliyor musun... hafıza kaybına uğramış gibisin, dostum," dedi. Bu pislik.

Neredeyse ona saygı duymak istiyordum.

Eğer o benim organizasyonumdaki fare hakkında bilgiye sahip olmasaydı, ben sahip olurdum.

"Tamam o zaman," dedim, yumruğumu kıvrıp vururken derin bir nefes aldım.

Yumruğun sesi odayı doldururken kafası yana savruldu. "Hepsi bu mu?" diye sordu, yüzünü bana dönerek, sırtarak dudaklarında.

Bakışlarım arkasında duran Dav'a kaydı, onu tek kelime etmeden bir şeyler anlatabilecek kadar iyi tanıyordum.

Bu adam kolay kolay çözülmeyecekti.

Bir saat sonra ellerimde kan vardı, ayakkabılarıma bulaşmıştı. Yerde bir diş vardı ve çocuğun yüzünden sürekli kan damlıyordu. Gözünün yanındaki yaradan. Dudağından ve ağzından. Çürükler oluşmaya başlamıştı bile.

Çığlık atmadı.

Yardım çağırmaya çalışmadı. Merhamet için yalvarmadı.

Hayır.

Bu şerefsiz benimle alay edip durdu. Sonra Dav onu etiketlediğimde.

Kanlar içinde ve yara bere içindeyken bile başını geriye doğru eğerek daha fazla tacize davetiye çıkardı, yeşil gözleri kayıtsızdı.

"Kim-" Başladım, sonra telefonumun çalmasıyla dikkatim dağıldı.

Elimi uzattım, Elian'ın adını gördüm, sonra sessiz konuma getirdim ve tekrar bir kenara koydum.

Bir kez titreşti, sonra Dav beni tekrar içeri aldı, parmak eklemleri çoktan kırılmıştı çünkü bu adam hayatında hiç yumruk atmamıştı. Kendisinin diğer parçasını serbest bıraktığında, çok acımasız oluyordu.

Kapı açılana ve Rico orada dikilene kadar bir şeylerin ters gittiğini fark .

"Ne oldu?" Gerilerek sordum.

Rico telefonu kulağına götürerek, "Ben Elian," dedi. Elian.

Beni ilk kim aramıştı. Birkaç kez.

Elian sebepsiz yere aramadı.

Meşgul olduğumu bildiği halde.

Yerde ilerleyip telefonu Rico'dan aldım ve kulağıma dayadım.

" oluyor?" diye sordum.

"Lore evde değil," dedi ve midemin gerilmesine neden oldu.

"Biliyorum," dedim, sokaktaki o kocaman gülümsemesini hatırladım.

Sanki beni gördüğüne çok sevinmişti. Bana bir şey söyleyeceği için heyecanlıydı. Sonra iş sesimi onun üzerinde kullandığımda soldu. "Onu bir süre önce gördüm."

"Bize kahve getiriyordu. Yirmi dakika sonra gideceğini söyledi." Sesinde zorlukla kontrol edilebilen bir gerginlik vardı.

Onu gördüğümde Lore'un elinde iki tane krem şantili ve çikolatalı donmuş kahve vardı.

"Ne kadar zaman önceydi bu?" İnatçı çocuğu sorgularken zaman kavramını yitirdiğim için sordum.

Bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemediğim için dışarı çıktım, sokaktan köşeye doğru yürüdüm ve etrafıma bakındım.

"Neredeyse iki saat," dedi Elian, kalbimin teklemesine neden olarak.

Sadece kaybedilen zaman yüzünden değil, elinde sürekli eriyen iki donmuş kahve varken dikkatsizce yürüyüşe falan çıkmasına imkân olmadığı için.

"Onu aradım. Defalarca," dedi ve birden karımın telefon numarasının onda olduğu geldi... ve ben hala bilmiyordum. "Cevap vermiyor."

Bakışlarım panik yapmamaya çalışarak sokakları tekrar taradı.

Ama aşağıya baktığımda, çöp kutusunda tamamen dolu iki donmuş kahve gördüm.

"Siktir," diye tısladım.

"Ne oldu?" Rico sordu.

"Lore kayıp. Bunlar benimle konuşmak için sokağa iniştiği kahveler."

"Burada mıydı?" Rico çocuğun ve Dav'in hâlâ bulunduğu binaya doğru bakarak sordu.

"Evet. Muhtemelen oradan geçiyordu ve beni gördü. Benimle bir şey konuşmak istedi ama siz o çocukla uğraşıyordunuz," dedim. "Arabaya geldiğinizde onu gördünüz mü?"

"Hayır," dedi. "Ve sokağı taradım." Hay sikeyim.

Sikeyim.

"Bunu düşünmüyorsun değil mi..." Rico başladı. "Ne düşünüyorsun?" Sözünü bitirdiğinde ben sordum.

"Sanırım tacının peşinde olan kişi gördü ve aldı. Belki de seni dışarı çekmek için."

Bunu düşünmemiştim, hayır. Ama şimdi düşünüyordum.

Bağırsaklarımın bükülme şekli, lanet kalbimin bükülme şeklinden farklı değildi.

Tatlı, masum, minik Lore'un organizasyonumu yıkmak isteyen, bana zarar vermek isteyen adamın elinde olması fikri? Hayır. Siktir. Bu dayanılmazdı.

"Burada ne yapmak istiyorsun patron?" Rico, çürük kaburgalarını unutmuş, harekete geçmeye hazır bir halde sordu.

"Elian, daireye göz kulak olması için Cage'i çağır. Seni sokaklarda istiyorum." "Anladım," dedi ve telefonu kapattı.

"Cinna'yı ara," dedim ve binaya doğru koşarken Rico'ya telefonunu uzattım.

Bana bir bakışıyla Dav sertleşti.

"Onu buza koyun," dedim başımla arka taraftaki küçük odayı işaret ederek. Betondan yapılmıştı ve içeriden açılması imkânsız, lanet olası bir endüstriyel kapısı vardı. Biliyorduk. Yıllar boyunca birçok kez kullanmıştık. Sandalyeyi odaya sürükleyip çocuğu içeri kilitledikten sonra Dav'a, "En güvendiğin askerini çağır," dedim. "Sana sokaklarda ihtiyacım var. Lore kayıp."

Bunun üzerine hepimiz harekete geçtik ve yerel işletmelere gidip Lore'u görüp görmediklerini sormadan önce üzerimizdeki kan izlerinin çoğunu silmeye çalıştık.

Ama kahve dükkânı dışında başka bir yerde durmuş gibi .

Panik, midemde ve boğazımda bir sıkışma hissi, Lore'un vurulduğunu, yumruklandığını, tekmelendiğini... daha da kötüsünü hayal ettikçe her geçen an büyüdü. Ve benim için ağılıyordu.

"Siktir," diye homurdandım, dönüp yumruğumu duvara vurdum ve Dav'ın kaşlarının kalkmasına neden oldum.

"Bu çok yapıcı," dedi, ben tekrar vurmamak için kendimi zor tutarken, acının giderek artan etkisinden kurtulup düşünmeme yardımcı olduğunu söyledi.

Kafamda karanlık, korkunç hayaller.

"Patron!" Cinna'nın sesiyle döndüğümde onu cadde boyunca bana doğru yürürken buldum. "Kameralarına bakmama izin vermesini sağladım," dedi, vitrinine yaslanmış, dudaklarının arasında bir kürdan oynatırken karnını ovuşturan adi görünümlü bir adama doğru el sallayarak.

"Öyle mi? Bunu nasıl yaptın?" Dav durumun ciddiyetine rağmen sırtarak sordu.

"Neyse ki siz erkekler hep aynısınız," dedi Cinna. ", " dedi bana. "Tam köşede bir kamerası var."

Bununla birlikte, olası bir ipucuyla göğsümde yükselen kararsız umutla, onunla birlikte caddenin karşısına koştum.

Bir karış tozla kaplı rehinci dükkânının kalabalık koridorlarından geçerek arka odaya doğru ilerledik, iki kişi için bile yeterince büyük olmayan klostrofobik bir alan, benim için kameraların yayını açtıktan sonra bile içeride kalmaya çalışan sahibi bir yana.

"Bize bir dakika verir misin, yakışıklı?" Cinna sordu, sesi mırıldanıyordu.

Cinna'nın istediğini elde etmek için çapkın bir tavır takındığını ilk kez duymuyordum. Ama zihninde birini hadım etmeyi hayal ettiğini bildiğim halde bunu bu kadar iyi başarması beni hiç şaşırtmamıştı.

"Elbette tatlım, . Benim için hazır olduğunda hemen ön tarafta ol," dedi, karnını biraz daha ovuşturdu, dili kürdana bastırmak için dışarı çıktı, sonra binanın önüne doğru ilerledi.

Cinna kapıyı çarparak kapattı. "İğrenç," diye homurdandı, benimle birlikte masanın arkasına geldi, ikimiz de omuz omuza duruyorduk. "Saat kaçtı?" diye sordu fareye uzanarak.

"İki saat. Hayır, şimdi üç ya da üç buçuk saate yaklaştı," dedim.

Cinna görüntüyü geri aldı ve ikimiz de Lore için yüzleri tarayarak herkesin etrafta dolaşmasını, hayatlarını yaşamasını izledik.

"Benim deri ceketimi giyiyordu," diye hatırlattım Cinna'ya. "Elinde iki donmuş kahve vardı."

Cinna boğazının arkasından bir ses çıkardı, onu görebilmek için görüntülerin üzerinden atlamaya devam ederken hiçbir şey söylemedi.

"İşte," dedi, Lore'un köşeye doğru yürüdüğünü gördüğümüzde parmağını duraklatma tuşuna bastırarak.

Yürüyüşü sertti, sanki her adımı çaba gerektiriyordu.

Bu onunla konuşmamdan hemen sonra olmalı. Ve o zaman iyi yürüyordu.

Garip.

Rehinci dükkânı bir cehennem çukuru olabilirdi ama sahibi belli ki iyi kameralara yatırım yapmıştı çünkü Cinna netliği kaybetmeden yapabiliyordu.

Ve işte oradaydı, bakışları rehinci dükkânına doğru kaymadan önce bir anlığına sokağa baktı, uzaktaki bir şeye bakıyordu.

Apartman belki.

Bakışları yukarı kaydı ve yüzünde beliren ifadeyi gördüm.

Sadece... yıkım.

"Seninle eski bir arkadaşın gibi konuşacağım, kaptanın gibi değil," dedi Cinna, sesi gergindi. "O kıza ne dedin lan sen?"

"Ben... Ben ona o anda onunla konuşamayacağımı ve eve gitmesini söyledim," dedim. Ama anılar şimdi daha keskindi. Beni gördüğünde, bana söyleyeceklerini duyduğunda nasıl da heyecanlanmıştı ve sanki ona vurmuşum gibi bakmaya başlamıştı.

"Ona söyledin mi? Yoksa ona havladın mı?" Cinna beni çok iyi tanıdığı için sordu.

"Muhtemelen ikincisi," diye itiraf ettim. "Rico yaralanmıştı. Dav adamı tutmak için mücadele ediyordu. Benim... benim oraya girmem gerekiyordu."

İkimiz de Lore'un perili gözlerinin elindeki kahvelere bakmadan önce bir daha uzaklara dalmasını izledik. Onları fırlatmadan önce.

Ve kameralardan uzak bir yöne doğru koşmaya başladı. Hızı gerçek bir koşudan çok azdı.

"Nereye gidiyor?" Yüksek sesle düşünerek söyledim.

"Metroya," dedi Cinna bana bakarak. "Tebrikler," devam etti ve bakışlarımı kaldırıp gözlerindeki ateşi görmemi sağladı. "Sonunda başardın. Sonunda onu kırdın. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," dedi, aniden benden uzaklaştı, sanki bana çok yakın olmak onu hasta ediyordu.

"Hey," diye homurdandım, dükkândan hızla geçip onu takip ettim, ikimiz de dükkân sahibinin 'ödemesini' sormasını görmezden geldik. "Dur lan," diye tersledim, Cinna'nın kolundan tutup onu geri çektim.

Kolunu kaldırıp bana öyle sert bir tokat attı ki geri sıçradım.

"Ne oluyor lan?"

"O Lore içindi," dedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Nasıl bu kadar kör olabiliyorsun?" diye öfkeleni, yanından geçen insanların dikkatini çektiğini umursamadan.

"Neye karşı kör?"

"Ne bileyim, lanet olası karınla ilgili her şeye," diye öfkeleni. "Nasıl oluyor da Elian bunu görebiliyor? Ve ben de görebiliyorum? Ama sen nasıl bu kadar cahil olabiliyorsun?"

"Cinna, Tanrı aşkına, mantıklı bir şeyler söyle."

"O kız öyle ve nedenini bir türlü anlayamıyorum," dedi. "Ama o sana *aşık*. Ve sen ona hiç önemi yokmuş gibi davranıyorsun. Sanki bir hiçmiş gibi. Ne yani, canın istediğinde onu beceriyorsun ve diğ er zamanlarda onu unutuyor musun?"

Hayır.

Hayır, bu doğru değildi.

Sürekli onun sikişini düşünüyordum. Aslında sinir bozucuydu, onun düşünceleri zihnimi işgal etmeden artık hiçbir şeye tam olarak konsantre olamıyordum.

Ama bundan daha fazlası...

hayır. Lore bana *aşık* değildi.

"Ona seninle neden evlendiğini hiç sordun mu?" Cinna sordu.

"Yapmak zorundaydı," dedim, bir korku belirmeye başlamıştı, yanıldığımı hissediyordum. Her konuda yanıldığımı... her konuda.

"Gerçekten de aşırı korumacı ailesinin en küçük, en tatlı kızlarını şeytanın kendisine kurban edeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu bana gözlerini devirerek. "Seninle evlenmeyi kabul etti. Seninle evlenmek *istedi*. Ailesinin isteklerine rağmen."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, sanki içimdeki havayı dışarı atmış gibi hissediyordum. "Neden?"

Bunu neden yapsın ki?" O

Çok geçti.

Yani... bu hayat için yaratılmış bir kız değıl.

Benim gibi bir adamla birlikte olacak türden bir kadın değıl.

"     bir zamanlar, tek başına kitap alışverişine çıkmak isteyen küçük tatlı bir ge   kız, onu taciz eden    yetişkin adamın elinden kurtarmıştın," dedi Cinna. "Ve görünüşe göre o zamandan beri sana ."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Yalan söylediğini düşündüğüm için değıl. Ama buna inanmak istemediğim için.

"Evet, aslında. Evet. Ve sonra seninle evlendi, gözlerinde yıldızlar vardı çünkü küçük kızlık fantezisinin hayata geçtiğini görüyordu. Sonra ne yaptın, bekaretini mi aldın? Ona orgazmı ve belki biraz tatlılığı gösterdin, bağladın ve onu daha da sardın..."

Bu... bu doğrudu.

Bunların hiçbirini inkar edemezdim.

Lore'da varlığından bile haberdar olmadığım yönlerimi gördüm. Daha sabırlı, daha nazık bir yanımdı. Ona sarılmak isteyen, sadece yakın olmak için onunla yatakta kalmak isteyen bir yanımdı.

"Ve bu evlilikle birlikte dünyası küçüldü, ta ki onun için sadece sen kalana kadar. Bu da onun daha da düşmesine neden oldu. Sen onu istismar edecek kadar görmezden gelsen bile. Sonunda senden bıktığı için onu suçlayabilir misin? Umuttan ve hemen ardından gelen hayal kırıklığından? Sonunda bir duruş sergilediği ve seni terk ettiği için mutluyum."

Bununla birlikte, hışımınla uzaklaştı ve bir yan sokakta kayboldu.

"Vay be. O da neydi öyle?" Rico bana doğru ilerleyerek sordu, adımları yavaştı, kaburgalarının söylediğinden daha kötü olduğunu anlamama izin veriyordu. Ama şu anda bu saçmalık için zaman yoktu.

"Bana kızgın," dedim.

"Bunu gördüm. Ne için?"

"Lore."

"Onu buldun mu?" diye sordu, sesine umut yayılmıştı.

"Anladığım kadarıyla kaçırılmamış. O... gitti."

Kahretsin, bunu tekrarlamak bile göğsüme bir bıçak gibi saplandı. "Gitti mi? Seni... terk mi etti?" diye sordu.

"Evet."

"Kahretsin," dedi Rico, küçük bir kahkaha attı, sonra yüzünü buruşturup bir elini kaburgalarına bastırdı. "Seninle yaşamamanın zor olduğunu biliyordum, ama lanet olsun. Karını ne kadar sürede terk ettin? Bir ay mı? Altı hafta mı? Aklımda bile tutamıyorum.

Yine de bundan daha uzun olamaz. Bu bir rekor olmalı." "Destegin için teşekkürler dostum," dedim ve sert bir şekilde nefes vererek Telefonumla Elian ve Dav'a mesaj atıyordum, böylece kendilerini yormayacaklardı.

"Ne yapacaksın?" Rico birkaç uzun sessiz dakikadan sonra sordu.

"Onun peşinden gidecek," dedi Elian, arabasından inerken, düşüncelerime dalmış olduğum için onun yanaştığını bile fark etmemiştim

ve dışarı tırman.

"Doğru. Doğru. Ailenin ittifakınızın yürümediğini bilmesine izin veremezsin," dedi Rico başını sallayarak. "Tüm bunlar olurken olmaz."

"Kimsenin ne düşündüğü önemli değil," diye tersledim. "Benim ve evliliğim hakkında ne düşündüklerini sikime takmadan önce çatalla bir tas su bile yerim."

Rico'nun kaşları havaya kalktı. "O zaman ne hakkında?"

Elia  gözlerini devirerek, "Bu onun karısı, zek lı," dedi.

"Kağıt üzerinde, değil mi? Değil mi?" diye sordu, kaşları Elia  ve Cinna'nın açıkça içinde olduğu bir şeyi kaçırmış gibi  atıktı. "Kahretsin," dedi Rico benim sessizliğime. "Gidip karına karşı bir şeyler mi hissettin?" diye sordu bana başını sallayarak. "Siktir, dostum. Sana iyi şanslar," dedi ve bir elini omzuma sıkıştırdı. "Gidip kaburgalarım  buz koyacağım."

Elia 'ın dalga dalga yayılırken beni orada öylece bırakıp gitti.

"S ylemene gerek yok. Cinna beni çoktan ." Bunun  zerine başını salladı.

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordu. "Onu geri getireceğim."

O da başıyla onayladı.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Bir anı canlandı, Lore soyulduğunu ailesine, özellikle de ağabeyine s ylemediğinden bahsediyordu. Gözlerinde bir yumuşaklık ve sesinde bir hüzün vardı.

Nico.

Nico'ya giderdi. "Beni Manhattan'a götür."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Renzo

"Yukarı gelmemi ister misin?" Elian orada durup Nico'nun apartmanına sordu. Hepsi pırıl pırıl cam ve çelikti.

Elian'ın başı dönüyordu, muhtemelen Costa'nın sahasında davetsiz olarak bulunmaktan benim kadar rahatsız . Özellikle de içlerinden biri benden sinirli bir şekilde kaçtıktan sonra.

"Hayır." Bunu yalnız yapmak zorundaydım.

"Emin misin? Lore benden hoşlanıyor," dedi, bu küçük alay karşısında dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Bunu tek başıma mahvettim. Bunu da kendim düzeltmeliyim."

Zaten uzun olan yolculuğumda bir sürü trafik yüzünden düşünmek için uzun bir yol kat etmişim.

Cinna'nın söylediklerini gözden geçirdim, geriye döndüm ve karımla birlikte olduğum her zamanı hatırladım. Kuşkusuz bu çok sık değildi. Ve çoğunlukla seksten ibaretti.

Yani, misafir yatağından çıkarıp aşağıya getirdiğimde, ona deneyeceğimi söylemişim.

Yaptım mı peki?

Hayır.

Hayır, yapmadım.

Bir yanımda stresli olduğumu, ailemde neyin yanlış gittiğini anlamaya çalıştığımı söyleyerek bahaneler uydurmak istiyordu. Diğer ise bu kadar çok çalışmak zorunda olmadığımı biliyordu. Kaptanlarıma, askerlere, hatta ortaklara daha fazla yetki verebilirdim.

Ben sadece... her zaman odadaki en çalışkan orospu çocuğu olmuştumdur. Gücümü bu şekilde kazandım ve korudum. Son patron yıktıktan sonra bu aileyi tekrar nasıl kurdum.

Evli olmanın tasarruf yapmam gerektiği anlamına geldiği hiç aklıma gelmemişti.

Sanırım Lore'un evde bensiz daha mutlu olacağını düşündüm, oturup beni beklediğini değil.

Çünkü çocukluğundan beri bana karşı bir şeyler hissediyordu.

Yalan söyleyip tam olarak o etkileşimi hatırladığımı söyleyemem. Sokak tacizcilerini sayamayacağım kadar çok kez kovalamıştım. Ve kesinlikle lanet olası bir çocuğu kontrol etmiyordum, bu yüzden o sadece diğerleri denizinde bir yüzdü.

Ama belli ki onun üzerinde bir etki bırakmıştım.

Ve benim tek yaptığım onun rüyasını bir kabusu çevirmekti.

Daha iyisini yapmalıydım.

Onunla vakit geçirdim.

Ona söylediğim gibi onu dışarı çıkarıp gösteriş yaptım.

Kendini kullanılmış ve ihmal edilmiş hissetmemesini sağladım.

Ben sadece... Ben daha iyi

bilmiyordum. Şimdi biliyorum.

Ve daha iyisini yapacaktım.

Yine de sorun, bana inanmasını ve bir şans daha vermesini sağlamaktı.

Ondan önce, aşırı korumacı ve muhtemelen öfkeli ağabeyinin onu görmeme izin vermesini sağlamaktı.

Elian bana sırtarak, "Eğer ceset torbasında götürüldüysen," dedi. "O zaman muhtemelen bunu hak etmişimdir?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey," diye kabul etti. "Ben buraya göz kulak olurum."

Ona başımı salladım, sonra merdivenlerden yukarı çıktım, tam o sırada yaşlı bir kadın kapıyı benim için açık tutarak dışarı çıkıyordu.

Nico en üst katta oturuyordu ve asansörle yukarı çıkarken ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Ona.

Ona.

Aklıma tek bir şey bile gelmeden kapılar açıldı ve ben Nico'nun kapısına doğru yürüyüp elimi kaldırarak kapıyı çaldım.

Kapı beklediğimden daha hızlı açıldı. Ve Nico Costa oradaydı.

Uzun boylu, fit ve öfkeli.

"Kesinlikle olmaz," diye tersledi ve kapıyı kapatmaya çalıştı ama ben ayağımı araya sokmak için bacağımı tekmeledim.

"O benim karım," diye hatırlattım ona.

"Öyle mi? Belki de bunu onu ezmeden önce düşünmeliydin."

"Seninle aynı fikirde değilim," diye itiraf ettim. "Sana verecek hiçbir mazeretim yok

Bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

"Omzumda hıçkırığa hıçkırığa ağladığı için mi?" diye sordu. "Annemin cenazesinde daha çok ağladığı için. "Neden onu sevemediğini soruyorsun? Bunun sorumluluğunu üstleniyor musun?"

Göğsüne bir bıçak daha.

"Ona iyi bir koca olduğuma seni inandırmaya çalışmıyorum, Nico," diye itiraf ettim. "Bunu onun seçtiğini bilmiyordum. Buna zorlandığını sanıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşündüm. Ben de onu yalnız bıraktım. Bilmiyordum..."

"Sana bu konuda çok ısrarcı olduğunu söylemedi mi?" Nico sordu.

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Aslında onun herhangi bir konuda bu kadar ısrarcı olduğunu hayal etmek biraz zor."

"Genelde böyle yapmaz," diye onayladı Nico. "Bunu aklım almıyordu. Ta ki bugün bana anlatana kadar," diye itiraf etti.

"Bu konuda bana inanmak için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama o kızı asla incitmek istemedim Nico. Sadece... benden ne istediğini bilmiyordum."

"Peki ya bilseydin?" diye sordu kuşkuyla.

"Ona vermeye çalışırdım. Bu konuda harika olduğumu iddia edemem ama denerdim. En azından bunu hak ediyor."

Nico derin bir nefes çekti.

Çenesindeki kaslar beni dövmek istediğini söylüyordu.

Ama gözlerindeki bakış, benim tarafımı görmeye çalıştığını gösteriyordu.

Nico gibi adamlara saygı duymak zorundaydınız. Tüm tarafları görmeye çalışabilen. Duygularını bir kenara bırakıp durumun gerçekte ne olduğunu görebilecek kadar olgun ve tecrübeliydiler.

"Eğer içeri girmene izin verirsem," dedi uzun bir sonra, "bunun ona bağlı olduğunu anla. Ailelerimiz önümüzdeki üç nesil boyunca savaşa girse bile umurunda değil, onu seninle birlikte gitmeye zorlamana izin vermeyeceğim."

"Ben olsam bunu yapmazdım. Yeterince şey yaşadı," diye ekledim. "Sadece özür dilemek istiyorum. Onu ikna etmeye çalışmayacağım. Burada seninle kalmak istiyorsa, öyle olsun."

"Ailene iyi görünmeyecek olsa bile mi?" "Yine de," diye kabul ettim.

Nico bir adım geri çekilerek kapıyı açtı. "Biraz kestiriyor," dedi ve hafifçe aralanmış bir kapının bulunduğu koridora doğru el salladı. "Ben hemen dışarıdayım," diye ekledi, ses tonunda bir tehdit iması vardı.

", " dedim başımı sallayarak. "Bana bir şans verdiğin için teşekkürler," diye ekledim yatak odasının kapısına doğru ilerleyip kapıyı iterek açmadan önce.

Nico'nun tepemde dolaşacağını bildiğimden ve duymasını bir şey yaptığımı ya da söylediğimi düşünmesini istemediğimden tam olarak kapatmadım.

"Hey, fare," dedim içeri girerken, ayakkabılarımı ışığı yaktım, sonra içgüdüsel olarak kendini daha sıkı bir top haline getirdiği yatağa doğru ilerledim.

Daha fazla bok kafalı gibi hissedebileceğimi düşünmemiştim. Bu yanıldığımı kanıtladı.

"Muhtemelen bunu duymak istemeyeceğini biliyorum," dedim, kıvrıldığı yatağın kenarına ilerleyerek. "Ama senden özür dilemeliyim," dedim yatağa tırmanarak. "Bilmiyordum, Lore. Hiçbir fikrim yoktu."

"Bana bağırdığını mı?" diye tersledi, sesi yüzünü soktuğu yastık yüzünden boğuk çıkıyordu.

Her şeye rağmen, sesini yükselttiği için onunla gurur duyuyordum.

"Bağırdığımı fark ettiğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim. "O binada... ciddi bir şeyler oluyordu. Ve orada olmama ihtiyacım vardı. Sana karşı iş sesimi kullandım. O kadar sert olmak istememişim. Güvenlik kamerası izleyene kadar ses tonumun ne kadar yanlış olduğunu fark etmemiştim. Sana bağırarak istememişim. Bunun için özür dilerim. Ben kadınlara bağırmam."

"Sadece seninle bir şey konuşmak istiyordum," dedi sesi kısık bir şekilde.
"Bunu şimdi anlıyorum," diye kabul ettim, geçici olarak uzanıp saçlarına dokundum.

Bir an için sertleşti ama parmaklarım kafa derisini nazikçe ovmaya başlayınca rahatladı. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Artık bir önemi yok," dedi sesi çatlayarak. "Benim için önemli."

"Evet doğru," diye homurdandı. "Ben buradayım," dedim.

"Ne?"

"Burada seninleyim," dedim. "Bu da demek oluyor ki, o bekçi köpeği ağabeyine beni içeri alması için yeterince iyi bir argüman sundum. Belki o yeterince iyi olduğunu düşündüyse, sen de yapabilirsin?" diye sordum.

Buna bir şey demedi ama ben sessizliğini bir anlaşma olarak kabul edip devam edecektim.

"Beni etrafında isteyeceğini düşünmemiştim, fare. Cinna bana söyleyene kadar, benimle evlenmeyi seçtiğini bilmiyordum. Zorla olduğunu sanıyordum. Ve bu yüzden benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini düşündüm. Ben ensende olmadan istediğini yapman için sana özgürlük sanıyordum. Beni gerçekten etrafında isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

"" dedi, sesi yine çok küçük ve üzgün çıkıyordu. "Ama tek istediğin benimle yatmaktı," diye ekledi ve bu kısmın kardeşinin duyabileceği kadar yüksek olmamasını umarak yüzümü buruşturdum.

Yataktan aşağı kaydım, yüzümü ona dönmek için yan tarafıma döndüm, böylece yüzlerimiz yakındı, her ne kadar onunki hala yastığın içinde olsa da.

Sesimi alçalttım, Nico'nun bu kısmı duymasını kesinlikle istemiyordum. "Bu konuda yanıldığını söylemeye çalışmayacağım. Seninle yatmak istedim. Hâlâ da seninle yatmak istiyorum. Ama sana sadece bunun için iyi olduğunu hissettirmem yanlıştı. Bu... bu doğru değil."

Buna bir aldım.

"Nasıl denediğini şimdi anlıyorum fare," dedim. "Ve ben sürekli kaçıırıyordum. üretmeye çalışmıyorum ama bu işte iyi değilim."

"Ne boku?" diye sordu ve onun küfretme sesi karşısında dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Görünüşe göre bazı yönlerimden ona da bulaşmıştım.

"İlişkiler."

"Senin bir sürü ilişkin var," diye karşılık verdi. Ve, hey, bu iyi bir argümandı. Birçok parti sırasında dairenin etrafında olmuştu.

Beni bir sürü lanet insanla etkileşime girerken görmüştü.

Tabii ki aynı şeyi neden onunla yapamadığımı bilmek istiyordu. "Bazı güzel anlarımız oldu, değil mi?" Ben sordum. "Öyle zamanlar oldu ki iyi geçiniyorduk. Belki de bu kadar uzun süre kalmanın tek nedeni budur."

"Kaldım çünkü ben..." diye devam etti, kendini yakaladı. Bana karşı daha da savunmasız olmak istemediği için onu suçlayamazdım.

"Keşke bana söyleseydin," dedim, parmaklarım kafa derisinden çenesine ilerlerken.

Zar zor dokunmuş, daha fazlasını isteyen yüzünün yastıktan ayrılmasına neden oldu.

En azından bu konuda iyiydim.

Parmaklarım çenesinde, dudaklarında ve burnunda gezindi. Ben ona dokunmayı bırakana kadar gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kahretsin, fare," dedim, Nico'nun bana bahsettiği ağlamanın kanıtlarını görünce yüzümü buruşturarak. "Böyle gözyaşlarını hak etmiyorum," dedim, parmağımı şişmiş göz kapağında, sonra da lekeli yanağında gezdirerek.

"Benim için ağlamanı hiç istemedim."

"Senin için çok ağladım," diye itiraf etti, alt dudağı yine ağlayacakmış gibi titriyordu.

"Bilmiyordum," dedim ona.

"Sen hiç orada olmadın ki," diye karşılık verdi.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Şu anda işle ilgili çok şey oluyor. Ama bu eve gelip sana ihtiyacın olanı vermemek için bir bahane değil. Ben sadece... Neye ihtiyacın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sana sunabileceğim iki şey olduğunu düşündüm."

"İki şey mi?" diye sordu.

"Para," diye itiraf ettim, omuz . "Ve benim için gelmeni sağlamak."

"Dur," dedi, aniden parlayan gözlerini kırıştırtarak.

"Neyi durdurayım?" Neyi yanlış yaptığımdan emin olamadan kalp atışlarım hızlanarak sordum.

"Sorunlarımızı çözmek için seksi kullanmayı bırakın."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu düşünmemiştim. Bu sadece... sahip olduğumuz bir şey. İkimiz de bundan zevk alıyoruz. Yoksa bu konuda yanılıyor muyum?" Ben sordum. "Sen

Senin içinde olduğum zamanki gibi mi? Yüzüm kalçalarının arasındayken? Sikimi ağzına aldığında?"

Gözleri bir saniyeliğine parladı, ama onu geri başardı. "Bu yeterli değil."

"Hayır," diye kabul ettim. "Hayır, değil. Seni dışarı çıkarıyor olmalıydım. Eve gelip seninle akşam yemeği yemeliydim. Seni o çok sevdiğin kitapçıya ya da kahveciye götürmeliydim. Yapmam gereken bir sürü şey vardı. Ama geriye dönüp davranışlarımı değiştiremem. Tek yapabileceğim ileride daha iyisini yapacağıma inanmanı sağlamak."

Buna bir şey demedi ve bana güvenmediği için onu suçlayamazdım. Bu noktada bunu hak edecek ne yapmış olabilirim ki?

"Seni asla incitmek istemedim," dedim ona, iliklerime kadar hissederek.

"Sana inanmak istiyorum," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Ama?" diye sordum, yanıt olarak sessizlikten başka bir şey alamadım.

"Mouse, eğer bunu düzeltmek istiyorsak, bu bok hakkında konuşabilmeliyiz. En azından bir terapi reklamında böyle bir şey duyduğumu sanıyorum," diye ekledim ve ondan küçük bir gülümseme aldım. "Şuna ne dersin?" diye başladım, rotayı değiştirerek. "Bana ileride benden ne istediğini söyle. Bunu gerçekleştirmek için her şeyi yeniden düzenleyeceğim. Herhangi bir şey," diye ekledim, o hemen bir şeyler sıralamaya başlamayınca.

Bakışları alçaldı ama derin bir nefes aldı. "Bazen akşam yemeği için eve gelmeni istiyorum."

"Tamamdır."

Bunun üzerine homurdanarak bir ses çıkardı. "Ne?"

"Madem bu kadar kolay, neden daha önce gitmediniz?"

"Çünkü ben bencil bir herifim, sanırım," diye itiraf ettim. "Hayatımın böyle olmasına alışkınım. Uzun iş günleri. için ekibimi çağırıyorum. Yıllardır hayatım . Ve sen etrafımdayken belki de farklı olması gerektiğini göremeyecek kadar kafam kendi kıcımın içindeydi."

"Onları ağırlamak istedim," dedi ve kaşlarını aşağıya çekti. "Kimi?"

"Ailen," dedi bana bakarak, acı hâlâ o güzel mavi gözlerini delip geçiyordu.

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Şükran Günü için onları davet etmek istiyordum. Süsleme yapacaktım. Ve yemek yapacaktım."

Bana sormak için bu kadar heyecanlandığı şey bu muydu? Kahretsin, şimdi kendimi daha da pislik gibi hissediyordum.

"Bunu yaparsanız çok sevinirim," dedim. "Çoğumuzun... kendi aileleri yok. Cinna, Dav, Rico ve diğer birkaç arkadaşımın yıllardır Şükran Günü yemeği yediğimizi sanmıyorum. Belki de hiç."

"Hiç mi?" diye sordu, alt dudağı bu düşünceyle dışarı çıktı.

"Benim ailem... seninki gibi değildi, fare."

"Bunu bilmiyordum," dedi. Ve aramızda havada asılı kaldı. *Çünkü bana söylemedin.*

"Başından beri açıklamam gereken pek çok şey olduğunu şimdi fark ediyorum.

Lanet bir aptal olmaktan başka bir mazeretim yok." "Sen aptal değilsin."

"Senin gibi birini kaybettim, Lore. Bunun bir aptalın ders kitabındaki tanımına olduğuna eminim."

Onu kaybetmediğimi hemen söylemediğinde, içimde umutsuz bir burkulma hissettim.

"Benden başka ne istiyorsun? Akşam yemeği, yaparım. Başka ne istiyorsun?" "Seninle çıkmak istiyorum."

"Zaten bunu yapmak istiyordum."

"Ve sadece mahalleli karın olduğumu bilsin diye değil," diye açıkladı.

"Sadece değil," diye kabul ettim.

"Ailen hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Ve senin hakkında. Çocukluğun nasıldı, bu tür şeyler."

"Bunu yapabilirim." Zar zor iyileşmiş kabukları koparmak gibi olurdu. O pisliğin tekrar kanamasına izin vermek gibi. Ama bunu onun için yapabilirim.

"Başka ne var?"

Uzun bir duraklama oldu, sanki bir sonraki kısmı için kendini zorluyordu, bana bunun ne kadar önemli olduğunu bildiriyordu.

"Beni öpmeni istiyorum."

"Ne?" diye sordum. Yanlış anladığımdan emin bir şekilde geri çekilerek sordum.

"Hiç yapmadın," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ne mihrapta... ne de o zamandan beri. Ne olursa olsun... başka ne olursa olsun. Beni hiç öpmedin."

"Ah, fare," dedim, elimi boynunun yan tarafına koyarak eğildim, burnum onun kine değdi.

İstemek için ne kadar basit bir şey.

Ama o haklıydı.

Hiç yapmamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, geçmişte çok nadiren biriyle birlikte oldum.

Bilmiyorum, sanırım her zaman her şeyden daha samimi gelmiştir.
Ama izin verebileceğim biri varsa o da kendi karımdı, değil mi?
Lore'un nabızı elime karşı çılgınca atıyordu, hafifçe aşağı doğru eğilip
dudaklarımı onunkilere mühürlediğimde hızlı ve sık nefes alıyordu.

Zorlukla gerçekleşen temas karşısında
nefesi kesildi. Sonra, kahretsin, tamamen
eridi.
İçine.
İçime.

Daha yakına kayıyor, bacağına kalçamın üzerinden geçiriyor, kolu
benimkinin altından geçip sırtıma, kürek kemiklerimin arasına dayanıyor.

Neden yine bundan kaçıyordum ki?

Çok sevdiğim o küçük kedi yavrusu sesini çıkarırken dudakları
benimkilerin altında yumuşacıktı.

Dişlerim alt dudağı ayrılana kadar hafifçe ısırды ve dilimin içeri girip
onunkini almasına izin verdi.

İçinden bir ürperti geçti, daha derine bastırmak, onu altıma almak
istedim.

Ama nerede fazlasıyla farkındaydım. Ağabeyi kapıyı dinlemiyorsa bile, en
azından küçük kız kardeşini kendi lanet misafir odasında becermeye
başladığımı bilecek kadar farkındaydı.

Ayrıca, bunun seksle ilgili olmaması gerekiyordu.

Sadece... yakınlık.

İtiraf etmeliyim ki bu iyi değildim. Ama öğrenmeye istekliydim. Onun
için. Onu mutlu etmek için.

Bu yüzden dudaklarım tekrar tekrar üzerinde gezinirken kendimi kontrol
altında tuttum, onun hissinden, tadından, çıkardığı küçük tatlı seslerden ve
huzursuz bir denizde bana bir cankurtaran sandalı gibi sarılmasından zevk
aldım.

Ne kadar süre öyle kaldık bilemiyorum, sadece yakındık, sadece
öpüşüyorduk, ama sonunda geri çekildiğimde dudaklarım şişmiş ve bulanık
hissediyordum.

Lore'un gözleri açıldığında, gözlerindeki bakış nefesimi kesti.

Bu konuda bir bok bilmiyordum.

Ama baktığım şeyin aşk olduğuna yemin edebilirim.

Göğsümde yine o çekiştirme hissini hissettim ve kendimi bunun da ne
olduğunu merak ederken buldum.

"mi?" Yüzündeki hülyalı ifadeyi bozmak istemediğim için sesimi alçaltarak sordum.

Bana küçük bir gülümseme attı ve başını salladı.

"Bunu yapmanın arkasında durabilirim," dedim saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ne kadar sık istersen," diye ekledim. "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Ben sadece..." diye başladı, sonra gözlerini sıkarak kapattı, devam edemeden alnını benimkine bastırdı. "Sadece beni istiyorum," dedi, sesi küçük ve hamdı.

"Hey," dedim, geri çekilirken sesim biraz daha sertleşti, çenesini parmaklarımın arasına aldım ve yüzünü tekrar yukarı kaldırmaya zorladım. "Bana bak," dedim bakışlarını indirmeye devam ettiğinde. "Seni önemsiyorum. Bunu göstermekte pek iyi olmamış olabilirim ama her zaman öyleydim. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti.

"Bunu gösterme konusunda daha iyi olacağım. Ne?" İkna olmamış gibi görüldüğünde sordum.

"İnsanları... değiştiremezsiniz," dedi.

"Beni değiştiremezsin," diye kabul ettim. "Ama ben kendimi değiştirebilirim. Sanırım bu, *daha iyi bildiğinde daha iyisini yapacağın* türden durumlardan biri, değil mi? Artık biliyorum. Ve daha iyisini yapacağım. Söz veriyorum, Lore. Eğer benimle geri gelersen, daha iyisini yapacağım."

Gözleri sulanmadan önce uzun bir süre beni izledi ve yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Nedir bu?" Başparmağımla silmek için uzanarak sordum. "Umarım bunu kastetmişsindir," dedi diğer gözyaşlarını kırıştırtarak Geri.

"Ciddiyim," diye onu temin ettim. "Benimle eve gel fare," dedim parmağım çenesinde gezinirken.

"Tamam," dedi derin bir nefes alarak.

"Tamam mı?" Çok umutlu olmaktan korkarak sordum.

"Evet," dedi ve aniden benden uzaklaşıp yataktan inerken bana küçük bir gülümseme verdi.

Ben de aynısını yaptım, onunla kapının yanında buluştum ve üzerindeki ceketin yakalarını için uzandım.

"Bunun sende durmasını seviyorum," dedim ve onu vücuduna yaslanana kadar kendime çekmek için kullandım ve eğilip dudaklarına tekrar yapıştım. Biraz daha sert, daha aç. Ama ikimizin de aklına bir şey gelmeden geri çekildim.

Ortak alana çıktığımızda endişeli görünen Nico'nun bize bakmak için hızın ortasında durduğunu gördük.

"Kardeşinle bir dakika konuşmana izin vereceğim, fare," dedim ve kendimi koridora atmak için odanın diğer ucuna geçmeden önce bileğini sıktım.

Yalnız başıma duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım.

Onu geri aldım.

Ve lanet olsun, bir daha asla ayrılmak istememesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı, Nico kolunu küçük kız kardeşine dolamış istifa etmiş bir .

"Ayakkabılarımı unutmuşum," dedi Lore, kendi kendine gözlerini devirerek, sonra da yatak odasına dönmek için acele ederek.

Nico'nun bakışları bana bakarken sertti.

"Bu sefer onun için doğru olanı yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim ona.

Sesimdeki samimiyeti anlamış olmalı ki başını salladı.

Ama eli kalktı ve alt dudağına dokundu.

"Fark etmediğimi sanmayın," dedi, geri döndüğünde kardeşine bakarak.

"Bu konu çoktan halledildi," dedim ona, anlayışın yerleşmesini izleyerek.

"Bu konuda sorularınız varsa konuşabiliriz," dedim.

"Belki Nico'yu akşam yemeğine çağırabiliriz," dedi Lore, aramızdaki gerilimi hissederek ve sesine biraz daha neşe katmaya çalışarak.

"Elbette yapabiliriz," diye kabul ettim.

"Yemek mi yapıyorsun?" Nico kaşlarını kaldırarak sordu, sanki bu şaşırtıcı bir şeymiş gibi. "Evet."

"O zaman kesinlikle orada olacağım," dedi ve eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Sadece bana bir tarih ve saat söyle."

"Geleceğim. Eve döndüğümde sana mesaj atarım" dedi ve bu sözler kardeşinin omuzlarındaki gerginliği hafifletti.

"Güzel. Bunu bekleyeceğim," dedi. "Seni seviyorum,

Lore." "Seni daha çok seviyorum," dedi ona gülümseyerek.

"Mümkün değil," dedi başını sallayarak. "Ve sen..." dedi, bakışları bana kaydı. "Onunla sen ilgilen."

"Yapacağım," diye söz verdim, başımı salladım ve Lore'la birlikte asansöre doğru döndüm.

Asansör kabinine ilerlerken Lore, "O biraz... aşırı korumacı," dedi.

"Seni aşmış olmalı," dedim, kolumu omuzlarına atmak için uzandım, hemen bana doğru kıvrıldığını hissettim, sanki başından beri arzuladığı şey buymuş gibi. "Bana bir şans daha verdiğin için teşekkürler, fare."

"Bana ve Elian'donmuş mocha kahve borçlusun," dedi daha da sokularak.

"İstersen sana kahve dükkanını satın alırım."

"Buna gerek yok," dedi ama dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

"Yine de bir kitapçı..."

"Sürekli okuduğun o kitaplarda ne var?" diye sordum.

"Fantezi, saray entrikaları, prensler, şövalyeler, fae'ler, romantizm ve..." devam etti, yanakları pembeleşmişti.

Aşağıya baktığımda yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Ve sikişmek?" Daha da kızarmasını izleyerek sordum. "Ah, fare, sanırım bu kitapları bana okumaya başlaman gerekebilir."

Oyun oynadığımı düşünerek bana başını salladı. Ama aniden bana bir seks sahnesi okumasını duymam gerektiğine karar verdim. Ben onun tatlı amının tadına bakarken. Ben onun içine gömülürken.

Elian'ın bizi beklediğini fark edince "Hey," diyerek fanteziyi bozdu.

"Hey, Bayan Lombardi, sizi tekrar görmek güzel," dedi ve ondan kocaman bir gülümseme aldı.

"Renzo eve dönerken kahvelerimizi değiştirecek," dedi ona. "Değiştirse iyi olur," diye onayladı Elian, kapıyı açarken ona kocaman bir gülümseme verdi.

onun için kapı.

Tam istediği gibi, kahveleri alması için durduk ve sonra yol boyunca bana sarıldı.

Ve hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Lore

Nico'nun, ona yaptığım o destansı ağlama krizinden sonra Renzo ile gitmeme izin vermeye bu kadar istekli olmasına şaşırmıştım.

Ama Renzo salona girdiğinde, Nico sert bir iç çekti ve Ben.

"Enkaz gibi görünmeseydi onunla gitmene izin vermezdim. Kapıda belirttiğinde," dedi. "Ama eğer o adam seni bir daha böyle ağlatırsa, kafasına bir kurşun sıkarım."

"Yapacağını sanmıyorum," dedim.

"Yapmasa iyi olur. ne olduğunu bilen birini hak ediyorsun." Mesele şu ki, ben de Renzo gibi hissediyordum.

Eğer yapmasaydım, onunla geri , bir daha böyle bir kalp kırıklığını hoş karşılamazdım.

Gerçekten de Renzo'nun duygularını nasıl göstereceğini bilmediğine inanmaya başlamıştım, duyguları olmadığından değil.

Renzo, kafa derimde o lezzetli küçük daireleri izlerken donmuş kahvemden yudumlar çaldıktan sonra çoğunlukla sessizlik içinde eve döndük.

Daireye tekrar girdiğimizde oturma odasında birlikte oturmuş teslimatı bekliyorduk, çünkü ikimiz de kaçırmıştık.

Bacaklarımı kucağına çekip, "Yarın yalnız uyanacağın konusunda seni önceden uyarmalıyım," dedi, sesi gergindi, sanki patlamamı bekliyormuş gibiydi, şimdiden tüm sözlerini geri aldığını düşünüyordu.

"O binanın içinde olan ciddi şey yüzünden mi?" Ben sordum.

"Evet, aynen öyle," diye onayladı, parmakları saçlarımı karıştırdı, sonra boynumu ovmak için aşağı indi. Onun dokunuşu altında bir kedi gibi açılmak istedim. Ama odaklanmaya çalışıyordum.

"Her zaman evde olmanı beklemiyorum," dedim. "Ben bir mafya ailesinde büyüdüm. Bazen işlerin nasıl çıktığını anlıyorum."

"Umarım bu pislik temizlendiğinde bu kadar meşgul olmayacağım."

"Bir patronun meşhur son sözleri," dedim ona bilmiş bir gülümsemeyle.

"söylüyorsun," diye kabul etti ve omzumdaki bir düğümüdeşerek önce gerilmeme, sonra da gevşememe neden oldu. "Ama ben daha çok buralarda olacağım."

"Biliyorum," diye kabul ettim, tekrar tekrar ısrar etmesine gerek yoktu. Zaman onun sözlerinin doğruluğunu kanıtlayacaktı.

"Nico neden o geldiğinde senin yemek yapıyor olmana bu kadar şaşırdı?" diye sordu.

"Ah, ben... Ben pek yemek yapmam," diye itiraf ettim. "Ama kardeşlerim bu konuda hep homurdanırlar çünkü ailedeki en iyi aşçının ben olduğumu söylerler."

"Bu kadar büyük bir ailede, bu büyük bir övgü olmalı. Neden yemek yapmıyorsun?" "Genelde beni üzüyor," diye itiraf ettim. "Eskiden annemle birlikte yemek yapardım.

o zaman. Bu yüzden her zaman anıları canlandırıyor."

"Seni üzecekse benim için yemek yapmanı istemiyorum, fare."

"Hayır," diye ısrar ettim. "Hayır, istiyorum. Geçen sefer... yemek pişirdiğimde... uzun zamandır ilk kez üzgün değildim, sadece... heyecanlıydım."

"Ve yemek için eve bile gelemedim."

"Artık daha iyi biliyorsun," dedim, Nico'nun evindeki sözlerini düşünerek.

"Evet," diye kabul etti, elleri aşağıya doğru kaymaya başladı ve benden alçak bir inilti çıkardı.

"Bu sesi özlemişim amına koyayım," dedi Renzo, ateş saçan gözlerle bana bakarak. Ve hayır, sorunlarımızı seksle çözemezdik.

Ama o da haklıydı, bu bizim sahip olduğumuz, paylaştığımız ve ikimizin de sevdiği bir şeydi.

Bu yüzden daha yakına eğildim, dudaklarımı geçici olarak onunkilere yapıştırdım, dudakları karşılık verdiğinde kalbimdeki o küçük çatlakların tekrar birleştiğini hissettim, bana uzandı, beni çekti, elleri doyamıyormuş gibi üzerimde gezinmeye başladı.

"Renzo," dedim geri çekilirken, sertliğinin bana doğru bastırıldığını hissederek, içimde büyüyen ağrıya bir son vermeyi vaat ederek.

"Öyle mi?" diye sordu, sesi kendi arzusuyla kalınlaşmıştı.

"Krizantemlere alerjim var," dedim, muhteşem yüzünün önce şaşkınlıkla, sonra yavaşça anlayışla çizilmesini izledim, düğünümüzü, buketimin olmayışını düşündüm.

"Not edildi," dedi ve bana tatlı bir gülümseme verdi.

"Bunu nasıl aldın?" Kaşını ikiye bölen yara izine dokunarak sordum; yüzünü manken yakışıklılığından korkutucu bir mafya babasına dönüştüren iki yara izinden biriydi bu.

"Muhtemelen yapmamam gerekirken ağzımı açtım," dedi parmakları kıcıma batarken.

"Peki ya bu?" Dudağındakiyle dalga geçerek sordum, sonsuza dek eşleşen bir tane de olacak mı diye merak ediyordum.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu, beni sertliğine doğru sürüklemek için kıcımlı kullandı ve benden alçak bir inilti kaçmasına neden oldu. "Ya da... konuşmayalım mı?" diye sordu, gözleri alev alev yanıyordu.

"İkisi de," dedim ve ondan karanlık bir kıkırdama duyduğum. "O benim babamdı," dedi bana.

"Özür dilerim," dedim, kalbim onun daha genç bir versiyonu için acıyordu. Kendi babam bana hiç el kaldırmamıştı. Sizi sevmesi ve sizinle ilgilenmesi gereken bir insanın böyle bir zalimlik yapabileceğini hayal bile edemezdin.

Buna omuz silkti.

"Çocuklarım bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecek," dedi, sözleri ciddi bir yemin gibiydi.

"Demek çocuk istiyorsun," dedim, yüreğim hoplayarak.

"Evet. Senin gözlerine sahip olmalarını istiyorum," dedi. "Onları istiyorsun, değil mi?" "Evet." Onunla mı? Tanrım, evet.

Beni tekrar kendine doğru çekerken, "Ama bence şimdilik sadece... pratik yapmalıyız," dedi.

"Kesinlikle," diye kabul ettim, gömleğimi üzerimden kaldırmasına izin verdim, dudaklarını ve dilini göğüslerimde hissetmek için arkama yaslandım, arzuyu kaynayan bir istekten yakıcı bir ihtiyaca dönüştürdüm.

Beni pantolonumdan ve külotumdan çıkardı, sonra tekrar üzerine çekti.

Ellerim çılgınca düğmelerinin üzerindeydi, onu kurtarmak için içeriye uzanıyordu, zihnim ve bedenim onu içimde hissettiğimden beri ne kadar uzun zaman geçtiğinin farkındaydı.

"Sakin ol fare," dedi Renzo, ben onun kalın boyunu okşarken. "Acele etmemize yok."

Onu görmezden geldim, onu kendime doğru kaydurdım, sonra aşağı indim, uzunluğundan aşağı kaymaya başladığımda onu sabit tuttum.

"Oh, ," diye inledi Renzo. "Söylediklerimi unut," diye ekledi, içindeki ihtiyaca teslim olduğumda ve ona binmeye başladığımda ağzının köşelerinde bir gülümsemenin hayaleti çekildi.

"İşte bu bebeğim," diye inledi, parmakları sertçe kıcıma batıyordu. "Bana sikimi ne kadar özlediğini göster," dedi ve her zaman olduğu gibi göbeğimin onun sözleriyle takla atmasına neden oldu. "Senin o tatlı, daracık amını özledim," diye devam etti ve ben yaklaştıkça duvarlarımın onun etrafında gerilmesine neden oldu. "İşte iyi bir kız," diye mırıldandı, inlemelerim , o kenara doğru itildikçe daha çılgınca. "Sikimi sıkıldığını hissetmeme izin ver."

Sonra yaptım, omzuna yaslanıp serbest bırakıldığımı haykırdım. Ama o benimle gelmedi.

"Henüz bitmedi," dedi geri çekildiğimde, kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

Sonra bir kolunu bana doladı ve beni devasa koltuğunda altına aldı, bacaklarım kalçalarına dolanırken ve kollarım güçlü sırtında aşağı yukarı kayarken onun ağırlığı tanıdıktı ve çok özlemiştim.

Uzun bir süre kıpırdamadan beni izledi, beni içine çekti. Sonra aşağı indi, içimde hareket etmeye başlarken dudaklarıma yapıştı.

Ama farklı bir . Yavaş.

Neredeyse acı verici bir şekilde.

Dudakları dudaklarıma bastırmaya devam ederken, dili alay ediyor ve geri çekiliyor, baskı artıyordu.

Beni mümkün olduğunu bildiğimden daha yavaş yukarı çıkardı, ama bunun yoğunluğunda, samimiyetinde o kadar kaybolmuştum ki aklım sonda bile değildi,

daha fazlasını arzuluyorum.

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim," diye yemin etti, dudakları benimkinden bir fısıltı kadar uzaktaydı. "Sen benimsin, Lore," diye ekledi, biraz daha derine bastırarak beni unutulmaya doğru itti. "Benimsin," diye ekledi eli benimkine uzanıp onu yukarı çekerken ve minderlere bastırırken, parmakları benimkilere dolanırken bana bakmak için yukarı doğru bastırdı. "Söyle bebeğim. Söylediğini duymam gerek."

"Ben seninim," dedim tereddüt etmeden. Çünkü hiçbir şey bundan daha doğru olamazdı.

Ben onundum.

Sadece fark etmesini bekliyordum.

Bunu söylerken bakışlarındaki duygu yoğunluğu bana sonunda anladığını söyledi.

"Evet, öylesin. Şimdi benim için gel, fare," dedi, dudakları tekrar dudaklarıma yapışırken acı veren yavaş tempoyu sürdürdü.

O zaman boşaldım, birleştığımız yerde başlayan ve dışarıya doğru yayılan, beni tamamen ele geçiren derin, yavaş bir dalga zevk.

Benimle birlikte geldi, derinlere yerleşirken adımını inledi. Ve ben hiç ama hiç o anki kadar mutlu olmamıştım.

Sonunda kapı çalındı ve Renzo iç geçirerek ayağa kalktı.

"Yemek," dedi üzerimden kalkarak. "Bunu giy," dedi, tişörtünü bana fırlatarak ve içine girmekten, kokusunu üzerimde hissetmekten mutlu oldum. "Geri döneceğim," dedi, pantolonunu bağladı ve gömleksiz bir şekilde kapıya doğru yürüdü.

Belki de koltuktan kalkıp banyoya koşarken utanmalıydım, gardının olduğunu, ne yaptığımızı biliyordum.

Ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Hatta birdenbire tüm dünyanın bilmesini istedim. Beni sahiplendiğini.

Benim olduğunu. Ve

ben de onun.

Ve bu sefer aramıza hiçbir şey giremeyecekti.

"Bu iyi bir bakış," diye gürlledi Renzo, ben banyodan çıkarken adımlarının ortasında donup kalmıştı. "Sanırım bundan sonra sadece benim kıyafetlerimi giymelisin," dedi, çantayı adaya götürdü ve içindekileri çıkardı. "Dünyadaki tüm seçenekler," dedi kafasını kabıma doğru sallayarak, "ve sen parmak tavuk ve patates kızartması istiyorsun."

"Normalde yediğim neredeyse her şeyin İtalyan yemeği olduğunu unutuyorsun," dedim ona, kabımı masaya getirip ballı hardal kabının kapağını açarak. "Paket servis farklı şeyler içindir."

Parmesanlı tavuğunu açarken başıyla onayladı.

"Benim için ne pişireceksin?" diye sorarak karnımın dönmesine neden oldu. "En sevdiğin şey ne?"

"Beni düşünerek yaptığın her şey," dedi ve sesinde kalbimi sızlatan çığ bir kırılganlık vardı, bu kadar çok iyilik ve nezaket potansiyeli gösteren bu adamın muhtemelen kendi hayatında bunların hiçbirini biliyordum.

O günler kaldı.

Tüm bunları ve daha fazlasını benimle birlikte öğrenecekti.

Yemek yerken konuştuk, ilk başta biraz beceriksizce - ikimiz de bu 'seni tanıma' olayına alışkın görünmüyorduk - ama sonunda çocukluğum hakkında konuşurken bir ritim bulduk. Bu kadar çok aşırı korumacı ağabeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu, annemi çok genç yaşta nasıl kaybettiğimi, babamın acısını nasıl toparladığını ve sonrasında bize hem anne hem baba olmayı nasıl başardığını.

"Adın geliyor?" Renzo başını sallayarak kızartmalarımı daldırmamı izlerken sordu.

Ketçap patates kızartması içindir, diye ısrar etmişti.

Ketçap ızgara peynir içindir, diye karşı çıktım.

"Bu geleneksel bir İtalyan ismi değil," diye ekledi.

"Hayır. Kardeşlerimin hepsi geleneksel isimler aldı. Ama annem bana isim vermekte ısrar . Lore. Belli bir grup insanın sahip olduğu gelenekler ya da bilgiler gibi. Bana kızların 'aile koruyucuları' ya da ailenin 'irfanının' koruyucuları olduğunu söyledi."

"Yemek pişirirken olduğu gibi," dedi.

"Evet," diye kabul ettim. "Ve kardeşlerime hatırlattığım bir sürü başka küçük şey ya da o hayattayken ailesinden öğrendiği küçük geleneklerimiz var."

"Çocuklarımıza öğreteceğin bok mu?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle. Burası Noel ışıklarıyla harika görünecek," dedim etraftaki tüm potansiyele bakarak. Özellikle balkonlar yeşilliklerle ve ışıklarla kaplanabilirdi. Her yer ışıltılı olurdu.

"En son ne zaman bir Noel ağacım olduğunu bile hatırlamıyorum," diye itiraf etti.

"Çok uzun süre beklemeyeceksin. Ama önce Şükran Günü'nü planlamalıyız."

"Evet, ," diye kabul etti, bu kelimeyi en az benim kadar görünüyordu.

Yemekten sonra kıyafetlerimizi çıkardık, yatağa girdik ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için tekrar birbirimize sarıldık.

Beni göğsüne çekmeden önce, sevdiğimi bildiği gibi bana sarıldı.

Evlendiğimizden beri Renzo ile geçirdiğim en uzun zamandı. Ve kurduğum tüm fantezilerden bile daha iyiydi.

Onun kollarında uykuya dalarken, aramızda büyümekte olan şeyi hiçbir şeyin mahvedemeyeceğinden emindim.

Elbette acı bir şekilde yanıldığım kanıtlanacaktı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Renzo

Daha önce eve acele etmek için bir nedenim olmamıştı.

Ancak çocuğu üçüncü gün de *sorgularken*, aklımı görevime zorlukla verebiliyordum.

Tek düşünebildiğim eve gitmek, kapıdan içeri girmek ve Lore'u orada beni beklerken bulmaktı. Aramızda yeni bir anlayış.

Her şey çok çabuk değişmişti.

Onunla dolu dolu bir gece geçirmek, konuştukça kabuğundan yavaş yavaş nasıl çıktığını izlemek, daha canlı ve etkileyici hale getirmek, kelimeleri sık sık birbirlerine takılarak dışarı fırlamak.

Özellikle ailesinden bahsetmeyi çok severdi, oradaki sevgi herkesin görebileceği kadar açıktı.

"Onun yüzünden benden nefret etmedin mi?" Bana kardeşlerinden biri hakkında bir hikaye anlattığında sormuştum, Cesare, dövmeli, zampara ve başını belaya sokmaya meraklı bir kardeşti.

"Senden nefret mi ediyorum? Ne için?"

"Çünkü bu kadar uzun süre sürgünde kalmasının sebebi bendim." Cesare'ye yapılan suikastı, kaptanımın eşlerinden biriyle yatmak gibi büyük bir hata yaptıktan sonra onaylamıştım.

"Bunun suçlusunun *Cesare* olduğuna eminim."

Bu konuda şaşırtıcı derecede iyiydi. Sevdiklerinden bahsederken bile tarafsız olabiliyordu.

Ailelerimiz arasındaki savaştan bahsederken, *sırf tarih bize bunu yapmamız gerektiğini söylediği için hepimizin birbirimize karşı yersiz önyargıları olduğunu düşünüyorum*, .

O konuşurken bir yandan da oturmuş, sanki Michelin yıldızlı bir yemekmiş gibi lanet olası tavuk parmaklarını ve patates kızartmalarını yiyordu.

O sadece... mükemmeldi.

Ve tek istediğim kıcımlı kaldırıp tekrar onun yanına dönmekti.

"Siktir," diye tısladı Dav, elini geri çekip göğsüne bastırarak. Çıtırtıyı hepimiz duymuştuk. Dik kafalı çocuğun suratı parmaklarından birini kırmıştı.

"Biraz ara ver," dedim kapıya doğru başımı sallayarak, acının onu kızdıracağını ve çok sert davranmasına neden olacağını biliyordum. Bunun da kimseye faydası olmayacaktı.

O gidene kadar bekledim, sonra orada durup çocuğa baktım, yüzü kesikler ve çürüklerle doluydu, siyah saçları acıdan terlemişti, vücudu yana doğru eğilmişti, hem Dav'ın hem de benim üzerinde çalıştığımız kaburgalarını desteklemeye çalışıyordu.

Başını kaldırıp gibi gözlerle ona tekrar vurmam için bana meydan okuyarak bunun işe yaramayacağını söylerken sözleri aklıma geldi.

İnan bana, daha kötülerini

de yaşadım. O da böyle

söylemişti.

Ve bu sözleri ruhumun derinliklerinde hissedebiliyordum.

Serseri bir çocuk ya da bir patron olarak girdiğim hiçbir kavga, babamdan gördüklerimle kıyaslanamazdı.

İç çekerek odanın diğer tarafına geçtim, diğer metal sandalyeyi kaptım ve sürükleyerek getirdim, çevirerek onun önünde geriye doğru oturdum.

"On yaşındayken televizyona çarpıp kırmıştım," dedim ona, bunca yıl sonra bile hafızam tazeydi. Çocuk beni izliyordu, yüzü bomboştu. Ama ben yine de devam ettim. "Yaşlı adam ayağa kalktı, kemerini çıkardı ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Pantolonumun ve gömüğümün kumaşını kesecek kadar kötü. Yaralarım açıldı ve kanıyordu," diye anlattım, zavallı annemin onu nasıl teşvik hatırlayarak. *Ona bir ders ver. Lanet olası nankör küçük pislik.*

"Yanlışlıkla

Bir keresinde," diye devam ettim, dudağıma dokunarak. "Tokanın meteline takıldı. Nehir gibi kan aktı."

"Ne? Artık arkadaş mıyız?" diye sordu. "Ben de acıklı bir hikaye paylaşmalı mıyım?"

O zaman dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye karşı koymadım. Çünkü bu çocuğun taşaklarına saygı duymam gerekiyordu.

"Sadece bir noktaya değiniyorum. Daha kötülerini yaşadığını söylemiştin. Ben de yaşadım.

Bu yüzden o sandalyede benim kığım olsaydı, hiçbir acının beni konuşturamayacağını biliyorum."

"Öyle mi? O zaman ne sikime bana vurup duruyorsun?"

Güzel soru.

"Kaç yaşındasın sen? On sekiz mi?"

"On dokuz," dedi, biraz doğruldu. Sanki daha genç olduğunu düşündüğüm için aşağılanmış gibiydi. Sanki bu yaşlar arasında hiç fark yokmuş gibi.

"Ne zamandır tek başınasın?" "On altı yaşından beri."

"Bir adın var mı?"

"Kömür."

"Sen buralı değilsin." Aslında bu bir soru değildi. Gerçek şu ki, bölgede bu kadar sert bir çocuk olsaydı, ondan haberdar olmamam, onu kendim işe almaya çalışmamam mümkün .

"Hayır. Camden," diye itiraf etti.

Bu mantıklı. Orası da zorlu bir bölgeydi. Benim gibi o da genç yaşta o sokaklara düşmüş, muhtemelen uyuşturucu satıcıları ya da diğer organize suç örgütleri için gözcü olarak çalışmıştı.

"Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç haftadır."

"Tamam. Tamam. Ve serbest çalışıyorsun," diye tahmin ettim. "Patrona ihtiyacım yok."

"Herkesin bir patronu var," dedim omuz silkerek. "Ben hariç," diye ekledim. "Buraya işlerin nasıl yürüdüğü hakkında bir bok bilmeden geldiğini düşünüyorum."

"Patron olabilirsiniz," dedi. "Ama bu, bunu değiştirmek isteyen insanların anlamına gelmez."

"Açıkçası," dedim başımı sallayarak. "Demek istediğim şu ki... kazanamayacaklar. Belki bu birkaç ay önce farklı bir hikâye olabilirdi. Diğer beş ailenin hepsiyle ittifak kurmadan önce," dedim ona, yeşil gözlerinin ardında zihninin çalışmasını izleyerek. "Şimdi,

Bana karşı bir hareket, hepimize karşı bir harekettir. Kimin için çalışıyorsan, tüm çetenin gazabını üzerlerine çekiyorlar. Beni öldürseler bile kazanamazlar. Bu işler böyle yürümez."

Bir dakika boyunca orada oturup bunu sindirmeye çalıştı. Hayır, o şehirden değildi.

Ancak sokaklarda büyüyen herkes organize suçun hiyerarşisini anlardı. işe karışan sadece patron değildi. Kaptanlar, askerler, ortaklar vardı. Her lanet ailenin. Yüzlerce lanet adam. İntikam almaya hazır.

Coal beni izliyordu, ağzını iki yana oynatırken çenesinde bir kas kıpırdıyordu.

"Ya size övündüğünüz bu ittifakın benim burada olma sebebim olduğunu söylesem?"

"Şaşırmadığımı söyleyebilirim. Pek çok insan konuda heyecanlanmadı."

"Ve eğer sana bu adamın seni elde etmek için her şeyi yapacağını söylersem."

"göre bunun için çalışıyor."

"Hayır," dedi Coal başını sallayarak. "*Herhangi bir şey. Herhangi birine zarar verebilir.*" "Adamlarıma karşı bir hamle mi yapacak?" diye sordum, aklımdan geçenler

Şu anda sokaklarda kaç asker ve kaptan olabilir, habersiz, korumasız.

Kömür derin bir nefes çekti, sonra bu nefes ciğerlerini kaburgalarına çığlık atıracak kadar genişletince irkildi.

"Eğer başka bir şey söylersem, karşılığında bir şey isterim." "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Hayatım," dedi.

"Merak etme evlat, sana bunu verecektim ama ne olursa olsun senden bunu da alacaktım."

"Ne?"

"Yaşayacaksın. Ama hayatın bana ait olacak," dedim ona. "Herkes gibi yükseleceksin. Askerlikten kaptanlığa.

Sen tam bir baş ," diye devam ettim. "Senin yaşındayken benim olduğum gibi."

"Beni işe alır mıydın? Yaptıklarımın sonra?"

Kelimeler tekrar aklıma geldi.

"Daha iyisini bildiğinde, daha iyisini yaparsın. Ve bana karşı değil, benim için çalışmanı tercih ederim. Anlaşma böyle. Bana benim

Cevaplar. Ve buradan çıkıp, birkaç gün iyileştikten sonra benim için çalışmaya geleceksin."

Çok çalışacaktı.

Ama vahşi sokak çocuklarını alıp onları bu ailenin üretken üyelerine konusunda uzun bir geçmişim vardı.

"Tamam," dedi Coal başını sallayarak. "Tamam," diye onayladım. "Seni kim tuttu?"

"Michael," dedi, gözlerinde en ufak bir aldatma belirtisi yoktu.

Michael mı?

Michael mı?

Gerçek akrabalarımın biri mi? Birlikte bisiklete bindiğim, gizlice içki içtiğim, kızları kovaladığım kuzenim mi? Gerçek bir kardeşe en yakın olan şey.

Ama , değil mi?

Teknik olarak, işler sırasına göre, patron olarak görevi devralması gereken kişi oydu.

Mesele şu ki, bu dünyada patronluk pozisyonu size öylece *bahşedilmiyordu*. Bunun için çalışmak zorundaydın. Kazanmak. için destek almalısın. Sonra uzan ve onu al.

Bunu istemesine, hatta sahip olamadığı için üzülmesine şaşırmadım.

Ama bana karşı hamle yapmak için? Kendi kanından mı?

Homurdanarak sandalyeden kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Hey," diye seslendi Coal, elim kapı kolundayken duraksamama neden oldu. "Ne?"

"Bana kimin peşinde olduğunu ."

Dönüp ona baktım, bir korku kaplamıştı. "Kimin peşinde?"

"Seni en çok kim incitecek," dedi Coal.

"Bu olabilir-" diye itiraz etmeye başladım. Ancak Coal daha sözümü kesmeden cümlem yarım .

"Karın."

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Ciddiyetimi anlayan Dav, Kömür'ü sandalyesine bağlı halde bıraktı ve ben apartmana doğru ilerlerken peşimden koşmaya başladı.

Lore'un farkında olmadan oturduğu yerde. Bir şey söylemeliydim.
Ona tehlikeli olduğunu söyledim.
Asansörü bekleyemedim, onun yerine basamakları ikişer ikişer çıktım, korkunun soğuk eli boğazımı sıkarken kalbim göğsümde hızla atıyordu.
"Lore!" Yere koşarak seslendim. Ve orada, bir kâbus gibi, Elian duruyordu.
Yere yığılmıştı.
bir kan gölü oluşmuş. Bilinci yerinde, ama zar zor.
"Siktir. *Siktir!*"
"Mi... Michael," diye öksürdü Elian, bayılmak üzereydi.
"Ah, kahretsin," dedi Dav, Elian'a doğru koşarak, kırık elini Elian'ın yarasına bastırırken diğer eliyle telefonuna uzandı.
Numarayı tuş takımına taktım ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.
Dua ediyorum.
İyi olmalıydı. İçeride.
Korkuyorum
.
Saklanmayı bile.
Ama tamam.
Güvenli.
"Lore!" Kapı açılır açılmaz bağırdım.
Onun dışarı fırladığını görmeyi, kollarını bana doladığını hissetmeyi umarak içeri koştum.
Ta ki bakışlarım mutfığa kayana kadar.
Adada bir miktar yiyecek bulmak, kısmen hazırlanmış bir yemek seti.
Ancak bundan çok daha vahim olanı, yere düşen ve içindekiler sıçrayan açık bir ezilmiş domates konservesiydi.
O anda gittiğini anladım. Onu benden almıştı.
Ve onu geri almak zorundaydım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lore

Uyandığımdan beri yemeği planlıyordum. İlk defa yalnız kaldığım için üzülmemiştim. Renzo erken gideceği konusunda beni uyarmıştı. Bütün gece bana sarıldıktan sonra.

"Elian, telefonundan bir sipariş daha verebilir miyiz?" diye sordum. "Ben de sana parayı vereyim," diye ekledim ve Renzo eve geldiğinde ona internetten ya da uygulamalar üzerinden nasıl alışveriş yapabileceğimi sormayı aklıma not ettim.

"Yine mi yemek yapıyorsun?" "Evet."

"O zaman bir şartla," dedi.

"Elbette," diye kabul ettim, bunun nereye bildiğimi hissediyordum. "Ben bir tabak alayım."

"," dedim ona gözlerimi devirerek.

Ondan sonra ona listemi sundum, ardından doğru tencere ve tavaları bulmaya, masayı önceden hazırlamaya, Elian'ın yiyecekleri getirmesine yardım etmeden önce duş alıp giyinmeye ve nihayet kollarımı sıvayıp işe koyulmaya başladım.

Ve bu sefer annemin anıları da vardı elbette. Bana baharatları her zaman kalpten ölçmemi, makarna suyunu tuzlamayı her zaman hatırlamamı, acele etmememi ve sürecin tadını çıkarmamı hatırlattı.

Ama hissettiğim şey üzüntü yerine minnettarlıktı. Onun yanında bunları öğrenme şansına sahip olduğum için. Ve bu sayede bir gün ben de çocuklarım için aynısını yapabilirdim.

Koridorda bir patlama sesi ya da garip bir gümbürtü duyduğumda saatin kaç olduğunu söyleyemezdim. Renzo'yla tekrar masada oturup bir gece önce yaptığımız gibi daha fazla sohbet etme fikrine kendimi kaptırmıştım. Ve belki de... sonrasında bir süre konuşmayacaktım.

Tuhaf kesinti karşısında gerilmiştim ama tuş takımına girilen kodun bip sesini duyduğumda, bunun Elian ya da Renzo'nun içeri bir şey sokmaya çalışması olduğunu düşünerek omuzlarımın gevşediğini hissettim.

Daireye taşınan o iki adamdan biri olmadığında bir terslik olduğunu düşünmedim bile.

Bu adamı ben de tanıyordum.

Onunla gittiğim bir partide tanışmıştım.

Ben daha genç, daha dışa dönük adamlardan biriyle konuşurken o bilardo masasının etrafında gizleniyordu.

Daha normal bir ismi vardı, o kadarını hatırlıyordum, her ne kadar o gece oldukça votkalı ve dalgalı olsa da.

Christopher

mı?

Matthew

mu?

Hayır, Michael.

Bu Michael'dı.

Renzo'nun kuzeni.

Ailemin ve bildiğim çoğu organize suç örgütünün aksine, Renzo'nun tamamen kan bağı olan akrabalarından oluşmuyordu. Onunla kan bağı olmayan kaptanları vardı. Cinna, Rico ve eminim Dav gibi.

Askerlere ve iş doğru indikçe, tabii ki kan bağı daha da azalıyordu. Ama bu benim ailem için de geçerliydi.

Michael, gerçek bir aile üyesiydi.

Ve aniden onun hakkında bildiğimden daha fazlasını bilmem gerektiğini hissettim.

Renzo bana çocukluğuyla ilgili detaylar vermişti. Korkunç ebeveynleri, neredeyse aynı derecede korkunç amcaları. Ama bana kuzeninin babasından bahsetmiş olsa bile, kuzeninden hiç bahsetmemişti.

"Hey, Michael," dedim az önce açtığım domates konservesinin kapağını çıkarıp tezgâha koyarken, sonra da konserveyi tencereme atmak için toplarken.

Sessizliği yüzünden neden selam vermediğini merak ederek ona baktım. Ve tam o anda onu gördüm. Elindeki silahı.

Patlama sesi. Ben de bunu duymuştum. Susturuculu silah. *Elia*n.

Adrenalin sinir uçlarımda cızırdarken bile kalbim göğsümde sıkıştı ve her şey birdenbire çok parlak, çok soyut, sanki odanın kendisi görüşümde izlenimci sıçramalara dönüşmüş gibi hissettirdi.

Çünkü doğru görüyor olsaydım, dolu kutulardan birini alırdım. Fırlatmak için. Vurmak için.

Ya da bir konserve kutusundan yeni çıkardığım, açacaktan çıkan küçük dişlerle çevrili kapağa yöneldi. Yeterince yaklaşırsa zarar vermeye yeterdi.

Bunun yerine, o yaklaştıkça donup kalmış, tamamen işe yaramaz bir şekilde orada durmuş gibiydim.

Gözlerindeki o bakışı gördüm.

Bunu daha önce bir kez görmüştüm, ailemden Brio adında bir adamın gözlerinde. İşinden hastalıklı bir şekilde tatmin olan bir adam. Bu da genellikle çok fazla kan dökülmesini ve acı çekilmesini gerektiriyordu.

Hayvani bir soğukluktu.

Sanki tüm insanlığı ondan süzülüp alınmıştı.

O saldırdığında, tırmaladığımı, pençelediğimi, ısırığımı, dövüştüğümü söylemek isterim.

Yine de tek başarabildiğim domates konservesini fırlatmak oldu, bir kısmı Michael'ın pantolonuna, kendi çıplak ayaklarıma ve yere sıçradı.

Derimi kesen bir kurşunun yakıcı acısını hissetmeyi bekleyerek hazırlandım, gözümün önüne kendi ailemden birini kurşun yarasıyla gördüğüm birkaç an geldi, biri onlara savaş alanında ilaç uygularken nasıl küftiklerini ve viski içtiklerini hatırladım. Bir keresinde, kendi çocukluk mutfağında.

Michael bunun yerine elindeki silahı çevirdi, namlusundan tuttu, kolunu kaldırdı ve saldırdı.

Başımda bir anlık patlayıcı bir ağrı oldu.

Sonra tam ve mutlak karanlık.

İtilip kakılarak uyandım ama beynim çığlıklar atarken savaşmam gerektiğini hatırlayamayacak kadar sersemlemiştim, kafatasıma defalarca küçük buz kırıcılar saplanıyordu.

Her şeyi hatırladığımda -patlama, çarpma, Michael, silah, vurulma- kendimi bir arka koltuğa çarpmış gibi hissettim, bir adamın vücudu üzerime geliyor, beni eziyordu.

"Sür!" diye hırladı, kafamı çevirip karanlık SUV camlarını ve sürücü koltuğundaki adamın kafasının arkasını gördüm.

Michael , çığlık atmaya hazırlanarak nefes aldığımda göğsü ciğerlerimi acıtacak kadar sert bastırıyordu.

"Aklından bile geçirme," diye homurdandı Michael, elini ağzıma vurmak için ağırlığını kaydırdı, ağırlığı bastırdı ve dişlerimin basınçtan ağrmasına neden oldu.

Parmağı burnumun alt tarafına bastırıyor, düzgün bir nefes almamı zorlaştırıyor ve bu rahatsız edici sıkışma hissinin göğsümde yayılmasına neden oluyordu.

Panik, tanıdık ve istenmeyen bir şeydi çünkü beynimi lapa gibi yapıyordu, yayılıyordu, adrenalinin küçük dalları zihnimin, göğsümün ve boğazımın etrafında dolanıyordu.

Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Odaklanmaya.

İkinci bir yere götürülmediğimden emin olmak için artık çok geçti. Zaten birindeydik ve doğru gidiyorduk.

Orada iyi bir şey olamaz.

En iyi ihtimalle kaçırılmam Renzo'yu ortaya çıkarmak içindi.

Bunun sonucu bu olsa bile, muhtemelen Renzo'nun yaralanması ya da ölmesi anlamına gelecekti.

Görünüşe göre bu bir tür darbe girişimiydi. Ama başka olasılıklar da vardı.

Beni yeni bir yere sürükleyen eller. Vurmak, tekmelemek, tokatlamak, kıyafetlerimi çıkarmak... ve... daha kötü şeyler.

Tüm bunlar olurken Elian apartmanda muhtemelen kan kaybından ölüyordu ve kimse bir şeyler olduğunu, yardıma ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Benim de öyle.

Elbette, Renzo akşam yemeğinde evde olacağını söylemişti ama daha saatler vardı. Eve daha erken gelme ihtimali gerçekten zayıf görünüyordu.

Telefonum mutfaktaki mikrodalga fırının üstünde şarj üzerinde duruyordu. Onu uyarmaya çalışmamın hiçbir yolu yoktu.

Benim için gelen kimse yoktu.

Yoktu.

Hayır.

Umutsuzluğa kapılmayacaktım.

Bunun olmasına izin verirsem bunu asla atlatamam.

Biri gelecekti. Eninde sonunda.

Bir noktada, birisi Elian'ı bulacaktı. Sonra da benim kaybolduğumu fark edecekti. Ve Renzo bana koridorun her yerinde ve dairenin bazı bölümlerinde kameralar olduğunu söyledi.

Bana nedenini söylememişti, sadece şu anda ailenin başına gelen 'ciddi olaylarla' ilgili olduğunu söylemişti.

Basmayı düşünmemiştim.

Bunu yapmamam gerektiğini bilecek şekilde yetiştirilmiştim. Adamlar ayrıntıları paylaşabilecek durumda olduklarında ya da paylaşırlardı. Aksi takdirde, bizi korumak için anlatmazlardı. Çoğunlukla polisten, eğer işler o noktaya gelirse.

Bu yüzden baskı yapmanın bana düşmeyeceğini biliyordum.

Yine de kameralar, görüntüleri incelemek için iki dakika ayırsa, Michael'ın bana vurduğunu, beni götürdüğünü görecekti.

O zaman gelirdi.

Kendime biraz zaman

kazandırmalıydım. Sakin ve akıllı olmalıydım.

Mümkünse oyala.

O zaman Renzo'nun gelmesini bekle.

Bu bir darbe olsa bile, hala Renzo'ya sadık olanlar olduğu açıktı.

Örneğin Elian, benim için kurşun yemişti. Cinna, onun sadık olacağına hayatım üzerine bahse girerim. Rico ve Dav de öyle.

Tuzağa tek başına düşmeyecekti. Desteği olacaktı.

Ve o beni kurtaracaktı.

Kendime bunu hatırlatmak, panikle hızlı nefes almaya çalışmayı bırakmamı, bunun yerine kaygı sisinin yavaşça dağılmasını sağlayan uzun ve derin nefeslere odaklanmamı sağladı.

Michael'ın vücudu benimkinin üzerinde kayarak midemi bulandırırken, araba korna sesleri eşliğinde trafiğe girip çıkıyordu, ama ben mümkün olduğunca hareketsiz kalmak için mücadele ettim, bacaklarımı kapıya bastırdım, çıplak ayaklarımı

parmaklarımı kapı kolunun altındaki oyuya soktum, çocuk kilitlerinin açık olup olmadığını merak ettim, kapıyı açmak için ayaklarımı kullanabilir miyim diye düşündüm ve... bilmiyorum... altından yuvarlandım, dışarı fırladım, kendimi sokağa attım.

Tehlikeli mi? Elbette. Ama muhtemelen Michael'ın benim için düşündüğü kaderden daha iyi bir kader.

Araba ilerlemeye devam ederken ayak parmaklarımı yukarı kaldırdım. Sonra, erkekler önümüzdeki trafik sıkışıklığı, bir taksici ve normal bir arabadaki biri araçlarının dışında birbirlerine bağırarak dikkatlerini dağıtırken, sahip olduğum her şeyle çektim.

Boşuna.

Kapı kilitliydi. Dışarı çıkmak mümkün değildi.

Umutsuzluk kabardı ve sürücü sabırsızlanıp ileri atılarak hafif yol öfkesi olayının etrafından dolanırken bile gözyaşlarımı kırpmamı gerektirdi.

Kendime değer olduğunu, bu kadar keskin kalmaya devam etmem gerektiğini, aklıma gelen her şeyi denemem gerektiğini hatırlatarak onu tekrar bastırmak için mücadele ettim.

Ama ne yazık ki, bundan sonra araba bir tür imrenilen- garaja girmeden önce sadece bir dönüş daha vardı, sürücü motoru durdurdu, sonra kapıyı kapatmak için dışarı atladı, dünyanın geri kalanını kapattı, böylece sürücü ayaklarımın dibindeki kapıyı açarken ve Michael dışarı çıkıp üzerimden kayarken kimse neler olduğunu bilmiyordu.

Kaçırıldığımdan beri ilk gerçek nefesimi aldım ve ayağa kalkıp diğer kapının yanında, ulaşamayacağım bir yerde kıvrıldım.

Michael kapıyı çarpıp cipin etrafından dolanarak, "Sadece işi kendin için zorlaştırıyorsun," dedi.

Düşünmek için durmadım.

Kendimi ön koltuğa attım ve parmağımı sürücü tarafındaki kilit düğmesine soktum.

Ön camdan, sürücünün gözlerini devirerek anahtarlığına uzandığını gördüm.

Ama parmağımı düğmeye sokarak kilidi açmasını engelledim ve Michael'ın arabanın etrafında volta atarken ona bağırmasını sağladım.

Bu geçici bir oyalamaydı, biliyordum. Eninde sonunda beni bu arabadan çıkaracaklardı.

Ve kaçınılmaz olanı geciktirdiğim için bana daha da kızacaklardı.
Ama bir saniyeye
ihtiyacım vardı.
Düşünmem
gerekiyordu.
Etrafa bakmak için.
Başka bir çıkış yolu bulmaya çalış.
Garaj kapısı vardı ama o adamlardan biri beni yakalayıp sürüklemeyi
önce ona ulaşım, kaldırıp altından çıkma becerimden şüpheliydim.
İçeride bir kapı vardı, bir yere açılıyordu. Muhtemelen beni
oraya götürmeyi planlıyorlardı,
Kuşkusuz bu, oradan kaçmanın kolay bir yolu olmayacağı anlamına
geliyordu. Şoförün yaklaşmasını izledim, kapı kolunu kaldırıp içeri
girmeye çalışıyordu. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.
Hayatımda hiç araba kullanmamıştım.
Ama o şey yakın olduğu sürece bir arabanın çalışacağından oldukça
eminim.
Eğer yeterince yakınsa, motoru miyim? Geri vitese takabilir miyim? Garaj
kapısına geri mi döneyim?
Başka bir şey olmasa bile, bu dışarıdan birinin dikkatini çekebilir mi?
Polisi arayacak kadar mı? Direksiyon başındayken birinin nöbet
geçirmesinden, uykuya dalmasından ya da bir tür tıbbi acil durum
geçirmesinden korkmak?
Aşağı baktım, vites koluna baktım ve geri anlamına gelen R harfini
gördüm.
Derin bir nefes alarak parmağımı kontak düğmesine soktum. Ama... hiçbir
şey olmadı.
Pedallardan birine dokunarak tekrar denedim.
Sonra, nihayet, ayağım diğer pedala bastığında, motor mırıldanarak
canlandı.
Adam arabadan biraz uzaklaşsa bile bunun uzun sürmeyeceğini bildiğim
için bir saniye bile kaybetmedim.
Vitesi geri vitese taktım ve ayağımı gaz pedalına doğru ittim,
araba bir anda geriye doğru uçup kapıya sertçe çarptığında
karnımın dışarı fırladığını hissettim.
Çarpışmaya dayanacağını tahmin etmemiştim. Ya
da hava yastığını hatırlamamıştım.
Ta ki dışarı doğru patlayıp yüzüme çarpıncaya, derimi sıyrıncaya,
yüzümün yan tarafına bir darbe gibi çarpıncaya kadar.

istismar.

Boynum geri çekildi, başka bir acı gözlerimi sulandırdı.

Neredeyse çok geç hatırladım ve sürücü fobu fırlatıp motoru durdururken parmağımı tekrar kilide bastırdım.

Bu şekilde daha fazla kaçma şansım olmadığını düşünerek, hava yastığı sönerken boşta kalan elim vitesi tekrar parka almak için uzandı ve şoföre bir şeyler haykırırken giderek sinirlenen Michael'a bakarken geride sadece acıyı bıraktı.

Şoförün soğuk gözleri bana kaydı, çenesi gergindi, aniden dönüp benden uzaklaşırken gözlerinde bir damla bile sempati yoktu.

Bir dakika bile geçmeden elinde bir levyeyle geri geldi. Yolcu kapısına yöneleceğini düşünmüştüm. Ya da arka koltuğa.

Ama hemen yanıma geldi, kolunu kaldırdı ve çubuğu cama çarptı.

Bir

kere.

İki

kere.

Cam örümcek ağıyla

kaplandı. Üç kere.

Sonra bana doğru kırıldı, kendimi itmeye çalışırken cam parçaları koltuğun üzerinde ellerimin altında kaldı ve avuç içlerimi kesti.

İçeri uzandı, bu sırada kolunu kesti, kan kolundan aşağı ve arabanın üzerine damlarken irkilmedi bile, kapının kilidini açtı ve sonra çekerek açtı.

"Kaldır kışını buradan," diye hırladı bana, beni kolumdan ya da belimden tutmak yerine saçımdan bir avuç tutup vahşice çekince şok oldum, arabadan düşmekten başka çarem kalmadı, beton zemine düşmeden önce sırtım arabanın altına çarptı.

O zaman hangi acının daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Kafatasımda daha önce kırbaçlanan tabancanın çarpması. O çektikçe her bir saç telinin çığlık atması. Çarpışmadan dolayı yüzüm ve boynum. Ya da arabaya çarptığım için belimdeki ağrıyı.

Hepsi birbirine karışmış gibiydi, yerde sürüklenmeye devam ederken beni tamamen ele geçiren bu korkunç acı senfonisi.

Elimi uzattım, acıyı hafifletmek için saçlarımı tuttuğu yerin üstünden tutmaya çalıştım.

Ama bir basamak yukarı çekildiğimde denemeyi bile bıraktım, sırtım onun da kenarına çarptı ve aptal, işe yaramaz gözyaşları gözlerimi yaktı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, haykırmamaya, ona muhtemelen aradığı tatmini vermemeye çalıştım.

En azından kapı çarparken kafa derimdeki acı hafifledi ve Michael şoföre, "Onu şuraya bırak," dedi.

Serbest bırakıldım ve kendimi yere bıraktım, yanıma kıvrıldım, dizlerimi göğsüme çektim, mümkün olduğunca kendimi korumaya çalıştım.

Çünkü Tanrı biliyordu ki, bu en kötüsü olmayacaktı. Etrafıma odaklanmaya çalışarak gözyaşlarımı geri kıptım.

Karanlık, penceresiz ve kaçma şansı olmayan bir yer değildi. Aslında, arka duvarın tamamı eski, depo tarzı pencerelerle kaplıydı.

Zeminler çimento, duvarlar tuğlaydı ve bir seçenek yoktu. Ama arka köşede bir kapı vardı.

Belki de sadece bir banyoya ya da ofise açılıyordu. Yine de bir kapıydı. Farklı bir odaya.

Belki kilidi olan bir tane.

Ya da barikat olarak kullanılabilecek mobilyalar.

Elbette hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi. Yine de sonsuza kadar sürmesine gerek yoktu. Sadece Renzo gelip beni bulana kadar.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu şoför.

"Coal ile temasa mı?" diye sordu Michael. "Ona ulaşamıyorum," dedi şoför.

Michael, "O zaman ona sahip olmalı," dedi.

Ve aniden, birkaç adamını binaya kadar takip etmek üzere olan Renzo'ya doğru sokakta koşmayı düşünüyordum. Çarpma seslerinin geldiği binaya.

Renzo'nun beni şey bu muydu? Michael'ın adamlarından birini mi yakalamıştı?

Çoktan peşine düşmüş olabilir mi? Belki de yoldadır?

Umut göğsümde küçük, narin bir titreşimdi, ama ellerimi etrafına doladım, patlamasını önledim.

Michael şoföre emirler yağdırırken bile şoför bu kez ayak bileklerinden tutarak beni odanın diğer ucuna sürükledi. Ve evet, kapıya yaklaştırdı.

"Güzel şey, değil ?" diye sordu şoför, gözlerindeki karanlık bakış omurgamda bir ürperti yarattı. Her kadın bu bakışı bilirdi. O şeytani, hayvani bakışı. Dişlerini avına geçirmeyi uman bir yırtıcı.

Michael yanımızdan geçip gitti, küçük odada kaybolurken hiç aldırış etmedi, bir ışığı yaktı ve orada duran bir masa gibi görünen şeyin köşesini görmeme izin verdi.

Bir ofis o zaman.

Bir ofiste pek çok şey silah olarak kullanılabilir. Kalem, makas, kağıt ağırlığı.

Ve o kadar küçük bir odada, masayı çevirebilirim kapıya sıkışıp açılmasını imkânsız hale getirebileceğini düşündüm.

"Renzo'nun bunu kilitlemesine neden olacak ne tattığını merak ediyordum," dedi şoför.

Sonra bana uzandı, beni kavradı, parmakları tenimde gezindi, pantolonumu çekiştirdi, aşağıya doğru sürükledi.

Geri döndüm, tekme attım, vurdum, sonra çığlık atmak için derin bir nefes aldım.

"Hey," diye tersledi Michael, şoförün beni bırakmasını sağladı, eli hala pantolonumu tutuyordu, beni çıplak ayaklarım ve külotumla soğuk zeminde bıraktı. Ama ürperten şey soğuk değildi. "şunu," dedi Michael ve içimdeki o küçük umut ışığı biraz daha büyüdü, duvara çarpana kadar geri çekildim, dizlerimi içeri çektim ve kollarımı kendime sardım. "Renzo burada beni izlerken istediğin kadar eğlenebilirsin," diye ekledi ve karnımı dışarı çıkardı.

Şoför bana bakarak, "Eminim harika bir amcığı vardır," dedi ve ben de içimdeki çaresizliğe boyun eğip ağlamayı reddederek ters ters baktım.

Michael dönüp bana bakarak, "Renzo'nun tek eşli olması şart," dedi. "Belki ikimiz de bir atarız. Renzo buna bayılacaktır."

Kaçmak, çığlık atmak istedim.

Ama dürüst olmak gerekirse, onlardan birinin bana yaklaşması, bana dokunması fikri karnımı burktu, boğazıma safra kaçmasına neden oldu.

Onlardan mümkün olduğunca uzak durmak en iyisiydi. Belki Renzo zorla gelir.

Belki de bunların hiçbiri olmayacaktı.

Kafamın içindeki bir ses, "*Bu çok fazla belki*" diye fısıldadı. Ve yemin ederim ki okuduğum kitaplardaki tüm kahramanların sesiydi bu. Çoğu sadece kızdı. Benim gibi. İmkansız durumlara sokulmuş. Benim gibi. Kendi iç güçlerini bulmaya zorlandılar.

Yapmam gereken de buydu.

Adamların dikkati dağılana kadar bekledim, Michael telefonuyla mesajlaşıyordu, şoför ise pantolonumu elleriyle tekrar tekrar toparlıyordu, bilmek istemediğim düşünceler içinde kaybolmuştu.

Sonra yavaşça, her seferinde bir santim ve aralarda uzun anlar olacak şekilde ofis kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Fark ettilerse de hiçbir belirti göstermediler.

Zamanı tam olarak söylemek mümkün olmasa da, kapıya yaklaşıp açık, boş alanı tamamen geçene kadar on beş ya da yirmi dakika geçtiğinden oldukça emindim.

Bakışlarım adamlara kaymaya devam etti, her ikisi de şu anda telefonlarıyla konuşuyorlardı ve başka takviyeler çağırdıklarını düşünerek midem yine burkuldu. Beni taciz edecek başka adamlar. Renzo'yu öldürmek için.

Bacaklarımdan birini açmaya başladım, vücudumun altından geçirmeye, ağırlığımı ona vermeye ve can havliyle o odaya koşmaya, kapıyı çarpmaya, sonra da ağır masayı önüne itmeye hazırdım. Yakından bakınca, çevirip kapı ile karşısındaki duvar arasına sıkıştırırsam harika bir barikat görevi göreceğinden neredeyse emindim.

Ondan sonrasını gerçekten bilmiyordum. Bir penceresi varmış gibi görünüyordu ama yangın merdiveni olup olmadığını ya da hiç açılıp açılmadığını anlamam mümkün değildi.

Tek bildiğim, bu canavarlarla aramda bir kapı olmasının, açıkta olmaktan ve onların merhametsizliğinden çok daha iyi olduğuydu.

Ama tam dizim soğuk betona değdiği anda, adamların kaskatı kesilmesine neden olan bir tür yüksek ses, çığlık sesi duyuldu. Michael şaşkınlıkla telefonunu düşürdü ve telefon yerde sekerek ilerledi. Yarı yolda bana doğru.

Ofise koşmadan önce onu yakalayabilirdim.

Renzo'nun numarasını ezberlememiştım. Ya da ailesinden herhangi birinin. Ama benimkileri biliyordum. Elbette, bu ölüm kalım meselesinde gerçek bir yardımda bulunamayacak kadar uzaktaydılar. Ama muhtemelen insanların numaralarını bilen Avery ile temasa geçebilir ve benim bildiklerimi onlara anlatabilirlerdi.

O telefona ihtiyacım vardı.

O kadar odaklanmışım ki, Michael ve şoförün silahlarına uzanmalarına neden olan şeyi kaçırdım.

Ben hamle pozisyonundayken, aniden kapı içeri doğru uçtu.

Ve işte Cage, polislerin elindekiler gibi bir *koçbaşı*.

Cinna ve Dav aniden askeri tarzda otomatik silahlarla içeri daldıklarında diz çökmüştüm, öyle ki hem Michael hem de şoför çatışmaya girmeyi daha iyi düşündüler.

"Tekmeleyin şunları," diye hırladı Cinna, bakışları Dav'inki gibi adamlara lazer gibi odaklanmıştı.

Onun yerine sadece bir çift göz bana dikildi.

Renzo rahat adımlarla mekâna girdi, sakın ve derli toplu görünüyordu. Ta ki bakışları üzerime düşüp yüzümdeki hasarı görene kadar, Doğrusunu söylemek gerekirse, hava yastığı yüzünden kendi hatam.

Bakışları aşağıya doğru inip çıplak bacaklarımı görünceye kadar onu vahşi bir karanlığın ele geçirdiğini gördüm.

Bu Renzo değildi, kocam.

Bu adam mafya babası Renzo Lombardi'ydi.

İster kabul etsinler ister , acımasızlığıyla nam saldığı için yıllarca ailemin ödünü kişi.

Bakışları benden kayarak kuzenine ve şoföre yöneldi. "Karıma kim el kaldırdı lan?" diye tersledi, sesi adamların sertleşmesi için yeterince kesiyor.

Ama o zaman Renzo onları gördü.

Pantolonumu.

Şoförün omzunun üzerinden rahatça sarkıyordu. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bulanık gördüğüme yemin edebilirim.

Sonunda kendimi ofise attım ve bundan sonra ne olacağını görmek istemediğimi hissettim.

Kendimi bir köşeye attım, ellerimi kulaklarıma bastırdım ve mırıldanmaya başladım.

Ve her şeyin bitmesi için dua ettim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Renzo

Kuzenim hakkında söyleyebileceğim tek bir şey varsa, o da lanet olası bir aptal olduğuydu.

Bu da benim işime yaradı.

Bu yüzden, ben planlarını anlayamadan beni ortadan kaldıracak kadar kurnaz olsa bile, patron unvanını asla koruyamayacaktı. Bir başkası onun ne kadar dar görüşlü olduğunu, çok adımlı düşünme konusunda ne kadar donanımsız olduğunu görecekti.

Sonra da kışına tekmeyi basarlardı.

Michael'ın işlerinden biri de arabaları güçlendirmek ve soymaktı.

Lore'u götürmesi gereken yerin orası anlamak için sadece beş saniye düşünmesi gerekti.

Garajına.

Komşuları göz önüne alındığında dairesi mümkün değildi. Ve diğer tek işinin de isteksiz bir kadını getirebileceği bir yer yoktu. Beni tuzağa düşürüp öldürmeye çalışmak şöyle dursun.

Geri kalanımız toplanırken Rico Elian'ı hastaneye götürmüş, Cage'in tam yüklü bir SUV ile koşturmasını sağlamıştı.

Silahlar, delici aletler, her şey.

Adrenalin damarlarımda , benzin kibriti bekliyordu.

Cage kapıyı vurup içeri girdiğinde, Dav ve Cinna olay yerini emniyete aldığında ve ben Lore'u orada bulmak için içeri girdiğimde, neredeyse yangının hiç başlamayacağını düşündüm.

Oradaydı.

Yaşıyordu.

Yüzü çizilmiş ve morarmıştı. Ama

küçük, küçük bir hasar.

Kabul edilemez, elbette ve ödeyeceklerdi, ama beni kızdıracak kadar değil.

Ta ki bakışlarım aşağıya doğru kayarak başka bir yara olup olmadığına bakana kadar.

Ve onu o pis yerde diz çökmüş, külotuyla gördüm.

Maç.

Vuruş.

Alev.

Kadınımın pantolonunu omzuna atmış olan sik kafalıya saldırırken lanet olası bir cehennem gibiydim. Sanki orada durmaya hakkı varmış gibi.

Panik içindeyken onları vücudundan söküp attıktan sonra.

Ona dokunmuş

muydu? Ona zarar

vermiş miydi?

O benim için ağlarken mi?

Ve ben çok geç mi geldim?

Cinna'nın içeri Michael'ı yoldan çektiğini ve Dav'ın silahını adama doğrulttuğunu fark ettim.

Cage'in kelepçeleri çıkardığını, Michael'ı kilitlediğini ve benim için onu tuttuğunu hayal ettim.

Çünkü bana doğru kalkmış, beni savuşturmaya çalışan ve masum rolü yapan ellerden birini tutmam biraz zaman alacaktı.

Yakal

a.

Twist.

Kırılan kemiklerin çıkardığı çatırdama sesi kulaklarımda uğuldayan kanı neredeyse o pisliğin çığlıklarının tatlı sesini bastıracaktı.

"Kadınım el sürebileceğini mi sandın?" Yumruğum çenesine, onu uçuracak kadar büyük bir güçle çarpıp dizlerinin ve tek sağlam kolunun üzerinde doğrulmaya çalışırken homurdandım.

Ayağım ortasına çarpınca tekrar yere düştü. Bir kez, nefesini kesti.

İki kez, kaburgaların kırılma sesini duydum.

Üçüncü seferde, diyelim ki adam aletini bir daha asla başka bir kadının üzerinde kullanmayacaktı. Ne rızasıyla ne de başka bir şekilde.

Zaten nefes almasına izin vermeyecektim. Ama o acı geliyordu.

Onun üzerine düştüm, yumruklarım sallanıyor, çarpışıyor, darbe kollarımdan sekiyor, omuzlarımı ve çenemi acıtiyordu.

Ama bu sadece yangına daha fazla körükle gitmek gibi görünüyordu, çünkü başının iki yanını tuttum, yere bir, iki kez vurdum ve gözlerinin odaklanmamasını izledim.

Hayır.

Hayır.

O kadar kolay değil.

Acı çekmesini istiyordum. Lore'a yapmayı planladığı gibi.

Arkaya uzanıp omzundan düşen pantolonunu yakaladım, boğazına sardım ve sıktım, gözlerinin panikle açılmasını, nefesi kesilirken, ciğerleri yanarken, ölmekte fark ederken şişmesini izledim.

Gitmek için acımasız bir yoldu.

İki buçuk ila üç dakikalık bir bilinç kaybı, ciğerleriniz çığlık atıyor, başınız bulanıklaşıyor, panik tüm vücudunuzu sarıyor.

Sonra ölmeden önce bir dakika daha bilinçsiz kaldın.

Orada daha uzun süre oturmuş olmalıyım ki omzumda bir el hissettim.

"O öldü dostum," dedi Dav, sesi sabırlı ve anlayışlıydı. da kendi şeytanları vardı. Yönetimi ele geçirdiklerinde bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ayağa kalkmak için hareket ettiğimde pantolonunu üzerinden çektim, nefes nefese kaldığımı fark ettim, kalp atışlarım hala sistemimi dolduran adrenalikle çarpıyordu.

"Devam et. Canıma oku," dedi Michael, Cage ve Cinna'nın arasında diz çökmüş vaziyette bana bakarak. "Öldür beni, hatta. Ama benim gibi daha çok var."

"Öyle mi?" Silahımı almak için belime uzanarak sordum. "İzlerini bulup hepsinin kafasına bir kurşun sıkacağım," dedim ve namluyu alnına dayadım. "Cehennemdeki babama selam söyle," diyerek tetiği çektim ve yere düşmeden önce bir an savrulup ölürken kan ve beyin parçalarının dağılmasını izledim.

Ancak o zaman tekrar sağlıklı düşünebilir hale geldim.

Lore.

Arkamı döndüğümde onun işgal ettiği alanı boş buldum. "Ofise koştu," diye açıkladı Cinna, çenesini oraya doğru sallayarak. Akıllı kızmış.

Kendini güvenli bir yere
götürüyordu. Sonra onun için
geleceğimi bilerek.

Cinna, "Önce yüzündeki o çılgın ifadeyi silmek isteyebilirsin," diye önerdi, bana sert bir bakış atarak.

Doğru

.

Doğru

.

Benim gerginliğime ihtiyacı
yoktu. Yumuşaklığa ihtiyacı
vardı.

Neler yaşadığını kim bilebilirdi ki?

Bir saniye orada durdum, birkaç yavaş ve derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Sonra pantolonunu yanıma alarak ofise doğru ilerleyip kapıyı çalmadan önce kendimde kan olup olmadığını kontrol ettim.

Hiçbir şey duymayınca kalbim
sıkışmaya başladı. "Lore?" Seslendim.

Yanıt yok.

Hemen içeri girdim.

İşte o zaman duydum.

Masanın altından çılgınca bir uğultu geliyor.

doğru ilerledim, diz çöktüğümde onu altında sıkışmış, kendi içine kıvrılmış, ellerini kulaklarına bastırmış, gözlerini kapatmış halde buldum.

"Fare," dedim, uzanıp pis zeminden gelen grimsi bir kirle kaplı dizine dokundum.

Onu yaktığımı düşünebilirdiniz, kadar sert bir şekilde sarsıldı ki kafasını masanın alt tarafına çarptı, bacağı dışarı fırladı ve neredeyse kasıklarına çarpıyordu. Ama onu tutacak kadar hızlıydım.

"Sakin ol bebeğim, sakın ol," dedim, sesim alçaktı, yatıştırıcıydı. "Benim," diye ekledim, gözlerindeki paniğin dağılmasını izledim.

Gözyaşları neredeyse anında yerini dört ayağının üzerine sıçradı, sonra kendini bana doğru fırlattı, kolları o kadar sıkıydı ki titriyorlardı.

"Sorun yok. Bitti," diye mırıldandım, ellerimi sırtında bir süre gezdirdikten sonra onu ve sıkıca kavradım. "İyisin," dedim yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurarak. "Ben buradayım."

Beklediğimden daha çabuk sakinleşti, geri çekilmeden önce bir süre daha bana sarıldı.

Yanaklarındaki yaşları silerken, "Geleceğini biliyordum," dedi.

"Tabii ki yaptım."

"Elian..."

"Hastanede," dedim ona, Rico'nun buradan çıktıktan sonra benim için iyi bir güncelleme yapacağını umarak.

"Beni kurtarmaya çalıştı."

"Tabii ki yaptı. Yaralandın mı?" Yüzünü çerçeveleyip hasara yakından sordum.

"Bunların çoğunu kendim yaptım sanırım," dedi yüzünde oluşan morluğa dokunarak. "Yine de bu," dedi ve başının yan tarafına doğru uzanarak elimi onu takip etmesini sağladı. Orada, saçının altında bir yumurta vardı.

Adam onun kafasına vurmuştu. "yok," diye mırıldandı ve o şerefsizin ona elini sürdüğüne dair bir kanıt bulduğumda hırladığımı fark ettim.

"Mouse, sormak zorundayım," dedim derin bir nefes alarak ve gerçeği öğrenmek için mavi gözlerini izleyerek. "Pantolonunu çıkarmışsın..."

"Hayır," dedi çabucak. Çok mu hızlı? "Hayır," dedi tekrar, sesi daha güçlüydü. "Denedi. Michael onu durdurdu." En azından o piç kurusunun bir nebze de olsa terbiyesi vardı. "Sen ortaya çıktığında sırayla yapacaklarını söyledi," diye ekledi, sesi titreyerek.

Birden, Michael'öldürmeden önce canını yakmış olmayı diledim. "Renzo, sanırım onlardan daha çok var," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şoför Coal adında bir adamı sordu..."

"Kömürüm var. Kim olduğunu bu şekilde anladım."

"Ama Michael ben buradayken neredeyse hiç durmadan mesaj atıyordu. Telefonunu almak üzereydim," diye ekledi. "Dışarıda bir patlama sesi duyunca telefonu düşürdü. Telefonu alıp içeri girecek ve Nico'yu arayacaktım."

"Nico?" Bu isim bir yumruk gibi inmişti. Kardeşi. Ben değil.

"Numaranı henüz ezberlemedim," diyerek diğer ifadesinin etkisini hafifletti.

"Ezberlemek için bir ömrüm var," dedim, kıcı yere değene kadar sırtına bastırdım, sonra pantolonunun paçasını kıvırdım ve yukarı kaydırđım, sonra aynısını diğeriyle yaptım. "Hadi, fare. Eve gidelim," dedim, ayağı kalktım ve ona yardım etmek için aşağı uzandım, sonra pantolonunu kıcının üzerinden yukarı çektim. "Ama senden bir şey isteyeceğim," dedim ofis kapısından dışarı bakarak.

"Tamam."

"Ben açabilirsin diyene kadar gözlerini kapalı tutmanı istiyorum," dedim parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek.

"Oh, tamam. Evet," dedi başını sallayarak, neden sorduğumu biliyordu. Ve bundan en ufak bir dehşete kapılmış görünmüyordu.

Tüm o yumuşak ve tatlı görüntünün altında çelik vardı.

Bununla birlikte gözlerini sıkıca kapattı ve onu odaya doğru götürmeme izin verdi.

Cinna'ya "Telefonları aldığından emin ol," dedim ve başıyla onayladı. "Sen benimle gel," dedim Cage'e. Garaja girdiğimizde o da Lore'un arkasına geçti. "Tamam, açabilirsin," dedim ama onun durduğunu hissettim. "Ne oldu?" diye sordum. Bakışlarını garaj kapısına çarpan arabada bulduğumda sordum.

"Bunu yaptım," diye itiraf etti. "Kendimi içeri kilitledim. Bu da onları ," dedi dudaklarında hayalet bir gülümsemeyle. Kendisiyle gurur duyuyordu. Olması gerektiği gibi. "Ve şoför o kadar yakındı ki, fobun tekrar açmama izin verebileceğini düşündüm. Ben de yaptım... ve bunu yaptım."

"Yüzüne olan bu mu?" Ben sordum. "Hava yastığı mı?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Sanırım biraz incinmiş olabilirim," diye itiraf etti, boynunun arkasını ovmak için uzandı.

"Seninle ilgileneceğiz," diye onu temin ettim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmak için onu kendime çektim. "Seninle gurur fare," dedim yüzüne yayılan zevki izlerken. "Şimdi buradan siktir olup gidelim."

Cage bizi sessizce eve bıraktı, apartmanın yakınında bir park yeri bulma şansını yakaladı ve Elian'ın kapının dışındaki yerini almak için bizi takip etti. Ama bu sefer binanın dışında da adamlarım vardı. Buraya bir daha kimse giremeyecekti.

Yapılacak bir sürü iş vardı. Atılacak cesetler.

Takip edilecek ipuçları.

Sadakatsizliklerinden dolayı dışarı çıkarılacak başka adamlar.

Ama şu anda bunların hiçbirisi Lore'u üst kata , duşu açmak, ikimizi de soymak, sonra içeri girmek ve o binada yerde olmaktan dolayı her tarafına bulaşmış kiri temizlemek kadar önemli değildi.

Uzun bir süre bana sarıldı, sadece biraz güç almaya ihtiyacı vardı.

"Renzo?"

"Öyle mi?"

"Aileme bu konuda ne söyleyeceksin?" diye sordu, başını geriye doğru eğerek kaşlarını kaldırdı.

"Gerçek," dedim omuz silkerek.

Birincisi, çünkü bu onun ailesiydi. Ne olduğunu bilmeyi hak ediyorlardı.

İkincisi, artık müttefiktiler ve bu darbenin ne kadar büyük olduğuna bağlı olarak, biraz destek isteyebilirdim.

"Ama bu gece değil," dedim onu duştan çıkarıp kuruladıktan sonra.

Kapalı.

"Bu gece olmaz," diye kabul etti, beni yatağa kadar takip etti ve yatağıma kıvrıldı.

Göğüs.

Başının nasıl olduğunu, baş dönmesi ya da mide bulantısı olup olmadığını ya da onu birine götürmem gerektiğini düşündürecek herhangi bir şey olup olmadığını sormadan önce içime girmesini bekledim.

Ama baş ağrısı dışında iyi olduğunu söyledi. Durum

göz önüne alındığında, lanet bir mucize.

Eğer biraz daha geç kalsaydım... Dav ve Cinna'nın kabzalarına sarılmış olarak ortaya çıkmasaydım...

Çok daha kötü olabilirdi.

Bu, birlikte olduğumuz kısa süre içinde kadınımı korumayı ikinci kez başaramayışımdı.

Ve bu lanet olası sonuncusu olacaktı. Uykuya

dalarken ona sarıldım.

Sonra onun altından kayarak aşağı indi ve bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlamak için çalışmaya başladı.

"Lore? Her şey mı?" Numarasını bulup aramak için onun telefonunu kullanırken Nico'nun sesi kulağıma geldi.

"Ben Renzo," dedim, hattaki parazit gibi gerginliği duyarak. "Kardeşlerini al ve evime gel," dedim adresimi söyleyerek. "Lore'un bir daha asla ihtiyaç duymayacağından emin olurken onu koruyacak birine ihtiyacım var," dedim.

"Yine mi?" diye sordu, sesi gergindi ve bulunduğu yerden ayrılırkenki hareketini şimdiden duyabiliyordum, arka planda şehir sesleri yükseliyordu.

"Birileri ittifakımızdan memnun değildi. Darbe yapmaya çalıştı. Adamlarımdan biri vuruldu. Lore başından vuruldu ve kaçırıldı. Onu geri aldım," demek için acele . "Ve inanın bana, ona daha kötüsünü yapmaya çalışan herif, o an geldiğinde ölmek için dua ediyordu."

Nico boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. "O iyi mi?"

"Bir yumurtası var. Yüzüne çarpan hava yastığı nedeniyle bazı çizikler ve morluklar, belki de biraz incinme. Bunun dışında, o iyi. Uyuyor. Uyandığında sizi burada görmekten mutlu olacak."

Benim yokluğum onun dikkatini dağıtabilir.

"Kırk dakika içinde orada oluruz. En fazla."

Sonra dairenin içine doluştular, yüzleri asıktı, öfke ve endişe karışımıyla ortalığı kokutuyorlardı.

"Toplanıyor musunuz, yoksa ödünç mü alacaksınız?" Ben sordum.

Nico ceketini yana çekerek omuz kılıfındaki silahı gösterdi.

"Güvendeyiz."

"Lorenzo," dedi neredeyse öldürmek üzere olduğum kardeşi Cesare, *Capo dei Capi'den* , "mürettebatının geri kalanını sorgulamana yardım edecek adam isteyip istemediğini öğrenmek istiyor."

"Bu konuda henüz bir cevabım yok," diye itiraf ettim. "Lore'u eve götürmeye ve yerleşmeye odaklanmıştım," diye ekledim. "Henüz başka bir şey bulamadım. Ama gerekirse ona haber veririm."

Numaralarımızı değiştirdik ve kapıya doğru ilerledim. Sonra tereddüt ettim.

Bir kez olsun dışarı çıkmak istemedim.

Karımla birlikte yukarı çıkmayı her şeyden çok istiyordum. "Kızımıza iyi bak," dedim, hepsine baktım, sonra karıma odaklandım

Nico.

"Halledeceğiz. Halledin şu ."

Bunun üzerine dışarı çıktım ve tam olarak bunu yaptım.

Sonunda her şey bittiğinde evime, kadınının yanına gidebileceğimi çok iyi biliyordum.

Daha iyi bir şey düşünemezdim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Lore - 1 gün

Zor ve uzun bir uyku çektim, kafam karışık ve ağırlı bir şekilde uyandım.

Ama yalnız.

Güneş pencerelerden içeri süzülüyordu ve bana en azından gece boyunca uyuduğumu söylüyordu.

"Renzo?" Geniş bir sweatshirt ve tayt giydikten sonra yatak odasından çıkarken seslendim.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye seslenen tanıdık bir ses beni balkona doğru koşturdu.

Ve işte oradaydı.

Nico.

Daire içinde.

Diğer kardeşlerim gibi.

Merdivenlere doğru koşarken sevincim yerini endişeye bıraktı.

" oluyor? Renzo nerede? O iyi mi?" Acelem yüzünden neredeyse son basamaktan düşerek sordum.

"Hey, o iyi," dedi Nico, sesi sakinleşerek. "O... çalışırken gelip seninle takılmamızı istedi."

"Kendisi darbeyi hallederken bana bakıcılık yapmanı istedi," diye açıkladım. "Bunu kaçırdığımı sanma," diye ekledim ve uzanıp kolunun altında bir silahın sert hatlarının bulunduğu yere dokundum.

" gibi bir şey," dedi Nico, uzanıp çenemi tuttu ve yüzümü bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bu da nereden çıktı?"

"Hava yastığı," dedim ona. "Renzo sana söylemedi mi?"

"*Cliffsnotes*," dedi Cesare, yaklaşık kollarını uzatarak. Hiç tereddüt etmedim.

Ailemi ne kadar özlediğimi bir kez daha fark ederek kendimi onlara bıraktım.

Onların burada olması, ailelerimiz arasındaki çitleri onarmak, sadece teoride değil gerçek bir ittifak kurmak için doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Sanırım bize tüm hikâyeyi anlatabilirsin," dedi Gavino, sarılmayı kabul ederek.

Nico'ya geri dönmeden önce hepsinin etrafında dolaştım, kendimi katladım, uzaklaşmadan önce onun gücünden biraz ödünç aldım.

"Bunu yapabilirim," diye kabul ettim ve birinin, muhtemelen Nico'nun çoktan olduğu mutfağa doğru ilerledim. "Ama önce biraz kahve ve asetaminofene ihtiyacım var," dedim onlara.

Kafamın içindeki çılgılık donuk ama her zaman var olan bir ağrıya dönüşmüştü. "Kahve yolda," dedi Cesare, kaşlarımın çatılmasına neden olurken

kahve cezvesinden uzakta.

"Sipariş verdiniz mi?" Aralarında kahvemi nasıl içtiğimi hatırlayan tek kişi olan Nico'ya bakarak sordum, çünkü sık sık dışarı çıkıp kahve alıyorduk.

Kapı çalındığında "Hayır," dedi ve kaskatı kesilmeme neden oldu.

"İyisin," dedi Cesare, yumuşak bir sesle, endişemi hissederek. "Bir şey yapmayacağız.

sana bir şey olmasına izin verme."

Bunun üzerine başımı sıkıca salladım, bu mutfakta son kez durduğumda yaşadığım anıları, o zaman hissettiğim şaşkınlık ve korkuyu geri ittim.

Ama Nico kapıyı çekip açtı ve iki kişiyi içeri aldı. Cinna, iki karton tepsi kahve taşıyordu.

Ve hemen yanında.

"Elian!" Ona doğru koşarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, kollarımı ona dolamak istedim ama geri çekildim. "Seni incitmek istemiyorum," dedim, kollarım hâlâ biraz yukarı kalkıktı ama bunu yapmayacaktım.

"Yapmayacaksın," dedi, onun yerine bana uzandı ve bir saniye tutundu. "Seni kaybettiğimiz için endişelendim," diye itiraf etti.

"Ben mi?" diye alay ederek geri çekildim. "*Senin* için endişelendim," dedim, silah sesini ve şimdi onun yere düştüğünü bildiğim gümbürtüyü düşünerek.

"Durumu iyi," dedi Cinna. "Göğsünü biraz kurcaladım, bir mermi çıkardım, dikiş attım ve bu sabah ilk iş olarak çıkışını imzaladığında küçük bir kriz geçirdi."

"Seni kontrol etmem gerekiyordu," diye itiraf etti Elian, sonra bakışları arkamdaki kardeşlerime kaydı. Onların bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum, bariz yakınlığımızı anlamaya çalışıyorlardı.

"Çocuklar, bu Elian. Dün benim için neredeyse ölüyordu," dedim. "Ve Cinna. O da Badass Barbie gibi bir şey," dedim ve ondan acı dolu bir gülümseme aldım. "Renzo iyi mi?" Nico onu kahve tepsilerinden kurtarıken sordum.

"O... çalışıyor," dedi, kelimeleri dikkatle seçerek. "Benim de olmam gereken yerde," diye ekledi, Nico'nun elindeki tepsiden bir kahve kaparak. "Onu seninle bırakabilir miyim?" diye sordu, Elian'ın omzuna öyle sert vurdu ki, yarasını sarsmış olmalı çünkü yüzünü buruşturdu. "Aşırıya kaçmadığından emin olmak için?"

"Elbette," dedim başımı sallayarak, Elian'ı içeri götürmek için koluna hafifçe uzanmaya başlamıştım bile.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Cinna'ya sordum. "Renzo'nun da dikkatli olduğundan emin ol. Dav ve Rico'nun da."

"Her zaman," diye onayladı, başını salladı, kardeşlerime bir çene hareketi yaptı ve sonra dışarı çıktı.

Elian'ı bir sandalyeye götürüp yardım ettikten sonra Cinna'nın getirdiği donmuş kahvelerden birini ona uzatırken Nico'nun gözlerini üzerimde hissettim.

"Buraya gerçekten yerleşmişsin."

Bu bir ifadeydi ama aynı zamanda bir soruydu.

"Evet," diye başımı sallayarak kabul ettim. "Ailelerimiz arasındaki bunca yıllık husumetten sonra inanmanın zor olduğunu biliyorum ama bu ekibi gerçekten seviyorum.

Özellikle Elian, Cinna ve Dav. Rico da iyi birine benziyor, sadece onu çok iyi tanımıyorum."

"Peki ya Renzo?" Cesare sordu.

"Hayır," dedim, çenesinin gerilmesini izleyerek. "Hayır, Renzo'yu *sevmiyorum*. *Seviyorum* Renzo."

Renzo - 2 gün

Michael'ın soğuk, ölü parmağını telefonunun kilidini açmak ve ihanet ağına erişmemizi sağlamak için kullandıktan hemen sonra görüldüğü kadar kötü değildi.

İyi günlerinde tek kullanımlık olan sekiz ortak, yüzden onları takip etmek ve hepsini dışarı çıkarmak burnumuzun ucunda değildi.

Üç asker. Daha fazla rütbe. Ortaklara kıyasla teknik olarak örgütün gerçek üyeleri. Daha iyi tanıdığımız insanlar. Birlikte içki içtiğimiz insanlar. Ama birkaç sadakatsiz pisliği indirmek zorunda kaldığımız için aramızda sevgi kalmamıştı.

Bizi sarsan bir capo'ydu. Bir kapo.

Lanet olası bir adam.

Her toplantıda gördüğümüz biri.

On yedi yaşında bacağımı kırdığımda alçımı imzalayan biri. Cinna'nın akıl hocası gibi davranan biri.

Rico'nun hayatını iki kez

kurtarmıştı. Dav'in yakın arkadaşı

olarak gördüğü kişi.

Michael'ın telefonunda onun adını gördüğümüzde, aldatma ve sadakatsizlik dolu mesajlara göz atarken hepimiz şok içinde orada durmuştuk.

"Onu istiyorum," dedi Dav, yüz hatlarını yine o karanlık kaplamıştı.

Teknik olarak onu dışarı çıkarmak benim görevimdi.

Ama onu intikamından mahrum bırakmayacaktım.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama Cinna seninle geliyor."

Bunun üzerine bana başıyla onay verdi ve ikisi birlikte bu işi sonsuza dek bitirmek üzere oradan ayrıldılar.

"Benden ne istiyorsun?" Rico sordu. "Git

çocuğu getir, sanırım."

"Kömür mü?" diye açıkladı.

Bu hızla neredeyse iki gündür yalnız bırakılmıştı. Adam muhtemelen ciddi şekilde susuz kalmış ve açlıktan ölüyordu.

"Evet. Onu serbest bırak. . Besleyin. Sonra da yarın sabah kapıma gelmesini söyle."

"Eve, karının yanına mı gidiyorsun?" Rico sordu, gözleri bilmmişti. Evet, gidiyordum.

Lore - 2 hafta

Daire tanıdık kokularla doluydu.

Hindi, et suyu, tereyağlı patates püresi, tatlı patates, yeşil fasulye güveci, kabarık ekmekler, her şey.

Renzo zaman , , 'çilemden' sonra iyileşmem konusunda ısrar etmeye çalışmıştı.

Ama Şükran Günü yemeği fikrini bir araya getirmek için hiç bu kadar motive olmamıştım, saldırının ardından bu kadar çok kadın ve erkeğin Renzo ve beni korumak için nasıl canla başla çalıştığını biliyordum.

Onca ihanet ve kayıptan sonra buna ihtiyaçları olduğunu hissettim.

Ben de bunu onlara vermekten mutluluk duydum.

Ben ve mutfakta yanımda olan Elian, daha önce hiç böyle bir tatil yemeği yapmadığım için bu kadar çaresizce ihtiyaç duyacağımı fark etmediğim ekstra elleri ödünç verdik.

Aile, kendilerini hissetmelerine neden olan pek çok şey yaşamıştı.

Bunun, yeniden bir aile gibi hissetmelerine yardımcı olacağını umuyordum.

Herkesin bir masa etrafında toplanması, yemeğin ve sohbetin tadını çıkarması kadar güzel bir şey olamazdı.

"Nasıl olmuş?" Elian bir kaşığı patates püresine daldırıp benim için tadına baktıktan sonra sordum.

"Evli olmasaydın hemen şimdi evlenme teklif ederdim," dedi, gülümsemesi sıcaktı. "Evli ve senin için küçük bir kız kardeş gibi..."

"O da var," diye kabul etti ve odanın öbür ucuna, kız kardeşinin esrarengiz Dav tarafından kayıtsızca büyülendiği yere baktı.

Elian'ın kardeşleri de katıldı. Bu etkinlik için masamız için bir uzatma ve daha fazla sandalye almam gerekiyordu.

Mürettebatın çoğunun geri dönecek kendi aileleri vardı, ancak gidecek kimsesi ve hiçbir yeri olmayan şaşırtıcı sayıda kişi vardı. Buna yeni çocuk Coal da dahildi.

Ailem

yok.

Şimdiye

kadar.

"Hazır mısın?" O patatesleri, ben de ekmekleri alırken sordum, diğerleri zaten masadaydı.

"Evet."

"Akşam yemeği," diye seslenerek herkesin başını bana çevirmesini sağladım. Ama sadece bir yüz aradım.

Renzo'nun yeri.

Sandalyemi çekmek için odanın karşısına geçerken bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Her şey harika kokuyor fare," dedi ve şakağımı öperek kalbimin kabarmasına neden oldu.

Herkes yerine oturmaya başladığında, "Pekâlâ, ailemin bir geleneği var," dedim. "Masanın etrafında dolaşırız ve herkes bu yıl için minnettar olduğu bir şeyi söyler" dedim.

"Sakin ol," dedi Renzo, uzun masanın üzerinden bana bakarak. "Senin için minnettarım."

Lore - 3 yıl

Renzo içeri girip bana doğru yöneldiğinde, "Eve erken gelmişsin," dedim.

Aslında planlarımı mahvediyordu.

Çok önemli bir yemeği pişirmenin sadece yarısını bitirmiştım.

Sonunda bir duyuru olacaktı. "Ve bebek üç oldu" türünden bir duyuru.

Önemli şeyler.

Ve işte

buradaydı.

İki haftadır ilk kez erkenden. Şansımız neydi?

"Kadınımı özledim," dedi, arkamdan yaklaştı, başı eğilirken önümü adaya bastırdı, dudakları boynuma bastırdı. "Yemeğin yanmasına ne kadar var?" diye sordu, kulak mememi ısırarak dişleri arzusun içimde dalgalanmasına neden oldu.

Parmakları çıplak kalçamda gezinirken saate baktım. Ben de ortaya çıkmak için giyinmişim, dışarı çıkmış ve Renzo'nun ağzının suyunun akacağını bildiğim cilveli küçük bir sundress almıştım.

"Kırk dakika," dedim parmakları külotumu yakalayıp yana doğru çekerken ve bir parmağını yarığımdan yukarı doğru gezdirirken, beni onun için çoktan ıslanmış, onun için hazır bulurken.

"Açlıktan ölüyorum," dedi arkamda dizlerinin üzerine çökerken, külotumu da kendisiyle birlikte aşağı çekerek, kafasının eteğimin altından kaydığını ve kalçalarımı ayırdığını hissettiğimde bile aklında başka bir yemek olduğunu anlamamı sağladı.

Sonra ağzı üzerimdeydi, klitorisimi emiyor, sonra çok sevdiğimi bildiği dairelerle çalışıyordu, bacaklarım titremeye başladığında ellerimi adaya çarpmamı sağladı.

İnlemelerim daireyi doldurdu ve müzik setinden gelen Sinatra mırıltılarını bastırdı.

Parmakları içimde kayıyor, üst duvarıma doğru kıvrılıyor ve okşuyor, beni mümkün görüldüğünden daha hızlı bir şekilde kenara itiyor, sonra orgazmın içimde süzülmesini sağlıyor, devam ettikçe daha derine inen sık bir titreşim, beni çalıştırmaya devam ettikçe.

"Renzo, lütfen," diye , sonra bile beni çalıştırmaya devam etti, beni bir orgazmdan indirdi ve beni bir başkasına doğru çalıştırdı.

"Lütfen, ne, fare mi?" diye sordu iç baldırımı ısırarak.

Benden tam olarak ne istediğini, genellikle bunu benden nasıl çıkarmak zorunda biliyordum.

Ama artık güvensiz küçük bir bakire değildim.

Renzo'nun kirli ağzıyla geçirdiğim yıllar bana da bulaşmıştı. "Lütfen sık beni," dedim, o hırıltılı sesin içinden geçtiğini duydum çok sevdiğim.

"Bunu söylediğinde kulağa nasıl geldiğini çok seviyorum," dedi, arkamda durmak için hareket etti, bir eliyle eteğimi yukarı kaldırırken diğer eliyle kendini serbest bıraktı.

"Bekle," dedim, döndüm, elinde sert uzunluğuyla orada dururken kalkık kaşlarını izledim. "Belki ben de açımdır," dedim, kendimi onun önüne indirmeden önce bile gözlerinin alevlenmesini izledim, elimle horozunu dibinden aldım, sonra onu uzun ve derin emdim, zevk iniltisini klitorisime bir dokunuş gibi hissettim.

"Kahretsin, fare," diye inledi, biraz daha derine sallandı ve sikiinin başı boğazımın arkasına çarptığında başlayan tıkanmayı hafifletmek için ayak parmaklarımı sıkıca kıvrırmamı sağladı. "Sikim için her zaman çok açgözlüsün."

Bu konuda yanılmadı. Ben yanıldım.

Kendisine oral seks yapmamdan ne kadar hoşlandığını bana gösterdikten sonra, bunu yapmak için ne kadar sık fırsat bulduğuma şaşırdım. Ne kadar çok *istediğime*.

Çünkü Renzo Lombardi gibi bir adamın kontrolünü kaybettiğini görmek hiç bilmediğim bir güçtü.

Ve diyelim ki pratik yapmak gerçekten mükemmelleştirdi, çünkü kendi başıma bazı yeni numaralar bile öğrendim.

Uzunluğunu yukarı kaydardım, dilimi başının etrafında dolaştırdım, sonra sikini dik tutmadan önce vücudunun sarsılmasına neden olan küçük bir patlamayla sikinin ağzımdan kaymasına izin verdim ve dudaklarımı tam dibine bastırdım, horozunun alt tarafını tabandan uca emdim, derin, düzensiz bir inilti onun içinden geçmesine neden oldu.

"Sikimi alırken çok iyi hissediyorsun," diye , onu tekrar dibine kadar aldığımda, bu sefer gözlerimi açıp ona baktım. "Siktir," diye inledi, sonra başımın yanlarını tuttu, ağzımı birkaç uzun saniye boyunca becerirken beni hareketsiz tuttu, sonunda ağzımdan kaymadan önce beni öğürttü, beni özensizleştirdi ve beni ayaklarıma sürükledi.

Beni yakaladı, döndürdü, adaya doğru eğdi ve sonra eteğimi yukarı çekti.

"Bacaklarını benim için aç," dedi, siki dudaklarımın arasından yukarı çıkıp klitorisime dokunurken. "İşte benim iyi kızım," diye mırıldandı. Sonra geri kaydı ve içime girdi.

Sert. Derin.

Tezgâhın diğer ucundan tutarak yukarı itilmemi ve üzerine çıkmamı engelledi.

Derinlere yerleşirken o gürleyen ses içinden geçti.

"Bu lanet olası amcık," diye inledi. "Benim için yapılmış," ekledi beni sikmeye başlarken.

Zaten yolu yarılamıştım.

Ve beni kontrolsüz bir şekilde becerme şekli beni tam sınıra sürükledi, içime tekrar tekrar pompalarken ağlamama neden oldu, serbest bırakılması içimin derinliklerinde sıcaktı.

"Gel buraya," diyerek bana uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Bu gerçekten çok hoş görünüyor," dedi, parmak ucuyla elbisemin bedenini okşayarak. "Ama bence bu daha da iyi görünecek," dedi, eteği yukarı çekti ve elbiseyi başımın üzerinden kaldırarak beni tamamen çıplak bıraktı. "Evet, sanırım mutfakta bu şekilde dolaşman fikri hoşuma gidiyor."

Bir an için yanaklarımdaki sıcaklık yükseldi.

Ama tür bir talebi ilk kez yapmıyordu.

Banyoya doğru yürüdüğüm süre boyunca bakışlarını kıcımda hissedebiliyordum, sonra çıktığımda onu oturma odasındaki sandalyede otururken buldum.

Ona doğru ilerledim, kucağına tırmandım ve başımı göğsüne . Tüm dünyada en sevdiğim yer.

Akşam yemeğine kadar beklemek istedim. Gerçekten bekledim.

Ama bu anla ilgili bir şey, kalp atışları kulağımın dibindeyken ve parmakları tenimin her santimetresinde rahatça gezinirken, daha da doğru hissettirdi.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye başladım.

"Beş bin doları zaten kitaplara harcadıysan, daha fazlasını nerede bulacağını biliyorsun," dedi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Yakında kitap bütçesini artırmamız gerekecek," dedim, yüzüne bakmak için geri çekilerek.

"Öyle mi?" diye sordu, sesimdeki bir şey kaşlarını birbirine yaklaştırmıştı.

"Evet," dedim ve elini uzatıp karnıma bastırdım. "Çünkü bu bebeğin de bir okur olmasını planlıyorum."

Merakın anlayışa dönüşmesini izledim. Ve sonra, daha da iyisi, merak.

"Hamile misin?"

"Evet," dedim, gülümsemem genişledi.

"Siktir, Lore," dedi ve ensemden tutup beni uzun, sert bir öpücük için çekti.

"Mutlu musun?" Ben sordum. "Bunu henüz planlamadığınızı

biliyorum..." "Daha fazla istediğim bir şey düşünemiyorum," dedi alnını Benim. "Sanırım artık bir kütüphane inşa etmeye başlamak için buraya birini getirmem gerekiyor."

"Bu en iyisi olabilir," diye kabul ettim ve onun küçük bir kahkaha atmasına neden oldum. "Ne zaman?" diye sordu.

"Noel civarında. Daha önce."

Sanki ikimize de evrenin bir hediyesi gibiydi. "Harika bir anne olacaksın, fare."

"Harika bir baba olacaksın," dedim ona, kendi korkunç yetiştirilme tarzına bakarak bazen bundan şüphe ettiğini biliyordum.

Ama babalık yeteneğini defalarca göstermişti.

Özellikle de asi çocuklardan olgun adamlara dönüştürdüğü Cage ve Coal gibi adamlarla.

Ve eğer tatlı ve yumuşak davranma yeteneğinden şüphe duyduysa, bana nasıl davrandığından daha uzağa bakmasına gerek yoktu.

"Seni seviyorum Lore," dedi.

Yıllar önce kaçırılma olayından sadece bir ya da iki hafta sonra bunu söylemiş olması önemli değildi. Her seferinde, kalbimin göğsüm için çok büyük olduğunu hissettirdi.

"Seni daha çok
seviyorum."

"Mümkün değil."

Belki de bu doğruydı.

Önce ben sevmiş
olabilirim. Ama Renzo *çok*
severdi.

Hayal her şey vardı. Ve daha fazlası.

Ve şimdi tüm taşan sevgimizi alıp bir bebeğe dökmeliyiz.

Sonra bir tane

daha. Ve bir tane
daha.

Yarım düzine kadar küçük Renzo Lombardis istedim.

Bu sadece başlangıçtı.

Renzo - 15 yıl

"Neler oluyor?" Daireye girdiğimde Lore'u ayakta, üç yaşındaki en küçük çocuğumuzu kalçasında sallarken buldum. On bir yaşındaki en büyüğümüz ise kanepede oturuyordu, omuzları kambur, gözleri meydan okurcasına bakıyor, suratı .

elma, evet, ağaçtan çok uzağa düşmemişti, kabul etmeliydim.

Bana benziyordu. Aynı yüz, aynı saç. Ama annesinin gözlerine sahipti.

Gerçi şu anda o gözlerden biri kanla doluydu - subkonjonktival kanama. Yıllar boyunca bunlardan düzinelerce almıştım. Ve neyden kaynaklandıklarını biliyordum.

Gözüne yumruk yiyor.

Bunun yanı sıra dudağı patlamış ve yanağında kötü bir morluk oluşmuştu.

"Bu da ne böyle?" Çenesini tutmak için yanına gittim, daha iyi görebilmek için başını yukarı kaldırdım ve daha kötü bir hasar olup olmadığını kontrol ettim.

Dik kafalı küçük pislik bana baktı, ne bir parça korku ne de pişmanlık vardı. Çocuklarımdan benden korkmasını istemedim.

Ama yine de çok cesur davranıyordu.

"Bu ailede kavga hakkında ne demiştik?" Ben sordum. "Biz başlatmayız. Biz bitiririz."

Yani, annesinin üzüntüsüne rağmen ona söylediğim şey buydu. "Kiminle kavga ettin?"

"Elliott Miller," dedi, sanki hâlâ ondan bir parça daha istiyormuş gibi ismini ısırarak.

"Tamam," dedim başımı sallayarak. ". Elliott ne yaptı?"

Bunun üzerine kafasını yana çevirdi ve benimle göz teması kurmayı reddetti. "Bunun ispiyonculuk sayılacağını sanma," diye hatırlattım ona.

Henüz on bir yaşında olabilirdi ama çocuğun şimdiden büyük hedefleri vardı. Yani, bir gün bu aileyi yönetmek. Her ne kadar bir yanımda onun üniversiteye gitmesini, normal, sıkıcı bir işe girmesini ve normal, sıkıcı bir hayat yaşamasını istese de, benim izimden gitmeme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum.

Oğlumun bakışları geri çekildi, Miller denen çocukla birkaç raunt dövüşmüş olmalarına rağmen bakışlarında hâlâ soğuk bir öfke vardı.

"Bir kızı itip kakıyordu," dedi, çenesini yukarı kaldırarak, onu tam da yapması için yetiştirdiğim şeyi yaptığı için azarlamam için bana meydan okudu.

"O iyi mi?" Ben sordum.

"Dizlerinin derisini yüzmüş," dedi, gözleri bu fikir karşısında kısılmıştı.

Çoğunlukla erkek kardeşleri vardı.

Ama annesinin kalçasına yaslanmış olan küçük kız kardeşi, böyle bir erkek kardeşle büyüdükçe gerçekten korunacaktı.

"Peki ya Elliott?" Ben sordum.

"Derisi yüzülmüş dizlerden daha fazlası," dedi omuz silkerek.

"Sanki kapımda polisleri ya da babasını beklemem gerekiyormuş gibi..."

"Onları alabilirsin," dedi ve kendime rağmen içimden bir kahkaha patlattı.

"Eminim yapabilirim," diye kabul ettim, başımı

sallayarak. "Babası buralarda değil,

sanmıyorum."

"Hayır mı?" Nefesimi içime çekerek sordum. "O zaman bence Elliott'ı yarın akşam yemeğine davet etmelisin."

"Ne? Hayır."

"Soru değildi," dedim başımı ona doğru sallayarak. "Elliott'ın burada kızlara nasıl davrandığımızı öğretecek birine ihtiyacı var gibi görünüyor. Onu yemeğe davet et. Ama önce şu suratını buzla." Kanepeden kalkarken, bana olduğunu ama bunu atlatacağını söyledim.

"Çok tatlısın," dedi Lore, oğlumuzun mutfağa gidişini, buzluktan bir torba bezelye çıkarışını ve merdivenlerden yukarı çıkarken onu da yanına alıp odasına gidişini ve kapıyı sertçe çarpışını izlerken. En azından bazı açılardan hâlâ çocuk gibi davranıyordu.

"İki yüz kiloluk büyük dönüşmeden önce küçük sorunları çözmeliyiz," dedim, yanağına bir öpücük kondurmak için yanına gittim ve küçük kızımızı kendi kalçamın üzerine yerleştirmek için kalçasından aldım.

Çocuklarla aram iyiydi. Onları yetiştirebileceğimden emindim.

Ultrason sonunda kız olduğunu söylediğinde, itiraf ki biraz panikledim. Ta ki Lore bana onu severek nazik olmak hakkında çok şey öğrendiğimi hatırlatana kadar.

O da tıpkı annesine benziyordu.

Kardeşleri ve ben birkaç yıl içinde Lore'dan ona karşı aşırı korumacı davrandığımız için sürekli azar işitecektik, bundan emindim.

"Sen iyi bir , Renzo Lombardi," dedi Lore, bir kolunu bana dolayarak.

"Bu saçmalığın ortalıkta dolaşmasına izin verme," dedim, kelimeleri sünger gibi toplayan kızımıza bakıp yüzümü buruşturarak. Zaten başım beladaydı

"sik" kelimesini kendinden emin ve sıkça kullandığı için. Görünüşe göre beynini annesinden almış, çünkü 'ördek, kamyon, şans ya da pislik' demem için ne kadar ısrar etsem de onu caydıramadı. Yine de uygun şekilde kullandığında çok komik olduğunu söylemeliyim. Mesela damlatmaz bardağını düşürüp elini masaya vurduğunda ve hırladığında, *Kahretsin!*

İkimiz de koridordaki gürültüye dönerken Lore, "Bu bizim küçük sırrımız olabilir," dedi.

Bir dakika geçmeden kapı açıldı ve diğer çocuklarımız içeri doluştu, ardından da yorgun görümlü ve boyalı Cinna ve Dav geldi.

"Onlar canavar," dedi Cinna, bizim çocuklar mutfığa koşup buzdolabını açarken ve yiyecekleri incelerken onlara el sallayarak. Dav'dan bir peçete alıp omzundaki neon yeşili boyayı silerek, "Canavar büyüttünüz," dedi. "Onlarda sadece senin şeytani genlerin var, Lore'unkiler yok."

"Kıçınızı , değil mi?" Bir grup çocuğa karşı paintball maçını kaybettikleri belli olan yetişkinlere sırtarak sordum.

"Şuna bak," dedi Cinna, soruya cevap vermekten kaçınarak, bir kutu tüp yoğurdu kırıp açan çocuklara doğru sallayarak. "Daha yirmi dakika önce besledik onları."

"Büyük olan nerede?" Dav etrafına bakınarak sordu.

"Yüzünü buzluyor," dedim.

"O günleri hatırlıyorum," dedi Dav başını sallayarak. "Pekâlâ. Gidip yetişkin içkisi alacağız," dedi Cinna'ya başını sallayarak. "Ya da on tane," dedi Cinna'nın yüz ifadesine gülerek.

Lore, merdivenlere doğru koşan, buzdolabını açık bıraktıktan sonra yerdeki kısmen kurumuş boyayı ve adadaki yarısı boş yoğurt tüpü kutusunu izleyen çocuklara bakarak, "Şehirdeki en korkunç iki kaptanın yorgun düşmesinden ve küçük çocuklarımızdan hafifçe korkmasından endişelenmemiz gerektiğini hissediyorum," dedi.

"Sanırım bu bir gün hepsine kök söktürecek," dedim ve kızımızı ciyaklamasına neden olacak kadar yükseğe kaldırdım, sonra karnını dışarı çıkaracak kadar hızlı bir şekilde yere bıraktım ve onu yere bırakırken bir ciyaklama daha duydum.

"Sakin, nazik, tatlı bir çocuğumuz olamaz mı?" Lore kanepeye uzanıp onu yakalamak ve kucağıma çekmek için uzanırken sordu.

"Ah, fare, bunun neresi eğlenceli ki?" Kızımız koşarak geri döndüğünde sordum, başının üzerinde bir kitap tutuyordu, gözlerindeki sevinç

ikimizin de üstüne oturmak için tırmandı.

"Sonunu uydurmak yok," diye buyurdu Lore kitabı açarken. "Prenses ejderhayla birlikte çalışarak o ürkütücü kıcı Prens çok daha iyi bir son, ne dediğiniz umurumda değil," dedim ve eğilip gülümseyen dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Bence ejderha da daha iyi bir aşk macerası olur," dedi boynuma sokularak.

Bu bizi , değil mi? Prenses ve ejderha.

Duyduğum en iyi aşk hikayesiydi.

XX

TEŞEKKÜRLER

Kartal gözlerini tahmin edemeyeceği kadar takdir ettiğim Fern'e büyük bir minnet borcum var.

Ayrıca Gabi, Ashley, Sonya ve Cherie'ye de bu kitabın parlamasına yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Bu kitabı beğendiyseniz, NAVESINK BANK UNIVERSEdeki diğer serilere ve kitaplara göz atın:

Navesink Bank Henchmen MC

Reign
Cash
Wolf
Repo
Duke
Renny
Lazarus
Pagan
Cyrus
Edison
Reeve
Sugar
V Adler'in
Düşüşü
Roderick
Virgin
Roan
Camden
Batı
Colson

Henchmen MC Yeni Nesil

Niro
Malcolm
Fallon
Rowe
Cary
Valen
Dezi
Voss
Seth Finn

Vahşiler

Canavar

Katil

Kurtarıcı

Mallick Kardeşler

İyi Vakit Geçirmek İçin

Shane'i Arayın

Ryan

Mark

Eli

Charlie & Helen: Başlangıca Dönüş

Araştırmacılar

367 Gün

14 Hafta

4 Ay

432 Saat

Karanlık

Gizemler

Karanlık Sırlar

Karanlık At

Profesyonelle

r Hayalet

Haberci General

Bebek Bakıcısı

Aracı Adam

Müzakereci

Müşteri

Temizlikçi

İnfazcı

Rivers Brothers

Seni Yukarı
Kaldır Seni
Aşağı Kilitle
Seni İçeri Çek
Seni Yakın Tut

Grassi Ailesi

Rıhtımdaki Kadın
Kapsamdaki Kadınlar
Yanlış Yerdeki Kadın
Geçmişten Gelen Kadın Zarar
Gören Kadın
Sırtında Hedef Olan Kadın Uyarı Alan Kadın

Golden Glades Henchmen MC

Huck
Che
McCoy
Remy
Seeley
Donovan
Cato
Alaric

Shady Valley Henchmen MC

Judge
Crow
Slash
Sway
Detroit

STANDALONES MITHIN NAVESINK BANK:

Vigilante Kin
Maçı

Ferryn'in Yükselişı
Yılanların ve
İnsanların Sahte
Aşkı Hayatta Kalan
Deja Brew

DIĞER SERILER VE BAĞIMSIZLAR:

Yıldızlar İnişı
Kalbin Neye İhtiyacı
Var Kalbin Ne İstedığı
Kalbin Ne Bulduğu
Kalbin Ne Bildiğı
Yıldızlar İniyor Sapkın Kalp Ne
Öğrenir

Taşıyıcı Anne
Seks Taşıyıcı
Annesi Dr. Chase
Hudson

Yeşil Seri
Yeşilin İçine
Yeşilden Kaçış

Yedi Günah
MC Kurban
Şifacı Kölelik
İblis Avcısı
Profesör

Costa Ailesi
Sandıktaki Kadın Arka
Odadaki Kadın
Yara İzi Olan Kadın Muayene
Masasındaki Kadın

Çiçekli Kadın Sırlı Kadın
Jürideki Kadın
Ormandaki Kadın

Lombardi Ailesi
Onu Su Gibi Sevin

BORÇ
Muhalefet
Doldurulmuş: Açılmış Bir Şükran Günü
Romantizmi
Barış, Sevgi ve Makaronlar
Bir Navesink Bankası Noel'i
Don't Come
Fix It Up
N.Y.E.
faire l'amour
İntikam
Turta Olsa İyi Olur
Çirkin Kazak Havası
İzlenmeyi Seviyorum
Yüzüklü Kadın Aşk ve Diğer
Kabuslar Zombiler Zamanında
Aşk Primal
Scarlet'i Evcilleştirmek

JGALA takma adıyla:
Görünen Varis Kış
Kraliçesi

Jessica Gadziala, her türden dolambaçlı ve çalkantılı olay örgüsü, güçlü kadın kahramanlar, sevimli yan karakterler, buhar ve destansı HEA'lar içeren 100'den fazla buharlı aşk romanının USA TODAY Bestselling yazarıdır.

New Jersey'de papağanları, köpekleri, tavşanları, tavukları, ördekleri ve Ravioli adındaki sakallı ejderhasıyla birlikte yaşıyor.

JESSICA İLE BAĞLANTI KUR:

Facebook: <https://www.facebook.com/JessicaGadziala/>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/314540025563403/>

Goodreads:

https://www.goodreads.com/author/show/13800950.Jessica_Gadziala

Twitter: - devre dışı bırakıldı 2023

İplikler:

<https://www.threads.net/@jessicagadziala>

Web sitesi (ve haber bülteni): [JessicaGadziala.com](https://jessicagadziala.com)

AMZ:

<https://amzn.to/3Cwa5ei>

TikTok:

JessicaGadziala

Discord:

<https://discord.gg/yXCvuWTJ>

Spotify (kitap çalma listeleri için)

<https://open.spotify.com/user/jessiegadz?si=f636a0e5e19b4b1a>

<C/ Jessica



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

